

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Titel | Title:

Bindbetegnelse | Volume Statement:

Udgivet år og sted | Publication time and place:

Fysiske størrelse | Physical extent:

Syngespil for den Danske Skueplads : [Den
Gyldendalske Samling].

Vol. 8

København : Gyldendal, 1776-90

8 bd.

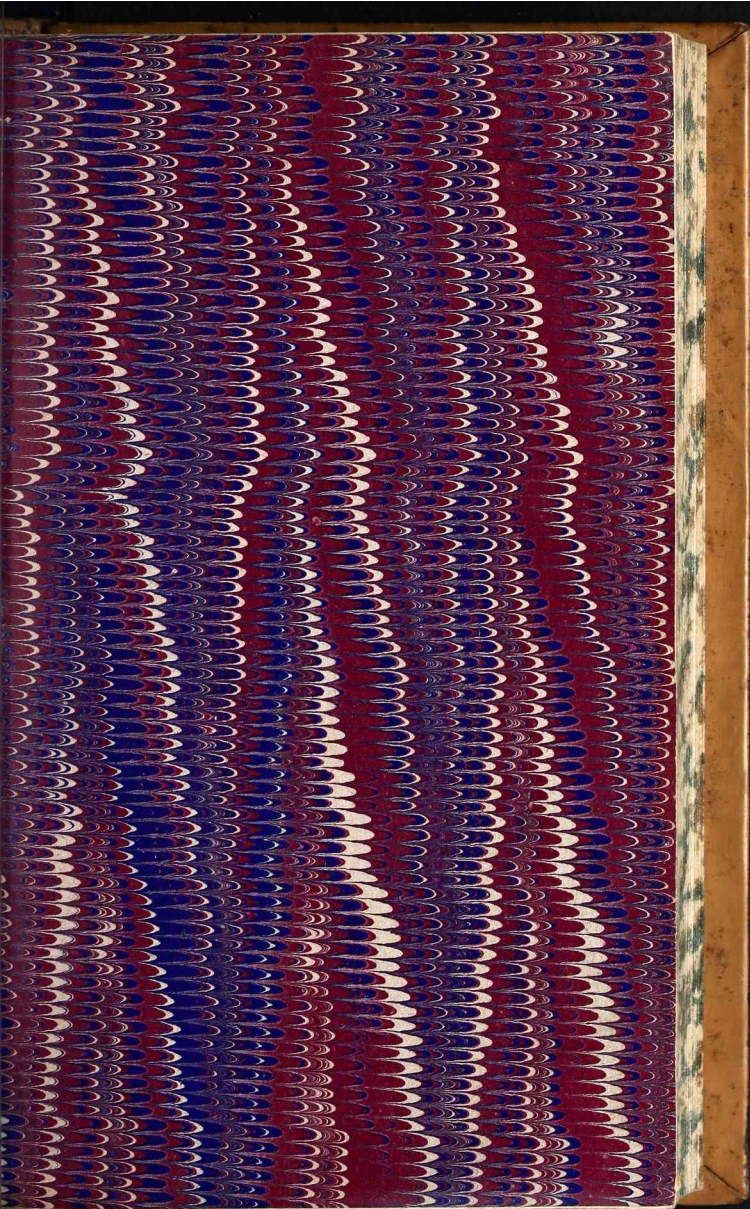
DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

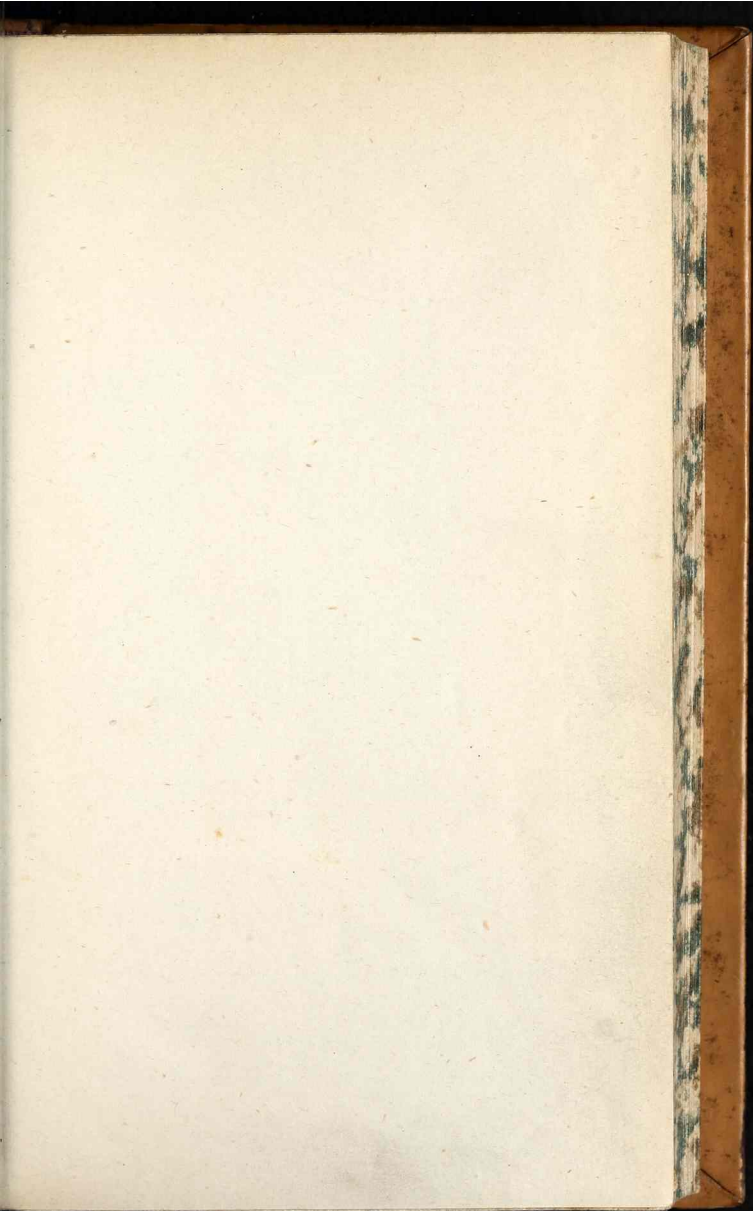

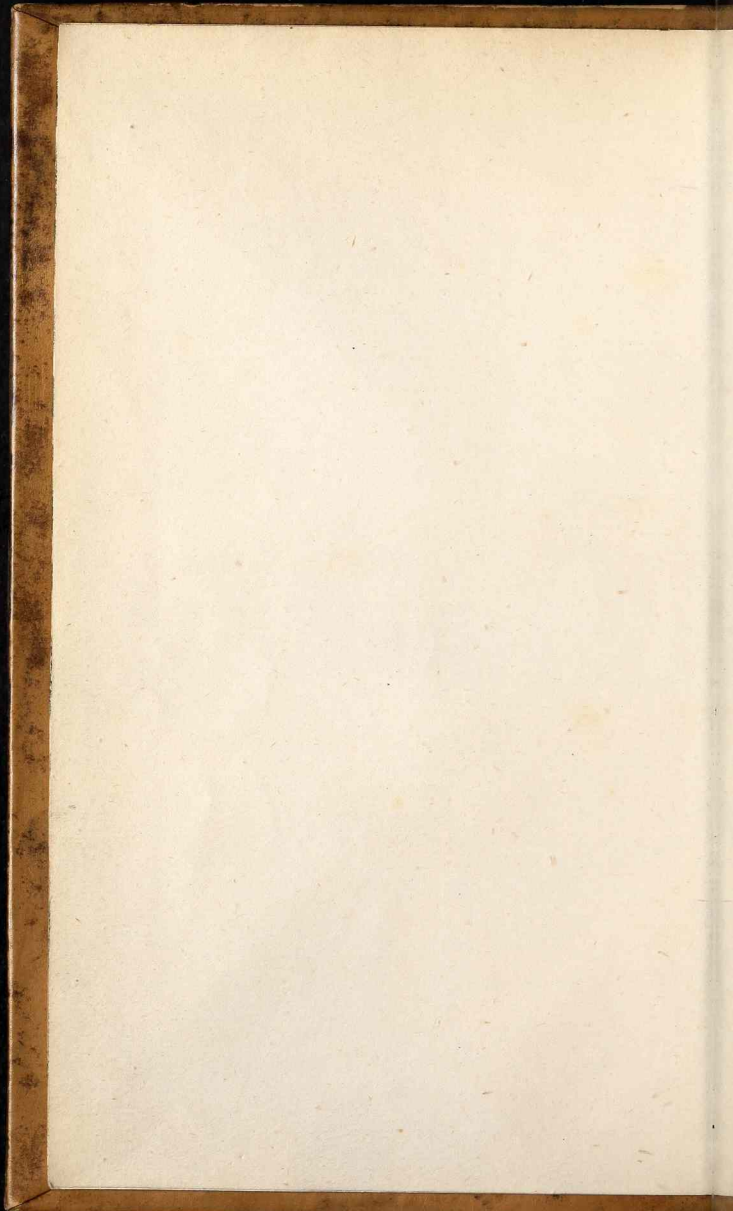
55,-3.

DET KONGELIGE BIBLIOTEK

130021686272

Syngespil

for den

Danske Skueplads.

Ottende Bind.

Kiøbenhavn, 1790.

Trykt paa Gyldendals Forlag.

Indhold

af

ottende Bind af Syngespil,

1) Medea.

2) Lehnsherrens Ret.

3) Soldaten som kan hære.

4) Trophonii Hule.

5) Stephen og Lise.

✶ 6) Den falske Formodning eller den skinsyge
Elsker.

1790

James M. Smith

(1) 1790

(2) 1791

(3) 1792

(4) 1793

(5) 1794

(6) 1795

1796

1797

M e d e a.

Oversat

efter

Gotters Lydske Original

af

Friderich Schwartz.

Kiøbenhavn, 1782.

Paa Gyldendals Forlag.

Personerne.

Medea.

Herodes Sønnert.

Svømmesterinden.

Jafon.

Creusa.

Følge.

(Medea lader sig tilsyne paa hendes Vogn af Skyer,
med Drager forespændt; stiger ned og gir
den et Vink, at den skal forsvinde.)

Medea.

Fortroelige Boelig! fordum hellig for Guderne,
som beskyttede from Eenighed, huusslig Enkelsalig-
hed, og ubrødelig Troeskab!

Saa vover jeg det, at betræde Dig igien?
Friestød for uudsigelige, for mig for evig forlorne
Glæder!

Min Mands Huus — som forskylder mig!

Mine Børns!

Alt, som ikke mere ere mine!

Ulykkelige Medea!

Ulykkelig, da Du kan hævne Dig?

Hvor ere de nu, de stolte Forsætter, som Du
kom hid med?

Kaster dette Syn Dem alt til Jorden — o hvad
vil der blive af, naar Du faaer ham selv, den
elskede Forræder, at see?

Naar Du i hiine Ukyldige omsavner hans Vil-
lede? — Hærd Din Barm, fornærmede, for-
skudte, og i Elendighed forjagede Kvinde!

Moder, uden Børn!

Moder, uden Børn!

O Du, Ægteskabs Beskytterinde, Du Meens-
eeds Hævner, Du Fader- og Moderløses
Moder, almægtige Juno! her knæler jeg nu —
(hun knæler.) Jeg knæler nu her, og anraaber
om Hævn, om Hævn over Jasons Hoved,
anraaber om Hævn over Jasons Hoved.

Her knælede jeg fordem!

Fordum knælede jeg her, og anraabte om Belsig-
nelse, om Belsignelse anraabte jeg over ham —
anraabte om Belsignelse over ham.

Her. (reiser sig.) Jeg forvist! forvist!

Jeg sat til Side for en Ereusa!

Ha Troeløse!

Er det min Løn?

Har Du forglemmt, at Dit Liv er min Gave?

At jeg opoffrede alting for Dig?

At jeg hader ligesaa stærkt, som jeg elsker?

Hvem jeg er?

Hvad jeg formaaer?

At jeg farer frem paa Storme?

At jeg ryster Jordens Grundvolde?

Uhyksalige Magt!

Elementerne adlyde min Stemme, og den Mands
Hierte, som jeg elsker, lukker sig til for den!

Skjgger bringer jeg tilbage fra Orcus — og et
Hierte kan jeg ikke erholde!

Jeg vinker, og Palladser staae der — og jeg har
ikke en Braae, at hvile mig i!

Hvor

Hvor skal jeg hen? — Tilbage til mit Fædrene-
land?

Forlod jeg det ikke for hans Skyld?

Wilde ikke vore Høusguder slye for Lyden af mine
Trin? Wilde ikke min Faders Been jittre? vilde
ikke mine Brødre hævne den Skiændsel, som
jeg har bragt over dem?

Endog det elendigste Menneſke finder dog en god
Sial som tager Deel i dets Skiæbne — men
hvem har jeg?

For mig er enhver ſælſkabelig Glæde udryddet!

Jeg er eene i Skabningen!

(man hører noget horte en March.)

De lyde, de lyde, den lykkelige Forbryders
Seiersſunge!

Han kommer — han kommer!

Han raver frem i vellyſtig Ruus, for at forhaane
Gudernes Majestæt!

Alt ſværge en anden den Troeſkab, som han ſvoer
mig!

For de ſamme Altene, som rygede af vore Offere!

Ha! neppe kan jeg holde mig tilbage!

Hvor ſkiule mig?

(Jaſon og Ereuſa i en Vogn, ſom trækkes af Slaver,
med Følge. Optøget ſkeer bag i Skuepladsen.)

Medea.

Hvor han ſtød der i den Vogn, ſom paa en Trone!

Skiønnere end den første Dag i vore Kierligheds
Dage.

Maje=

Majestætiff og tryk som en Gud!

Skal jeg efter?

Skal jeg forvandle denne Glædes Stoi til hange
Klager, til stum Bedrøvelse? Skal jeg vove
mig i Templet, og myrde dette skammelige
Pår ved Foden af de vredende Colonner, eller
tøve, til de ved deres overdaadige Gilde,
drikke paa deres Fienders Undergang, paa
Medeas Undergang, og da nedbryde denne
Colonne, at den styrtnende Pallads bliver deres
Brudsfeng? eller ved Nattens Stilhed snige
mig ind i deres Kammer, og oversalde dem i
Glæden af deres hoeragtige Smarmelser, og
vaske den vanhelligede Tonus med Blod?

Daarlige, hvormed smigrer Du Dig!

Uølet af Jupiters Blod, og bevogtet af de Corin-
thiske Skytsguder, spotter Ercusa dit asmagtige
Naserie.

Ha! Forvovne! triumfeer ikke for tilig!

Mildkierhed er findriig!

Der gives andre Bete til dit Liv.

Hvad? om din Jason, naar han troer best at nys-
de sit Bytte, da fuld af lumsk Gift, og ud-
strakt ved Dødens Haand, vansmægtede langs-
somt ved din Barm?

At døe? at krumpe sig og ikke mere at være til?

Er det al den Straf han har fortient?

Al Din Havn Medea?

Leve skal han, men sig selv til Qual — forhadet
af Guder og Menneſker, et bleegt og zittrende
Gespens, ſkye fra det eene Land til det andet.
Bande hver opgaaende Soel, bande hver frem-
kommende Nat — ville døe og ikke kunne!

O! — ſaadan en Hævn, I Eumenider — hielp
mig at udtænke den!

Gid han alt havde Børn med Creuſa!

Han har jo Børn?

Forfærdelige Tanke!

Som Dødens Gyſen farer den igiennem mine
Lemmer!

Guder! Guder! de ere ogſaa mine Børn!

Men Jaſon er deres Fader — alt, hvad der hø-
rer ham til er ſtrafvoerdig!

Lad hans Erindring udrydes af Jorden!

Og det ved Dig, Ulykſalige?

O, mine Børn!

Arme Forladte, ſom ere en bedre Fader, og en
lykkeligere Moder værd!

Foragt vil blive Eders Lod, Misundelſe luure
paa hvert Eders Trin, lumſk Ondſkab gnave
paa Eders Livs Spiire, til den falder. Har
jeg derfor med Smerte ſødt Eder til Verden?
derfor vaaget, ſorget, og grædt for Eder?

O at Solen aldrig havde ſmiilet til Eder! O at
jeg i Barnsnød var omkommen!

Og jeg ſkulde lade Eder tilbage iblandt mine Fiender?

Nei! Nei! I skal ikke see Brødre af Creusa.
Det er Kierlighed — Begierning — den eeneste
sidste Begierning af Eders Moder!

Hun gav Eder det, hun tage det tilbage igien!
Gaaer bort i Uskyldighed og Fred, gaaer bort til
Nanderne.

Gaaer ned til Nanderne.

Forkynder Helvedes Dommere, hvem der sender
Eder, og hvem Eders Fader er!

Ha! nu seer han de lasede Eiig, det susende Blod,
— styrter hen paa dem i Dødens skrækkelige
Stilhed — omfavner dem — kalder dem for-
giæves — springer op og raser!

Nu vælter han sig i Søvet, og anraaber Eynilden,
at sønderknuse ham, Afgrunden at sluge ham!

Nu griber han med Selvmorderst Haand Dolken!
Og Du seer det Medea — seer det, og døer af
Henrykkelse!

Hvordan bliver jeg saa pludselig til Mode!

Jeg hører nogen komme!

Gode Guder! hvad seer jeg? (Medea skjuler sig.)

Hovmesterinden, (med Medeas Sønner.)

Kom, mine Elskelige! Diebliffet er gunstig. Der
er ingen som luurer paa os. Lader Eder føre
hen i den Vældedige Gudindes Lund, som hø-
rer de Uskyldiges Stamlen.

Kommer og beder for Eders Moder.

En Dreng.

For vores nye Moder?

Medea,

Medea, (som styrter frem.)

J Utafnemmelige! har J alt forglemmt mig?

Begge Drengene.

Al Moder! Moder!

Hovmesterinden.

Medea!

(Medea omfavner hendes Børn.)

Medea.

O Frnd! Jeg har nu ikke lidt noget. Jeg er
aldeles lykkelig.

Hovmesterinden.

Skal jeg takke Guderne, som bringe Dig igien,
eller bør jeg skielve Medea?

Medea.

Vær roelig, troe Dvinde! eeneste Veninde af en
Forviist!

Min Skiæbne forandrer sig.

Gudinden, som J vilde paakaldet, har bønbert
Eder; hun sender mig, at redde, at hævne
Eder!

Hovmesterinden.

Men dette med Raserie og Beemodighed kiæm-
pende Diefast, denne Vande, fuld af sorte
Bekymringer!

Hvad har Du i Sinde? For alle Gunders Skyld!

Medea.

Vær roelig, og lad os være aleene.

O mine Børn!

Den Yngste.

Hvor har Du været saa længe Moder?

Den Ældste.

Jeg frygtede for, at Du aldrig kom igien.

Medea.

Maaskee bedre for Eder, at jeg aldrig var kommen igien!

Den Ældste.

Men nu bliver Du dog hos os?

Den Yngste.

O ja, kære Moder, ja!

Medea.

J dræbe mig!

Nei, hierte Sønner! nei! J komme ikke til at trøste min eenlige Alder!

Jkke til at aftenre mine sidste Taarer!

Langt fra Eder vil jeg døe.

Den Ældste.

Vi vil døe med Dig, kære Moder.

Den Yngste.

(vil holde af sin Moder.)

Hvorfor døe?

Medea.

(støder ham fra sig.)

Tilbage!

Den Yngste, (forfærdet.)

Al Moder! elsker Du mig ikke meere?

Medea.

Jeg ikke meere elske Dig?

Store

Store Guder! hvad skal jeg gøre?

Jeg kan ikke, jeg kan ikke!

Jeg vilde igiennemføre mit Hierte dobbelt!

Jeg vil tage dem med mig!

Jeg vil lede dem ved Haanden!

Jeg vil bære dem paa min Ryg, de skal opvække

Guders og Menneffers Medynk!

Men vil vi ikke blive rebede?

Vil man ikke rive dem ud af mine Arme?

Ha! ved Nattens hævnende Guder! før end jeg
tilstæder det

(Drengene staae forfærbede, og med bedende Gebærder.)

Ingen Medlidenshed! det er Jasons Øgleunger

(seer vild paa dem.)

Hans Blod rinder i deres Arer, hans hykkelske

Smil svæver paa deres Læber — ha! denne

ligner ham meest! han være den første

(griber den Yngste, trækker Dolken, lader den falde og
omfavner Drengen.)

Fly, fly! Uhyksalige! (Støder dem begge fra sig.)

Bort med disse Diekast!

Min Kierlighed er Eders Død!

Had mig! forband mig! jeg er den affhyeligste

blant Mødre! (Drengene tage Flugten.)

Og det usleste af alle skatte Væsener!

(hun kaster sig paa Trappen ved Indgangen.)

O Jason! Jason! dersom du fra din Hylles So-

lekreds skulde blive mig vaer her; dersom min

Jamren trængte sig frem for din lettroende

Bruds Dren, vilde Medlidenshed ikke opvaag-

ne i Eders Hjerter?

Af!

Uf! Uf!

Klip mit Bivetsstraad over, J Parcer! tag imod
mig, stille Strandbred. O Land, hvor jeg
har tabt min Rolighed, tag imod mig!

(et Følge bag Skuepladsen.)

Hild! hild være Jason og Creusa!

Hild! hild være de Nygiote!

Medea, (farer op.)

Forbandet være Jason og Creusa!

Forbandet de Nygiote!

Afsted! — Skal de finde dig her og lænke dig til
deres Vogn, blandt de andre Slaver?

Skal de i dit Paasyn slæbe dine Børn til Døden?

Skal deres hoeragtige spodske Latter blive Sangen
ved din Grav?

Endnu lever du Medea!

Hevn dig og dse saa!

Forgiæves staaer du imod, stakkels Moder!

Forglem, forglem, at de vare dine!

Riv dem ud af dit Hjerte, som han rev dig ud
af sit!

Hvad betænker du dig?

(villgaae, men bliver staaende ved Indgangen.)

Hvorhen?

Dersom de nu igien ile dig i Møde med barnag-
tige Smil, igien slynge deres Arm om dine
Knæe, igien stammende smigrer for dig!

Hvad da?

O hvor det ikke!

Dagens

Dagens Lys er for klart, Solen for yndig
Slige Gierninger kræve Mørkhed.

Ha, dersom den fortorneede Natur omkring dig
opflammede dig til Raserie!

Hvis den bristende Himmel over dig og den sfiel-
vende Jord under dig, satte din Sial i Oprør!

(hun gaaer omkring med rædsomme Fagter, og bliver en-
delig staaende stift henrykt som en Troldqvinde.)

Hør mig, min Kammers fortroelige Hecate! hør
mig Hecate! Hør mig den evige Nats Chaos!
og J, Orcus's rædselsfulde Magter! Jeg paa-
kalder Eder! Jeg — paa kalder Eder! Hel-
vedes Porte aabner Eder for Medeas bekiendte
Stemme. Igientager den, umaalelige Klippe-
Rister, at Trions Hiul standser, og Prome-
theus's Grif glemmer at martre — Sfiul dig
for Synet af saa mange Grusomheder o Phoe-
bus! Sfiul dig ved hei Middag! Op, hylende
Storm! J Lynstraaler, udsplitter Nattens
Himmel! Brøl høit Hævnerens Torden! Og J,
Dødens Medhielpere, Forsærdelse, Raserie og
Fortvivlelse! styrter Eder ind iblandt Brude-
skaren, som triumpherende drager ud af Tem-
plets Porte!

Triumf! Triumf! Jeg er hørt! til Hævn!
til Hævn!

(Det bliver Nat over heele Skuepladsen, og der lader sig et
forfærdeligt Uveir høre. Hun styrter med
dragen Dolk ind i Palladset, og Uveiret ved-
varer endnu i nogen Tid.)

Det

Det er fuldbragt — fuldbragt.

(Medea kommer frem ved Indgangen, aandeløs, forvirret, bleeg og Haarene udslagen.)

Slumrer sødt, I Kiere!

I ere vel!

Nedbrudt er Eders Fængsel!

Hvem der nu ogsaa var fri som I!

Hvorfor zitterer hver Nerve i mig, hvorfor forlader mig al min Kraft?

(Segner ned paa Trinet.)

O du — dersom jeg endnu tør udstrække disse blodige Hænder imod dig — forbarme dig over de reene, uskyldige Siæle, o Juno!

Jeg var et Dieblif deres Moder — vær du det nu for evig!

Ha! flager endnu Eders Binger, rasler endnu Eders Lænker omkring mig?

Hav Tak, at I regierede min Arm, at I tillukkede mit Øre for deres ængstlige Skrig! Hav Tak, o helligste blandt Gudinderne!

Fuldend, hvad I begyndte!

Fuldend Eders Straffedomme!

||: Jager ham hid!

River ham frem, Forbryderen!

At han kan see — kan høre — at Guderne, Guderne endnu leve!

Pidsker ham hid!

Pidsker ham hid!) :||

Hvor

Hvor er nu den Herlighed, stolte Pallads, du var
fuld af? Hvor din Vogterinde, Glæden?
Dine Marmorvænge dryppe af Blod!
I dine gyldene Gemakker avles Forraadnelse!
Bort fra dig, du Dødens Huule!
(Hun forsvinder.)

Jason.

Hvor er jeg?
Skal Corinth forgaae?
Hvem forfølger mig?
Creusa, hvor er Du?
Hvem rev Dig af mine Arme?
Hvor skal jeg finde Dig?
Hvad er det for Slangar, som hviste rundt om-
kring mig!
Jld! Jld!
Nu rører den Sønnen af min Kappe!
Nu griber den mit Haar!
Hvem staaer mig bi?
Er der intet Øre, som hører efter Jasons Skrig?
Forbarmer Eder, forbarmer Eder, I fortørnede
Magter!

Medea.

(Usynlig paa hendes Bogn.)

Jason!

Jason.

Hvem kalder?

Medea.

Jason!

Jason.

Jason.

Jeg er forloren — det er Medea!

Medea.

Ja, Troelse! det er mig!

Jason.

Forvovne! Du endnu i Corinth!

Medea.

For at være Vidne til Din Lykke.

Jason.

Ha! for denne Spor skal Du bøde med Dit Liv!
(løber med dragen Sværd imod hende.)

Medea.

Usmægtige! (i det at hun og hendes Bogn opløses.)

Jason, (falder tilbage.)

Forfærdelse!

Hvad forlanger Du endnu af mig? Ere ikke alle
Baand imellem os sønderrevne?

Medea.

Eet var endnu tilbage, og det sønderrev jeg.

Jason.

Guder!

Medea.

Seer Du denne blodige Dolk?

Jason.

Ulyselige Anelse! mine Børn!

Medea.

Gaae, og begrav dem?

Kiender Du her Frugten af Hoor?

Jason.

Jason.

Jeg kiender Medea igien!

Medea.

Hvorfor miskiendte Du hende?

Jason.

O I Elffeligste!

Medea.

Jeg elskede dem, ikke Du.

Jason.

Og dræbte dem?

Medea.

For at frelse dem!

Jason.

O Uhyre, som har født Eder!

Medea.

O Skiændige, som forskied mig.

Jason.

Zie Forbandede!

Medea.

Forband mig.

Jason.

Guder! laaner mig Eders Eynstraaler!

Medea.

Meeneederen høre de ikke!

Jason.

Jeg Elendige!

Medea.

Søg Trost i Creusas's Arme!

(sarer seirende bort.)

(Indgangen til Palladsen aabnes.)

Jason.

Jason.

Holdt! holdt! dræb mig med, førend Du flyer!
(bliver Liigene vaer, vil styrte sig paa dem, men skælver tilbage.)

Al J — hvis kolde Legemer jeg ikke vover at
omfavne — uskyldige Slagtoffere — til-
giv, tilgiv Eders Fader!

Den Almægtige Giengielders Arm favne Eder!

Jeg — følger Eder!

(styrter sig i sit Sværd.)

Lehnsherrens Met.

Et Syngestykke

i tre Handlinger

af

Msr. des Fontaines,

med

s i k af Martini.

Oversat til samme Musik

af

Adam Gottlob Thoroup.

Personerne.

En Marquis.		Hr. Tessen.
Greven, hans Søn		— Rosing.
Julien, en Bønderkarl.		— Saabye.
Babet, hans Brud.		Homsr. Møller.
Mathurin, hendes Fader.		Hr. Musted.
Therese, hendes Moder.		Homsr. Winther.
Justine, }	to Bønderpiger.	— Morthorst.
Nicette, }		— Steenberg.
Ulain		Hr. Gielstrup.
Sogden		— Schwarz.
Frontin, }	Grevens Tienere	— Ibsen.
la Fleur, }		— Preisler,
Chor af Bønderkarle og Piger.		
Chor af Marquiens Følge. Pager, Tienere, Skovfog-		
der og Jægere.		

Første Handling.

Første Scene.

Skuepladsen forestiller en Plads i en Landsbye, som bag i endes med en Vasse; paa den eene Side er der et Træ, ved hvis Fod man seer en Græsbank; foran ved den anden Side seer man Fogdens Huus. Dækket drages op inden Symphonien begynder; det begynder at dages, og Maanen gaaer lidet efter lidet ned: Bønder, Arbeidere og Malskepiger, gaar over Vassen; de have med sig Leer, Høriver, Kurve, Bærekurve, Melkepotter og andre Redskaber. Derefter kommer Julien, efterfulgt af en Hob Karle, som i adskillige Kurve bære Blomster og Vaand: de sætte sig paa Jorden i Hobe, hist og her, og sammenbinde Bouqvetter. Alain kryber op i Træet, og pryder det med Blomsterkrandse; denne Handling begynder tilligemed Symphonien, og alle Personer maae være i Action, indtil det Dieblis Sangen begynder. Symphonien maler den opvaagende Natur.

Chor.

Vi Engens Blomster plukke;
Vi vælge de friske og smukke.

A 2

Alain.

Alain.

Julien skal dem bringe frem.

Julien.

Og min Babet skal have dem.

Chor.

Vi Engens Blomster plukke re.

Alain.

Hvordan er mit Træe?

Julien.

Smukt det er at see.

Alain.

Men hvorfor disse Træer udsmykke?

Julien.

Det var i deres Skygge

Jeg engang — —

Alain.

Nu vel! hvilken Gang?

Julien.

Naar jeg siger det,

Vist du mig strax vil give Ret.

Chor.

Chor.

Vi Engens Blomster plukke ic.

Julien.

Saa sagte! — Babet læt det kunde høre.

Ulain.

Du hende vil forundret giøre? —

Jeres Bryllup i Dag skal staae;

I Nat, jeg derpaa

Bedde nok turde.

Hun kun lidt vil sovet faae.

Julien.

Jeg det troer ogsaa.

Chor.

Vi det troe ogsaa.

Julien.

Gif Byens Klokke som den burde,

Og Længslen lig, jeg prøvet har,

En Dag for fast den gaaet var.

Chor.

En Dag for fast den gaaet var.

Julien.

Hendes Krands er rede —

Alain.

Og Bouquetten med.

Julien.

Snart gives den Sæde
Af Gud for Kierlighed;
Den skal forskionnes ved sit Sted.

Alain.

Blomster skal vore Piger have,
Vor Slægt og Benner hver især.

Julien.

Døttre og Mødre her en Gave
Vi af Blomster og Baand frembær.

Chor.

Vi Engens Blomster plukke ic.

Julien.

Snart vil de komme — — see dem der
Nu snart — — mit Hierte bærer.

Chor.

Chor.

Paa Plads nu vær,
Du der jeg her.

Julien.

Nu hastig, jeg dem seer.

Alain.

Du langt kan see.

Julien.

Saaledes vil det stedsse være,
Elskeren for at see sin Kiære
Behøver neppe Dinene.

Alain.

Desbedre, naar det saa kan være.

Julien.

Ûh!

Alle.

Ûh!

Anden Scene.

Therese, Mathurin, Babet og de For-
rige, gamle Mænd og Koner, unge
Piger. Brudeparrets Følge.

Foran disse gaae Byens Spillemand.

Mathurin

(til Babet.)

Du Fryd her skal finde,
See neden for Bakken der.

Babet.

Alf min Fader! hvor smukt det er.

Julien

((stigende op paa Bakken.))

Alting blier smukt hos min Hyrdinde.

Mathurin.

Den Umag vel et Kys er værd.

Babet.

Naar man sig vil i Ægtestand forbinde,
Man troer, der ei kan afflaaes noget meer.

Mathurin.

Denne Fryd paa nye jeg begier.

Chor.

Chor.

Ved dit Held kan Længsel oprinde
 Ildi høert Bryst,
 Til Elfskovs Lyst.

Mathurin

(til Therese.)

Alk ja min kierefte Veninde!
 Man bliver ung ved det at see.

Therese.

Aldrig kan det mig gaae af Minde,
 Der man os trolovede.

Julien

(til Mathurin og Therese.)

Elffede Par! ja alle Dage
 Skal vi til Mynster eder tage;
 Vor Trolovelse her skal see.

Mathurin

(til Julien og Babet.)

I mine Børn, skal ikke vente
 (til de andre)
 Snart Benner lad dem ikke vente.

Chor.

Den Lyksalighed, man fortiente,
Den hastig nok ei komme kan.

Therese.

Hvor er Hatten?

Julien.

Her er den.

Therese.

Det falder Pigerne til at sætte den paa.

Mathurin.

Det bliver engang deres Tid, og det vil
ikke være dem imod.

(Imens Pigerne sætte Hatten paa Babet's Hoved, bin-
der Julien og de unge Karle Baand om Bou-
qvetterne.)

Justine.

Det bliver ikke altid mig.

Nicette.

Ikke heller mig —

Therese

(til Mathurin.)

Dette kommer mig til at erindre den Dag,
da du gjorde min Lykke.

Mathu-

Mathurin.

Og du, min — — da var jeg i mit Foraar.

Therese.

Naar man elsker hinanden, har Høsten ogsaa sine Behageligheder, det veed du.

Mathurin.

Men saa kommer Vinteren — — saa skal man skilles ad, det er saa tungt.

Therese

(bevæget.)

Lad os kun tænke paa vore Børn.

Julien

(til Babet.)

Hvor den Hat klæder dig got.

Babet.

Var det ikke for din Skyld, skulde jeg aldrig have ønsket mig den.

Therese.

Bouquetten?

Julien.

Her er den.

Therese.

Therese.

Det er ogsaa Pigerne, som skal sætte den.

Qvartet og Chor.

Julien.

Vor jeg hertil ei Fortrin nyde?

Mathurin.

Du har ret, men taus kun vær —

(til Therese.)

Mon Julien ei her

Til sin Brud at pryde

Nærmest er?

Julien.

Ah Babet!

Babet.

Ah Julien!

Julien

(i det han sætter Bouquetten.)

Mig Skielven betager —

Al Frygt dog ei.

Babet.

Det troer jeg.

Therese.

Therese.

Hun blev rød —

Mathurin.

Hun er rød, men Fryd det forarsager.

Julien.

De Blomster, du paa Brystet bær,
Kun i nye Have flyttet er.

Chor.

De Blomster, hun paa Brystet bær;
Kun i nye Have flyttet er.

Therese.

Fra den Dag vi giftede bleve,
Vare vi et Herte, en Siel;
I tyve Aar vi sammen leve,
Og Enighed udgør vort Vel.
Hør mit Barn! du som vi skal gjøre,
I Selskab Elskov med dig tag,
Hver Morgen du da faaer at høre:
Glæden dig hilse en god Dag.

Chor.

Hør mit Barn ic.

Mathu-

Mathurin.

Den Lyd, som for dit Dre flinger,
 Beed jeg; at det er Længselen,
 Naar Aft'nen, man i Fryd tilbringer,
 Maae man betænke Morgenens.
 Hør, mit Barn! du, som vi, skal giøre:
 I Selskab Elskov med dig tag,
 Hver Morgen du da faaer at høre,
 Glæden dig hilse en god Dag.

Chor.

Hør mit Barn, ic.

Julien.

Babet hun er min Lyst og Lykke,
 Og jeg hendes Tilbeder er;
 Ved man os Magt og Kongesmykke,
 Svaret du i vort Die seer.
 Hvad skal vi med alt dette giøre?
 I Selskab Elskov med dig tag,
 Hver Morgen du da faaer at høre,
 Glæden dig hilse en god Dag.

Chor.

I Selskab Elskov ic.

Julien.

Julien.

Baade god Dag, og god Nat! — — men
hillemand, see Babet er allerede færdig.

Babet.

O! for længe siden.

Julien.

Ja, og jeg ogsaa, nu fattes der intet andet,
end at vores Foged skal komme; jeg vil gaae hen
og banke paa hans Dør. (imens han banker, raa-
ber han:) Hr. Foged! Hr. Foged! (Fogeden lader
sig see i Vinduet paaflædt, men med Nathue paa.)

Fogden.

Om et Kvarteers Tid skal jeg være hos jer.

Julien.

Et Kvarteers Tid, det er alt for længe.

Fogden

(i det han trænger sig tilbage.)

Man maae fare saa jevnt — —

Julien.

Det er umueligt.

Therese.

Slaae dig til Taals.

Alain.

Allain.

Lad os synge en Vise imidlertid, saa gaaer
Tiden des bedre.

Mathurin.

Han har ret, jeg vil være med.

(Alle Bønderne tage hinanden ved Hænderne og gjøre
en Kreds om Babet.)

V i s e

Allain.

See, Colin kom ei herhen,
Skal jeg tae min Kuro igien.
Pigen vil til Byen bære
Frugter, som udsøgte ere,
Hver siger, som hende saae:
Kiøbere du vist vil saae.
Ja vist, ja vist, min Kiære
Det kun Smaating ere;
See Colin kom ei herhen,
Skal jeg tae min Kuro igjen?

Chor.

Det kun Smaating ere,
Skal jeg ic.

Allain.

Alain.

Her Colin, som Elskov driver,
 Snart paa Veien vaer hun bliver;
 Kurven strax hun setter ned;
 Disse to maae tales ved.
 Ja vist, ja vist min fiere,
 Det kun Smaating ere.
 See Colin kom ei herhen,
 Skal jeg tae min Kuro igien.

Chor.

See Colin ic.

Alain.

Her med Flid jeg paa dig bier,
 Naar jeg seer dig, strax jeg tier;
 Gierne taler jeg med dig,
 Men et Kys meer glæder mig.
 Ja vist, ja vist min fiere,
 Det kun Smaating ere.
 See Colin kom ei herhen,
 Skal jeg tae min Kuro igien?

Chor.

See Colin ic.

B

Alain.

Alain.

Havde det en anden været,
 Skulde han omsonst begieret,
 Det gier mig Mod, ja min Troe,
 Saa for et jeg tager to.
 Ja vist, ja vist min fiere,
 Det kun Smaating ere.
 See Colin kom ei herhen,
 Skal jeg tae min Kuro igien.

Chor.

See Colin ic.

Alain.

Dine Kys er uden Mage,
 Man for mange ei kan tage.
 To Kys er vel herlige,
 Men heller jeg dog tager tre.
 Ja vist, ja vist min fiere,
 Det kun Smaating ere.
 See Colin kom ei herhen,
 Skal jeg tae min Kuro igien.

Chor.

See Colin ic.

(Medens denne Bise varer, kalder Julien af og til paa
 Gouden og naar han kommer ud, gaar han for
 ham.)

Julien

Julien.

See her er vores Hr. Foged.

Tredie Scene.

Fogden og de Forrige.

(holdende nogle Papiere i Haanden.)

Fogden,

Det er endnu ikke hundrede Aar, siden denne
Forpligtelse er bleven fordret — — God Dag
Børn — — og sølgelig kan den ikke være præscri-
beret.

Mathurin.

Hr. Foged! vores to unge Folk vente Dem
med Utaalmødighed, og vi bede Dem — —

Fogden

(gaaende frem og tilbage.)

Det var Cathrine Grignon, som fremstil-
lede sig.

Julien.

Hr. Foged — —

Fogden

(gaaende frem og tilbage.)

Hun skulde ægte Pierre Chenus.

Therese.

Hr. Foged — —

Fogden

(frem og tilbage.)

Hvilken forberørte Pierre var meget uroe-
lig — —

Mathurin og Julien.

Hr. Foged — —

Fogden

(som forhen.)

Men imod forbemeldte Catharine brugte man Rettens Tvang, og Herren skienkede hende ikke et Minut.

Alle.

Hr. Foged!

Fogden.

Og her er Doms-Akten desangaaende, formaliter udstædt og underskrevet af Christopher Prenant, min Farsfader.

Julien.

Men endnu engang — — —

Fogden

(til Julien.)

Du har Ret! Babet er smuk, du er ung og meget forelsket, og jeg bisalder deres Forbindelse.

Mathurin.

Skynd dem da at give os Contracten, saa vil vi strax underskrive den.

Fogden.

Samtykker Babet den?

Babet.

Babet.

Fuldkommen.

Fogden.

Der er ingen Ungkarl, som har nogen Paa-
stand at giøre?

Allain.

Jo vist, baade mine Camerater og jeg, vi
giøre Paastand paa en Snees Kys i det mindste,
som vi har bedet Babet om, og som hun aldrig
har villet give os.

Babet.

Jeg har beholdt dem.

Julien.

Du skal ikke beholde dem længe.

Fogden.

Lad os gaae det forbi.

Julien.

Og til Contracten.

Fogden.

Jeg har den, men jeg har en stor Nysghed
at fortælle jer.

Mathurin.

Hvad er det?

Fogden.

Herren elsker jer alle.

B 3

The

Therese.

Det veed vi.

Fogden.

Han tager sig af Babet og Julien.

Julien.

Vi skal stræbe at fortiene det.

Fogden.

Deres Givstermaal er endog Aarsag i at han kommer her endnu i Dag.

Mathurin.

Det er en Lykke des mere.

Fogden.

Og her er et Brev, som han des angaaende har tilskrevet mig.

Julien.

Det kan de læse siden.

Fogden.

Det er nødvendigt at jeg maae læse det først.

Julien.

Det vil opholde os.

Fogden.

O! det er giort i et Dieblis.

Mathu-

Mathurin.

Lad os høre.

Fogden.

(læsende.)

Fra Arilds Tid af, Foged, har mine Forfædre været i Besiddelse af Lehnss-Rettigheden, min Fader har ikke fundet for godt at udøve den, jeg har gjort ligesom han; men min Søn har anholdt hos mig om at fornye den i Betragtning af Babet, og jeg har samtykket deri — —

Julien.

Lehnss-Rettigheden! —

Babet.

I Betragtning af Babet! —

Mathurin.

Hvad vil De sige?

Fogden.

Et Dieblis — — i Morgen Middag vil vi komme (Brevet er dateret fra i Gaar) den unge Pige skal holde sig færdig, og De skal føre hende til Slottet, hen i den Pavillon, som vender ud til Haven.

Julien.

Til Slottet?

Babet.

Jeg?

Fogden.

Jeg har bedet, at I vilde tie — — — hun
skal blive der allene.

Babet, Julien.

Allene?

Fogden.

Hun skal blive der allene, lige indtil det. Die-
blif da hun skal udstaae den Prøve, som Loven fore-
skrifer, og naar da Bryllups-Festen begynder,
ifald der bliver noget af, aabner De Dandsen med
hende, det er en Rettighed som ligger til Deres
Embedede —

Babet, Julien.

Min Fader!

Mathurin.

Hr. Foged, jeg har aldrig hørt tale om saa
besynderlig en Ret — — — Hvad betyder den?
hvortil har den været til? og hvorfra kommer
den?

Fogden.

Fra Feudal-Retten de Servitute Puellarum
mod deres Herrer og Husbonder. Cap. 7. §. 10.

Justi-

Julien.

Paa Slottet!

Babet.

Uden Julien hos Herren?

Fogden.

Ja uden Julien med Herren, under fire
Dine.

Therese.

Under fire Dine, hvorledes? Hvad skal hun
giøre der?

Fogden.

Hvad hans Excellence befaler.

Julien.

Hvad kan han befale hende?

Fogden.

Det veed jeg ikke.

Mathurin.

Jeg begriber intet deraf.

Babet.

Julien elsker mig, det veed jeg, og meer
vil jeg ikke vide.

Therese

(til Mathurin.

Jeg har giort ligesaa.

Julien.

Og Herren skulde da have Ret til —

Fogden.

Saaledes er Lovens Bydende; eders Forsædte vare den underkastede, Brugen er hårdet, og der er intet at sige derimod.

Chor.

Al Julien, hvilke Skikke!

Julien.

Nei aldrig, nei.

Fogden.

Saa hidsig ei —

Julien.

Det Land, den Bye man kiender ikke,
Hvor Konerne hør Herren til.

Fogden.

Herren vil

Ei din fra dig rive,

Han beer om hende, som er Skif,

Et Dieblif.

Chor.

Et Dieblif!

Julien.

Julien.

Omsonst vil hans Begiering blive.

Fogden.

Sagtmødigen.

Babet.

Nei, Julien,

Frygt ei min Ven,

Jeg gjør det ei, min beste Ven.

Therese og Mathurin.

A. 2.

Men fiere Børn blier dog ei vrede.

Mathurin.

Hr. Foged De, siig os klart, vi bede,
Hvad af Babet han fordre vil.

Fogden.

Paa det de kunde for jer sørge,
Kom den Riet hans Forfædre til:
Alt kunde Døtrene tilspørge,
Om den Mand, de sig tage vil.

Chor.

Paa det de kunde for os sørge,
Kom den Riet hans Forfædre til,
Alt kunde Døtrene tilspørge,
Om den Mand, de tage vil?

Fogden.

Fogden.

Nu vil Herren det samme øve,
 For paa sin Gunst at gie jer Prove.
 Kort oplyst her,
 I Sagen seer.

Chor.

Kort oplyst her,
 Vi Sagen seer.

Fogden.

Alt undslaae sig for at adlyde,
 Vilde være sig at forbryde.

Babet.

De dette Dem, Herr Dommere,
 Naatage maae,
 Og siig ham saa,
 Forklar ham saa:
 Alt kun Julien mig kan behage.

Fogden.

I hans Vilde for Lov bør tage,
 Herren I adlyde maae.

Therese, Mathurin.

Lad fiere Børn, ei Harm jer nage,
 Herren jo vil kun vores Vel.

Babet.

Babet.

Ja, Herren vil kun vores Vel,
Men hans Son — —

Julien.

Hvad? hans Son!

Babet.

Nodig vil jeg det opdage.

Julien.

Jo vist.

Julien, Therese, Mathurin, Foged,

A. 4.

Nu vel.

Chor.

Nu vel.

Babet.

Jeg en Dag, nu skal du høre,
Ene sad ved Elmen der,
Jeg den Rose vilde giøre,
Du til Stads paa Hatten bær;
Jeg Greven seer, sig der indfinde:
" Al hvor sødt deiligste Hyrdinde!
" Naar om Aftenen sees man kan.
Min Herre! deres Tienerinde!
Men Dagen staar mig bedre an.

The-

Therese, Mathurin, Fogden.

A. 3.

Disse Ord mig bange gjør.

C h o r.

Babet du alt opdage bør.

Babet.

Jeg vil flye, men han tilbage
Holdt mig. — "Hør et Dieblif!
Ene for mig at behage,
Du saa stor en Skionhed fik.
Lad mine Suk dig overvinde,
Hvor sødt fortoiede Hyrdinde,
Naar om Aftenen man sees kan."
Min Herre! deres Tienerinde,
Men Dagen staaer mig bedre an.

Julien.

Og derpaa? — —

Babet.

Alt forfølge mig ved han bliver,
Til at skrige jeg mig giver.

Julien.

Nu da!

Babet.

Babet.

Med al hans Hæftighed,
Jeg troer, han bange blev derved.
Therese, Mathurin.

A. 2.

Hr. Foged! hvad skal vi giøre.

Julien.

Ei lyde ham.

Fogden.

Jer Herre ei?

Babet.

alla Volta, { Mig Greven vil til Elskov være.
Chor. Tutti.

Dig Greven vil til Elskov være.

Fogden.

I alle hans Fader tilhøre,
I kun med ham at giøre faae,

Julien.

De Store os Uheld paafore,
Sligt ofte vi erfare maae.

Mathurin.

Vi er Herren fiere,
Bort Forsvar at være,
Mod sin Son han paataer sig,
Men gjør ham ei fortrydelig.

Julien.

Julien.

Vil I det.

Mathurin.

Ja! lad saa være.

Julien.

Babet jeg kan ei sige mere.

Mathurin.

Om han angriber voldelig?

Chor.

[Om mod Vold man hende ei værger,
Jeg sværger:
At hævne dig.

Babet.

[Jeg sværger:
Ei at svige dig.

Babet, Julien.

Dig undergIVEN er min VILLE,
Hvad man mig end kan forestille.

Chor.

[Bort Forsvar at være,
Mod sin Son han paataer sig.

Babet.

[Jeg sværger,
Ei at svige dig.

Julien, Mathurin.

[Jeg sværger:

[Jeg skal hævne dig.

Ende paa den første Handling.

Anden

Anden Handling.

Første Scene.

Det bageste af Skuepladsen forestiller en Vestibule, til hvilken man stiger op af adskillige Trappe-Trin; foran seer man to Pavillons, en ved hver Side, som man ogsaa gaaer op til af nogle Trin, Dørene paa disse Pavillons ere lige for Tilskuerne. Det Rum, som er fra det foreste af Skuepladsen til Pavillonerne, er besat med nogle Linde-Træer, som ere adskilte ved et Stakitværk, omtrent sex til syv Fod høit, og i dette ere der Indgange fra Siden. Fogden kommer hemmelighedsfuld ind fra den Side, som er paa Tilskuernes høire Haand.

Fogden.

En forsigtig Eftertanke har forvoldt, at jeg har ladet Babet blive i Landsbyen lige indtil Herren kommer, og forbemeldte Eftertanke bringer mig ogsaa til at undersøge det Bærelse, hvor hans Excellence har besalet mig at føre hende ind. Jeg veed, at man kan komme derind fra Haven, HerrGreven kunde være i Stand til at betjene sig heraf, for at giøre Bruden en Besøgelse, og jeg holder for at Klogskaben fordrer, at jeg maae sætte mig i

E

Sik.

Sikkerhed, for paa nogen Maade at blive over-
rasket — — lad os gaae ind — — skal jeg komme
her igien tilbage? — — skal jeg gaae igiennem
denne ovenmeldte Have, for at hente den unge
Vige? — — jeg vil see. — —

(Han stiger op i Pavillonen ved Tilskuernes høire Side,
og gaaer ind i de Værelser som supponeres at stode
dertil. paa samme Tid hører man en Ritornelle
og Frontin sees i Døren af Vestibulen.

Anden Scene.

Frontin

(seende sig rundt om.)

A r i a.

Jeg seet ei var,
Jeg tiet har;
Men alt, hvad jeg tale hører,
Og alt hvad jeg seer,
Mig paafører
Angester;
Paa Luur vi skal i Krattet være,
Med Skielven jeg det kommer nær,
Det er en bedrøvet Ære,
Naar man sliig Fortrolig er.
Om hans Fader,
Kan opdage det,

Bred

Vred at være
 Han ei aflader,
 Han ham tilgiver ei saa læt.

Tredie Scene.

Frontin, Fogden og siden la Fleur.

Fogden.

Jeg rolig bliver.

Frontin.

Uf Skræk jeg døer.

la Fleur.

Jeg er la Fleur.

Frontin.

Nu la Fleur.

la Fleur.

Men om Babet sig ikke giver.

Frontin.

saa sagt —

la Fleur.

Hvad Støi du gjør.

Fogden.

Hvilken Skræk!

Frontin.

Saa sagt la Fleur.

Fogden.

alle tre.

Alf Skaf jeg doer.

la Fleur.

Hvad Stoi du gior.

la Fleur.

Babet er smuk, jeg det tilgiver,

Men snappe hende jeg indseer — —

Fogden.

Snappe bort?

la Fleur.

Dog Uret bliver,

Frontin.

Hold din Mund og lydig vær.

la Fleur.

Jeg jo taus og lydig er.

Stig mig Tiden.

Frontin.

Den skal du nok at vide faae.

la

la Fleur.

Om jeg nu bliver grebet siden,
Af Skræk jeg dig og robe maae.

Frontin.

Det min Sag være.

la Fleur.

Men Faderen fiere?

Frontin.

O lad kun mig.

la Fleur.

Enhver for sig.

Frontin.

O lad kun mig.

Fogden.

A. 3. { Jeg tale vil, jeg følger dig.

la Fleur.

{ Jeg Faderen frngter.

(Fogden og la Fleur gaar.)

Fjerde Scene.

Greven. Frontin.

Greven.

Min Fader vil ikke blive længe borte, han
har ingen Mistanke —

C 3

Frontin.

Frontin.

Saa sagte — —

Greven.

Vi ere ene — — Tiden nærmer sig, er al-
ting færdigt?

Frontin.

Har De da besluttet at misbruge en Ket? —

Greven.

Det er unyttige Forestillinger: Babet over-
gaaer alt, hun drager mig imod min Villic, og
jeg skal vinde Seier over hende.

Frontin.

Hun er dydig.

Greven.

Jeg skal agte hende.

Frontin.

Hendes Hierte — —

Greven.

Skal høre mig til.

Frontin.

Har Julien.

Greven.

Ham skal hun glemme.

Fron-

Frontin.

O aldrig.

Greven.

Lie — — hun skal gaae igiennem denne Pavillon (den paa høire Side) mine Heste skal oppebie mig — —

Frontin.

Skal jeg ikke være med?

Greven

(med en bydende Tone).

Mine Heste skal vente neden for denne Dør (den, som er bag i den samme Pavillon) der skal du være tillige med la Fleur, og Babet skal være for-
sunden inden man faaer Tid til at merke det —

Frontin.

Jeg gys'er derved — og De fører hende? —

Greven.

Hen til det Gods, som hører mig til, der skal hun være Forpagterske.

Frontin.

Forpagterske!

Greven.

Jo mindre jeg vænner hende til Flygtighed, jo større Magt vil jeg faae over hendes Hierte, kan ingen Ting overtale hende, saa er der intet Offer, jeg jo er i Stand til at giøre for hendes Skyld.

C 4.

Fron-

Frontin.

Pad gaae da.

Greven.

Aria.

Ja, jeg haant om al Verden lader,
 Da jeg mod den ømmeste Fader
 Ulydig at være formaaer.
 Jeg for Babet allene lever,
 Og ingen Gønst af Skiebneen meer kræver,
 Naar jeg kun hendes Hierte faaer:
 Paa Landet er Babet opdragen;
 Men hun dog kiender Kiærlighed;
 Ja han er troeløs og forslagen,
 Som ved Hoffet, saa hver et Sted.
 Ved Guld og Høihed, Magt og Ære
 Man ei Lyksalighed opnaaer,
 Men naar jeg elsker af min Kiære,
 Mit Onske intet meer attraaer.

D. C.

Frontin.

Jeg er forvirret — — og De vil have at jeg
 skal hjælpe Dem?

Greven.

Til at giøre min Lykke.

Front:

Frontin.

Og forbinde Dem? — —

Greven.

Med Dyd og Yndigheder.

Frontin.

Men betænk — —

Greven.

Jeg kan læse dit Hierte, og var du i Stand
til at rebe mig — —

Frontin.

Det burde jeg.

Greven.

Ulykksalige!

Frontin.

Hele Landsbyen vil skige.

Greven.

Den tier nok igien.

Frontin.

Deres Herr Fader

Greven.

Formildes med Aiden.

Frontin.

Og det er mig, om skal betale for Dem.

Greven.

Yes! — — Jyden kunde have fattet Mis-
tanke; lige til det Dieblis, da jeg skal tale med

den unge Pige, vil jeg lade som om jeg allene
beskæftigede mig med Høitiden, som skulde følge
paa Givtermaalet.

Frontin.

Der vil blive meget glædelig for Julien.

Greven.

Alain skal efter min Foranstaltning anføre
den, jeg gaar for at faae sat paa ham, og du —

Frontin

(i det han seer han Alain).

Der er han.

Greven.

Julien!

Greven.

Hvad vil han mig?

(Man seer Alan, som med megen Agtsomhed seer
sig om til alle Sider).

Femte Scene.

Alain og de Forrige.

Frontin.

Hvad Fanden mor han søger efter?

Alain.

Det gaaer som det var skurt.

Grevn.

Hvad?

Alain.

Allain.

Ja i Sandhed: jeg har beseet og befikket,
gaaet frem og tilbage hist og her, og jeg har ikke
fundet den allermindste Ting, som kan forurolige
ham.

Greven. Frontin.

Hvem?

Allain.

Jh Julien, som er bekymret, og har bedet
mig, at see efter, hvad der gaaer for sig.

Frontin

(til Greven).

Hører De?

Allain.

Det behøver I ikke at frygte for.

Greven.

Veed du det ikke?

Allain.

Det er det, jeg har sagt.

Greven.

At du maae lære dine Vers — —

Frontin.

Og samle de unge Piger.

Allain.

O, det skal blive prægtigt.

Frontin.

Jh saa gaae da.

Aria

Aria og Terzet.

Alain.

Vor Foged skal Babet hid føre,
Byefolket sligt uroligt gør,
Stor Opsigt det vist nok vil giøre,
Naar man hende til Slottet før,
Frontin.

Hold din Mund.

Alain.

Stor Opsigt det vist nok vil giøre,
Naar man hende til Slottet før.

Greven.

Hvad vil han mig?

Frontin.

Hold din Mund, og hør paa mig.

Alain.

Der Skovfogder, Skytter ere — —

Greven. Frontin.

A. 2.

Tie dog, tie dog, min Kiære.

Alain.

Med Spyd i Haand og Flinten, saa
Kunde jeg i der' Sted være,
Hvor da Hornet Lyd skulde faae.

Gre-

Greven.

Den Forræder!

Frontin

Tie, og gaæ.

Alain.

Hei da! hvor Trommen skulde gaæ."

Greven. Frontin.

Ei om Festen tales maae.

Hør, din Sladdrer, tie og gaæ.

Alain.

Jeg Rollen til i Aften øver.

At prøve den min Glæde er.

Greven.

Siig da frem.

Alain.

Hvad Ord og Sang vi da behøver,

Jeg kommer just at høre her.

Greven.

Jeg blier urolig, han mig bedrøver.

A. 2.

Frontin.

Biddet og Sandsen han mig berøver.

Alain.

For at faae Raad —.—

Gre

Greven. Frontin.

Hvad vil du her?

Allain.

For at faae Raad, jeg kommen er. —

Vor Foged skal Babet hidsføre ic.

Greven.

Ei! din Skielm! sig mig da hvad du vil.

Frontin

(tager ham ved Armen).

Til i Aften.

Allain

(i det han seer Marquien).

Raadige Herre — —

Greven.

Der er min Fader — — tie stille.

(Greven gjør Miner til dem at de skal være tausé, og gaaer hen imod Marquien, som bliver staaende og smiler).

Siette Scene.

Marquien og de Forrige.

Marquien.

Er der Hemmeligheder? — — jeg gaaer.

Greven.

Min Fader — —

Allain.

Alain.

Det er i al Hæder og Ære, naadige Herre, at Herr Greven vilde gierne have, at Høitiden i Aften skulde komme Dem ganske uformodendes.

Greven.

Hvorledes, Skielm?

Marquien.

Og det er derfor, at J har ikke sagt mig noget?

Alain.

Naadig Herren har selv giettet det.

Frontin.

Den Torst!

Marquien

(til Greven).

Giv Dem kun tilfreds, jeg ventede det.

Greven.

Det er den første jeg har foranstaltet, og i øvrigt beder jeg Dem om Forladelse for Ordene.

Marquien.

De meest simple ere altid de bedste.

Greven.

Naturen er vanskelig at træffe.

Marquien.

Det er ikke dens Skyld.

(Frontin gjør sig al Umage for at faae Alain til at gaae, men det vil ikke lykkes).

Alain

Allain

(til Frontin).

Det kommer nok — — ja saa da, Herr Greve, saa maae jeg have den Ere at forestille Dem, at denne her, som har gjort de Vers, som De har digtet — —

Marquien. Greven.

Meget vel.

Allain.

Han har sat saadanne visse Slags Ord i dem, som jeg ikke kan forstaae ret til Grunde, og jeg vilde gierne have, at der skulde være noget som var mere tydeligt, saa man kunde faae Reson paa det, for jeg skal sige os, det skulde være angaaende den enes Lykke og den andens Lykke, for det er det, som gjør to lykkelige — — —

Greven.

Jeg skal tænke derpaa.

Allain

(til Marquien).

Og saa vilde jeg og tillige tage mig den Frihed og være saa dristig, at bede den naadige Herre, at han vilde ikke lade Julien vente for længe.

Greven.

Det er nok.

Allain.

Hans Naade er meget skikkelig, og gemeen nok, men saadan at være allene med en anden, det gjør en Veiler corumperst i Hovedet.

Mar-

Marquien.

Vær kun rolig, og gaae.

(Alain gaaer).

Frontin (for sig).

Jeg kommer til mig selv igjen.

Marquien (til Greven).

Babet kommer snart, jeg har overladt Dem at sørge for hendes Lykke, og jeg troede Dem artig nok, for at gaae hende i Møde.

Greven (forlegen).

Fogden er nøiregnende over sine Rettigheder, jeg agter dem — — og for Resten — —

Marquien.

Jeg vil ikke høre noget, og Deres Beskedenhed, Frontins — Forlegenhed — deres Bogn, som jeg har seet at forspendes —

Greven.

Min Bogn!

Marquien.

Alt dette forudsætter, at De i Aften har i Sinde at overrumple os — —

Frontin.

Det er sandt. (til Greven) lad det fare.

Greven.

Nei, min Fader — — men jeg vil at Bruden skal i Morgen traktere hele Landsbyen, og i Formiddag vil jeg jage for hendes Skyld.

Frontin.

Vil De paa Jagt?

D

Gre-

Greven.

Ganske vist.

Marquien.

De veed, hvortil den Ret, som jeg tillader Dem at øve, forbinder Dem — Den giver Dem Rettighed til at gjøre lykkelige, og jeg overlader Dem den, dem nu om min Kierlighed for Dem.

Alain (tilløbende).

Der er Babet.

Marquien (til Greven).

De maae tage imod hende, siden kan De reise.

(Greven gaaer Babet i møde, han kommer ved Slutningen af følgende Marche, geleidet af Fogden, foran gaae Skovfogeder under Gevær, og bag efter Marquiens Følge.

Syvende Scene.

Fogden. Babet. Følget og de Forrige.

Chor.

Vi hadre vil,

Med Sang og Spil,

Ham, som Vel os vil.

Ved hver længst ønsket Sommer

Glæden til os med Herren kommer.

Bliv stedse ved

Paa dette Sted

Alt nyde Rolighed;

Op

Opfyld vort Ønske, hør vi bede:
 Bliv her, deeltag vor Glæde.
 Vor bedste Herre faae
 Alt, hvad han kan attraae.

Ottende Scene.

Marquien allene.

Hvilket Syn for en Fader — — ja jeg har
 seet min Søns Hierte, og den Vængsel, han viser
 efter at tilspørge Babet, den Omhyggelighed han
 har for at heitideligholde dette Bryllup, den Utaals-
 modighed med hvilken han venter det Stieblik, da
 det skal gaae for sig, alt dette overtyder mig om,
 at han allene vil beskæftige sig med at giøre sine
 Underhavende lykkelige.

(Fogden kommer ud af det Værelse, hvori man har
 seet gaae ind; han bliver efterfulgt af Babet, som
 han søger at holde tilbage).

Niende Scene.

Marquien. Fogden. Babet.

Babet.

Han er alt for god og ædelmodig til at af-
 slaae mig —

Marquien.

Hvad hører jeg?

Fogden (til Babet).

Forlad Dem paa mig?

D 2

Babet.

Babet.

Han vil høre mig.

Fogden (til Babet).

Gaae ind igien.

Marquien.

Kom hid.

Babet.

Naadige Herre — —

Marquien.

Nu vel.

Babet.

Jeg troede at jeg var dristig, og nu kan jeg ikke tale et Ord.

Marquien.

Fat Mod.

Babet.

Jeg er alt for bekymret.

Marquien.

Dersom De elsker Julien, saa er Deres Utaalmodighed tilgivelig, men den bør dog ikke forvolde Dem saa hæftig en Kummer, hvad kan forårsage den, tael Babet, forklar Dem, ved allene kan min Godhed vindes.

Fogden.

Dynderne vanslægte, og Fædrenes Retskæf-
senhed findes ikke mere i Børnenes Hjerter.

Marquien.

Foged! — —

Fog-

Fogden.

O Tempora! o Mores!

Marquien (til Fogden).

Forstaaer De mig?

Fogden.

Men jeg veed alting, og jeg skal vaage
over alle Ting.

Marquien.

Det er Babet jeg spørger, hende falder
det til at svare.

Fogden.

Naadig Herren har Ret.

Marquien (til Babet).

Bliv ved.

Arie og Terzet.

Babet.

I Skoven og Engene
Julien min Hiord bevogtede,
Han rolig og foruden Svig
Sin Kierlighed opdaged' mig;
Vi uden os med Frygt at plage
Svor hinanden evig Troe,
Som Et vi vare begge to.
Uden Kummer løb vore Dage,
Og vi nøde Held.

Marquien.

J skal nyde Held.

Babet.

Bed deres Love og Altraae

Vi vore Glæder tabte saae:

Ah, uden dem for stedse vi

Var fra Sorg og Uroe fri!

Marquien.

J skal blive fra Sorger fri?

Babet.

Ah! fra Sorger fri!

Men for mig, ja for mig,

Loven er forfærdelig.

Marquien.

Alt lyde var bereed.

Babet.

Hvad grusom Skyldighed!

Fogden.

Men Herrens Pligter her,

Alt vaage over Vren er.

Babet.

Det Sted mig hange gjør,

Men jeg ei tale tør.

Mar:

Marquien.

Sitg, hvi det Dem bange giør.

Fogden.

Hvad at giøre.

Marquien.

Lad mig høre,

Babet, De tale bør.

Babet.

Dette Sted mig bange giør.

[Hvilken Smerte

For mit Hierte,

Alt jeg ei tale tør.

Fogden.

A. 3. De maae tie,

De sig forstille bør.

Marquien.

Lad mig høre,

[Babet, De tale bør.

Babet.

Alle Ting min Omhed skrække,

Mig paafores Angester;

Lad til Medynk dem opvække,

Og Beskytter for mig vær,

Herre her.

Fogden.

Hendes Ungdom, Sorg og Tælle
 Bidne, hun oprigtig er;
 Lad til Medsynk dem opvække,
 Og Forsvar for hende vær.

Marquien.

Deres Besskytter? jeg bør være det, og jeg
 er det — men imod hvem skal jeg forsvare Dem?

Babet.

Naar man elsker En, saa kan man ikke elske
 en anden.

Marquien.

Det troer jeg.

Babet.

For man kan ikke elske to.

Marquien.

Jeg veed det. —

Babet.

Den, som jeg først har givet mit Hjerte til,
 maae beholde det.

Marquien.

Og saa?

Babet.

Om ogsaa min Fader og Moder ikke havde
 lært mig det, saa havde jeg vidst det af mig selv.

Marquien.

Men hvad bliver Slutningen herpaa?

Ba-

Babet.

Det er med Deres gode Tilladelse, og der-
som det ikke var, at forsee sig imod den Hviagtesse,
man skylder Dem, saa vilde jeg bede, at De vilde
befale, at man ikke skulde elske mig.

Marquien.

Det var vanffeligt at blive adlydet heri —
men det er en ganske nye Begiering — —

Babet.

Denne Kierlighed nytter til ingen Ting.

Marquien.

Er De da bleven af andre Tanker?

Babet.

Jeg har aldrig været af hans.

Marquien.

Og De vil dog giøre Dem?

Babet.

Jeg ønsker intet heller.

Marquien (til Fogden).

Foged, troer De, at hun er rgtg i Hovedet?

Fogden.

Mere end De tænker.

Marquien.

Jo længer jeg hører hende, jo mindre kan
jeg forstaae — — Babet! foged — — Deres
Taushed, hendes Urolighed, en Begiering, hun
giør mig, i alt dette er der ngle Hemmeligheder,
som jeg maae have udforsket.

Babet.

Dersom Naadig Herren fritog mig fra at
opfylde Loven, saa vilde det maaskee ikke synes.

Marquien.

Hvorledes?

Babet.

Og dersom en vis Person, som forfølger
os, vandrede det, jeg har sagt ham, saa vilde
det ogsaa synes — —

Marquien.

Bliv ved.

Babet.

Jeg tør ikke — —

Marquien.

Babet — —

Babet.

Det vilde giøre Dem ondt.

Marquien.

Vilde det giøre mig ondt?

Babet.

Lad mig gaae.

Marquien.

Jeg kan ikke.

Babet (nedsaget).

Nu da! — — ja — — jeg skal adlyde — —
men dersom De orslader mig, naadige Herre —
dersom Greven — — —

Marquien.

Min Søn! — — —

Babet.

Babet.

Jeg beder om Førladelse — men Julien —
min Fader — min Moder — det er Dem allene vi
flaae vores Lid til.

(Hun gaaer ind igien i Pavillonen i det hun siger
disse sidste Ord).

Tiende Scene.

Marquien. Fogden.

Marquien.

Det er for meget, Foged! jeg vil, jeg for-
drer, at De skal tale.

Fogden.

Harde jeg underrettet hende om det, som fo-
retages, havde ingen holdt hende tilbage.

Marquien (hæftig).

Hvad foretages der?

Fogden

(visende paa Pavillonen).

Grevens Heste skal være der.

Marquien.

Hvorfor skulde de ikke være der?

Fogden.

Hvorfor?

Marquien.

Hvem kan forbyde ham at tage paa Jagt,
at vise en Hæstighed imod Babet? —

Fogden.

Som han vil snappe bort fra sin Slægt.

Mar-

Marquien.

Hvad vil De sige?

Fogden.

Det, som jeg har hørt.

Marquien.

De?

Fogden.

Jeg selv.

Marquien.

Foged — —

Fogden.

Og Deres Excellence tillader ham at tilbringe en halv Time med denne Ulykkelige? det er en kristelig halv Time, en ulykkelig halv Time, en farlig halv Time.

Marquien.

Jeg kender min Søn, han er ikke i Stand dertil — — De tager Feil.

(i det samme kommer Julien ind fra Siden i Spidsen af en Deel unge Bønderkarle, Therese og Mathurin følge efter ham, og søge at stille ham tilfreds).

Ellevte Scene.

De Forrige. Julien. Therese. Mathurin og Bønderne.

F i n a l.

Chor.

Mod den fiendigste af Love
Billig vi os væbne bør.

The-

Therese. Fogden. Mathurin.

A. 3.

O hvor dumdriftigt!

Chor.

Ja mod den skændigste af Love

Billig vi os væbne her.

Therese. Fogden. Mathurin.

A. 3.

Hvor dumdriftigt!

Marquien.

Hvad tør I vove?

Hvad urolige Jer gjør?

Chor.

Høit Herrens Magt vi alle ere,

Men Hiertet dog os selv hør til.

Marquien.

Hvad er det I vil?

Chor.

Hiertet dog os selv hører til.

Marquien.

For Dyden mit skal Forsvar være.

Therese og Mathurin.

Med Deres Brede overbær.

Juli-

Julien.

Jeg hædrer dem, vi er dem fiere,
Men Babet min Elſkte er.

Babet.

Det er ham.

Julien.

Babet.

Fogden. Therese. Mathurin.
Den Forbovne!

Babet.

Julien! min Moder! min Fader
Forlader
Mig kun ei, ſaa frygter jeg ei meer.

Marquien.

Om Frygt I for min Brede bære,
Den Hidſighed lad Ende ſaae.
Babets Benner, jeg ſeer I ere,
Banheld hende ſkal ei tilſlaae.

Julien.

A. 3. } Lad mig hende ſaae tilbage.
 } Therese. Mathurin.
 } Lad ham hende ſaae tilbage.

Marquien.

Men Loven hun adlyde maae.

Chor.

C h o r.

Loven him lyde maae?
 Vi skal dig i Forsvar tage,
 Paa din Ret hver Siel skal staae.
 Fogden.

Hvor dumdriftigt!

Therese. Mathurin.

See vore Laarer.

C h o r.

Den Elskov, dem foreener, holdes her i Aigt.

Marquien.

Bed hvert Ord nye Befymringer mit Hierte
 saarer.

(til Fogden)

Har De mig og Sandhed sagt?

Fogden.

Jeg ei torde Dem den opdage.

Marquien.

Foreg dog ei min bittere Qual.

C h o r.

Man seer Herren taus, og Suk at drage,
 Hvad mon vor Skiebne blive skal?

Marquien.

Min Son! min Son! — hvad skal jeg giøre?

Fog.

Fogden.

En Rævselse fortiener han.

Marquien.

Du mit Hierte vil Qval paaføre;

Men en Fader og straffe kan.

Julien.

Mit Liv for hende jeg vil give.

Babet.

Skilt fra Julien af Sorg jeg døer.

Chor.

Dette Par beskyttet lad blive.

Therese. Mathurin.

Deres Lykke vor Belsærd gjør.

Fogden.

Tilgiv, jeg Dplysning maatte give.

Marquien.

Min Sorg De et forege bør.

(Pigerne fra Landsbyen komme ganske sagte og blandede sig i Handlingen af Scenen).

Chor.

Hvad mon vor Skiebne blive skal!

Marquien.

Herr Foged!

Fogden.

Hvad byder De?

Mar-

Marquien.

Gaf igiennem disse Gange,
Som til Slottet føre hen,
Der indeluft Babet.

Julien.

O Himmel!

Marquien.

Følg med derhen.

(Til Fogden.

Trøst hende, er hun bange.

(Til de andre).

Strax jeg nu vil sige jer,
Hvad min Hensigt er.

Chor.

Herren Haabet os giengiver,
Nolige vore Hierter er.

Marquien.

En Lov for eder Taushed bliver.
Forjager alle Angester.

Therese. Mathurin
(til Marquien).

Forglem en ubesindig Iver.

Babet. Julien.

Min Lykkes Time være nær!

E

Chor.

C h o r.

Herren Haabet os giengiver,
Rolige vore Hierter er.
I største Taushed alle bliver,
Og vores Skraek forsbunden er.

Marquien.

Eder Haabet jeg giengiver;
Men jeg Kummer i Hiertet bær.

Ende paa anden Handling.

Tredie

Tredie Handling.

Første Scene,

(Frontin og nogle Tienere, som bære et Bord og nogle Stole).

Frontin.

I denne Pavillon — nu da! — paa jeres høire Haand — — om I kiender den — paa Bordet — gaae — hvad de er nu dumme disse Tienestefolk! (han gaaer for at lukke en af Sidedørene i Laas) jeg maae dreie den to gange om, og den anden med — Fogden kunde komme, Julien kunde være Karl for at lure paa os.

Frontin. Julien.

Ah!

Anden Scene.

Julien. Frontin.

Julien.

Det er da her, hvor Herren vil tilspørge hende.

Frontin.

Ja.

Julien.

Lad mig see hende og høre hende.

Frontin.

Nei.

Julien.

Jeg skal ikke gjøre den mindste Støi.

Frontin

(stødende ham tilbage).

Det er umuligt.

Julien.

Min Herre — —

Frontin.

Tienere.

Julien (forbittret).

Jeg frygter ikke for at hun skal svige mig
— men Gud troste jer, dersom man snapper hende
bort fra mig.

Frontin

(stødende ham tilbage).

God Nat.

Julien.

Ja — dersom man vover — —

Frontin (lukkende Døren).

Det er nok.

Tredie Scene.

Frontin allene.

Knægten passer paa, og om han ogsaa havde Mistanke om noget, kunde han ikke være mere urolig;

uroelig; og min Herre, som ved denne Historie med Chaisen er bleven nødt til at gaae paa Jagt! han er ikke ond, men han er hidsig; hans Jægere! og hans stakkels Hunde! hvor de vil blive medhandlede! hvor han vil skyde feil! man er ikke vis paa sin Haand, naar man pænser paa noget ondt, og jeg veed nok deraf — men jeg kan ikke længer blive ubestemt, og jeg maae finde mig deri, (Han gaaer ind i den Pavillon, som er paa Tilfluktnes venstre Side) en Stoel her, den anden der, og Føstebrevet paa Forpagtningen paa Bordet — Den eneste Ting, som giver mig Mod, er, at Julien kan ikke mere komme ind, Marquien har ingen Mistanke. (Han vil gaae ud af Pavillonen, bliver Marquien vaer, og trækker sig tilbage) Se der er han!

(Marquien kommer ud af den Pavillon paa den anden Side, tillige med Therese og Mathurin).

Fjerde Scene.

Marquien. Therese. Mathurin.

Frontin

Marquien.

Det er nødvendigt at Babet maatte være uvidende om min Hensigt, og det eneste, jeg har villet underrettet hende om, er at hun skal tilbringe den halve Time, som Loven paabyder, hos min Sen: men Jøgden passer paa alt, hvad der an-

gaaer hende, Slottet er luft, alle Tilgangene skal blive bevogtede, og I bør slaae eder til Rolighed.

Therese.

Jo mere Omsorg vi har for vores Børn, jo mere gjør det os ondt for den Modgang, de har for hendes Skyld.

Marquien.

Det er i det inderste af denne Pavillon (den, hvori Frontin er) hvor vi skal høre den Samtale, som min Søn skal have med hende, og eders Alder, eders Retsfærdighed, og Juliens Rolighed, alt dette har bestemt mig til at lade eder være nærværende derved.

(Ved hvert Ord, Marquien taler, skælver Frontin, som merker, at det er umueligt at undgaae ham; han stöder til den bageste Dør, og forsøger at snig sig bort, sætter en Fod frem, som han strax trækker tilbage, og endelig beslutter hun at lade, som han ryddede op i Pavillonen).

Mathurin.

Det er en haard Prøve.

Marquien.

Men den er nødvendig; min Søn er min Arving og Efterfølger, og hans Dyd er et Gode, som jeg skylder mine Underhavende Regnskab for — lad os gaae ind.

Therese.

Han vil frygte for at bedrøve Dem.

Marquien.

Jeg smigrede mig dermed, men hans Heste ere til rede, og jeg har intet meer at haabe. (Han gaaer

gaaer hen imod Pavillonon og seer Frontin) Hvad gjør du der?

Frontin (gaaende ned).

Jeg satte Stolene i Orden, og jeg gaaer.

Marquien.

Dersom du gaaer ferend Babet er her, skal du i Aften dæe under Stoffen.

Frontin.

Jeg bliver her.

Marquien.

Den samme Straf er for dig, om du gjør en Mine eller et Diekast, eller lader falde et Ord, hvoraft din Herre kan slutte at vi ere i denne Pavillon.

(Marquien gaaer ind, tilligemed Therese og Mathurin, og sukker).

Frontin.

Gid der var nogen som vilde være i mit Sted.

Femte Scene.

Greven. Frontin.

Duet.

Greven.

Babet nu kommer hertil,

Min Elfskøds Smerte

Og mit Hierte

E 4

Jeg

Jeg hende male vil.

Frontin hvilken Bellsyst!

(Frontin gjør en Action, som udviser Skræk).

Du vel — taus du bliver!

Hvorfor? — Frontin — du forbydt det driver.

Diefast! — og Miner.

Frontin.

Jeg gjøre Miner?

Om jeg det og vilde,

Jeg derpaa ei fandt,

Det er sandt.

Greven.

Frontin! du vil min Gunst forspilde.

Frontin.

Nei, jeg derpaa ei fandt,

Det er sandt,

De handler meget ilde,

At slikt de om mig sige vil.

Greven.

Hvad kan hans Sands forvilde!

Gaf din Bei — Gaae.

Frontin.

Det kan jeg ikke gjøre,

Thi man har noget lovet mig:

Lad min Skiebne Dem dog røre,
Den Deel, som er mig lovet, er tilstræffelig.
Greven.

Hvad er lovet dig?

Siig:

Er du gal eller du raver?

Frontin.

Jeg aldrig druffet haver.

Greven.

Han mig forvirrer ved hvert Ord.

Frontin.

Ved hvert et Ord!

For vidt det gaaer.

(Han seer til den Pavillon, hvori Marquien er).

Gid jeg blive piint og plaget,

Om jeg en Kynke haver draget,

Ei gjort et Bink, ei talt et Ord.

Greven.

Alf Viin han er betaget,

Det er let at kiende;

Om jeg blier vred, han røber mig.

Her strax Babet indfinder sig.

Jeg skal være ene hos hende,

Gaae du din Wei, pas du dig.

E 5

Frontin.

Frontin.

De allerbedste Grunde
Jeg let anføre kunde,
Hvi jeg her opholder mig.

Greven.

Forbidt det gaaer,
Herfra paa dig,
Frygt min Brede, vil du bie.

Frontin.

Kun for et Ord
Forbidt det gaaer.

Greven.

Jeg kan umuelig længer tie.
Gaae bort, jeg det befaler dig.

Siette Scene.

Greven. Fogden. Babet.

Fogden (til Babet).

Dnd, Enfoldighed og Sandhed! (til Greven)
Edelmodighed, Anstændighed og Godhed.
(Han hilser Greven, og gaaer).

Greven

(Efter et Diebligs Tavshed).

Kan jeg haabe, at Babet vil have den God-
hed at see paa mig?

Babet.

Babet.

Fogden har sagt mig — at jeg havde intet andet at sige — end at sige Dem, at jeg elsker Julien; jeg siger Dem det, og dette er det alt.

Greven.

Jeg har tit seet Dem — jeg har kun en eneste Gang talt med Dem, og da undløb De fra mig.

Babet.

Det var sildig.

Greven.

Jeg vilde igientage det for Dem, at det er umueligt at see Dem, uden at elske Dem.

Babet.

Jeg har allerede været her længe.

Greven.

Naar De lærer bedre at kiende mig, skal De ikke haste saa meget efter at forlade mig.

Babet.

Dersom det var mig ene som leed, saa var det ingen Ting.

Greven.

Skulde jeg være ulykkelig nok, for at falde Dem kiedsommelig?

Babet.

Jeg veed ikke ret hvad det er — men Julien venter mig, og jeg kan aldrig see ham formeget.

Greven.

Julien! De tænker ikke uden paa ham?

Babet.

Babet.

Paa ham allene — næst efter mine Forældre.
Greven (med Enghed).

Og det er deres Lykke, jeg brænder af Begierlighed efter at tale med Dem om: Babet, fortryllende Babet, De elsker dem, og De glemmer, at deres Alder snart vil sætte Dem ud af Stand til at forskaffe sig det Nødvendige.

Babet.

De skal ikke mangle, saalænge jeg lever.

Greven.

Og dersom de vare lykkelige, skulde De og være det? —

Duet.

Babet.

Alt nogen Tid mig Kummer nager,
Er for Juliens ei leve meer;
Vi stedse deres Tab beklager,
For mine al vor Omsorg er;
Vor Jord, vor Mark og vores Have
Utratted' vi skal dyrke, grave,
Og stræbe for at staae dem bi;
Blier de fra Aldrens Svaghed frie,
Og godt kan af vort Arbeid have,
Des større Glæde føle vi.

Det

Det er den Trost,
 Det Haab, den Lyst
 Min Ungdom fryder,
 Min Pligt mig byder.

Greven.

At sørge for,
 Det vel dem gaaer
 I deres Alder,
 Min Lyst jeg kalder.

Babet.

At frie dem fra Nødlidenhed
 Skal blive min Lyksalighed;
 Rigdom ei altid Held jeg kalder,
 Men tage Deel
 I Benner's Vel,

A. 2. Den Udsigt glæder kun min Siel.

Greven.

Ønsf, hvad de vil til begges Held,
 Jeg sørge skal for deres Vel.

D. C.

Greven.

De fortryller mig, og jeg vil sœie Deres
 Ønsker — — ja Babet, saamange Yndigheder,
 saadanne Dyder, fortjene en bedre Skiebne — —

Babet.

Babet.

Bores er god nok.

Greven

(tagende Babet's Haand).

Et skriftlig Dokument skal være et Pandt derpaa, De skal finde det i denne Pavillon (den, hvori hans Fader er) kom herind at modtage det af min egen Haand.

Babet

(trækkende sin Haand tilbage).

Det er alt for stor Gre.

Greven.

Det sætter Dem i Besiddelse af en af de smukkeste Meiergaarde i Provindsen; det er for lidet for Dem, jeg soler det; men vær Herskerinde, vær Dronning over den, den hører Dem til, jeg skal ikke komme der, uden naar De vil værdiges at tillade mig det — — De svarer intet?

Babet.

Det er, fordi jeg allerede har været over en halv Time hos Dem.

Duet.

Greven.

For stolt De min Godhed forskyder.

Babet.

De af mig ei fornærmet er.

Gre.

Greven.

Gak ind i Cabinettet der,
Og see hvad Lykke, jeg Dem byder.

Babet.

Lad Julien det see — —

Greven.

Kan De mistroisf være? — —

Babet.

Han sin Tak vil tee — —

Greven.

Og saa stridig være — —

Babet.

Herre, saadan Vre er

Jeg ikke værd.

Greven.

De Deres Slægtninge har fiere,

Dog frygter De at høre mig.

Babet.

Med Julien man maae raadføre sig.

Greven.

Han til Fortvivlelse mig driver.

Babet.

Julien?

Gre-

Greven.

Babet!

Babet.

Hvad vil De mig?

Greven.

Julien, for mig De Fortrin giver,
Det ærgrer mig, han er Dem kier.

Babet.

Vor Elskov al vor Lykke bliver,
Den Lykke Dem ei værdig er.

Greven.

Altting er tabt ifald jeg tøver —
Fornærm mig ei, men lydig vær.

Babet.

De BOLD udøver?
Af, naadig vær.

Greven.

Kom her, kom her,
Og lydig vær.

(Han aabner Døren til Pavillonen, og seer sin Fader;
i samme Dieblis bemægtiger Julien sig Babet).

Greven.

Min Fader.

Babet.

Babet.

Julien!

(Der hersker en almindelig Tausked, imidlertid har Marquien sine Dine fæstede paa sin Son, som ikke vover at opløste sine: man seer Fogden paa Trinene af den anden Pavillon).

Syvende Scene.

De Forrige. Marquien. Therese. Mathurin. Fogden. Julien.

Marquien

(til sin Son).

Og det er Dig, som skulde være deres Herte og deres Mønster?

Julien

(til Babet).

Hvilken Lykke!

Marquien.

Og det første Exempel, Du giver dem — jeg rødmes ved at sige det.

Greven.

Jeg har giort alle Ting for at behage hende — jeg vilde have trodset alt, for at blive hendes Mand.

Marquien.

Du?

Greven.

Betragt hende, og døm mig saa.

F

Mar-

Marquien.

Gaae bort.

Greven.

Jeg skal adlyde, men De maae troe, at den grueligste af alle mine Plager er, at have mishaget Dem, og at have vovet at ansægte Uskyldigheden.

Marquien.

Forlad mig.

Greven.

O Himmel!

Therese. Mathurin.

Naade!

Marquien.

Dette Ord allene sætter Dig i din Plads igien — det er for Dig, for deres Herre, at deres Medlidenhed er nødt til at bede.

Greven

Deres Medlidenhed! — Hr. Foged —

Fogden.

Min Herr Greve —

Greven.

Hvor ere de Aldkomster, som jeg har misbrugt?

Fogden.

Her ere de.

Mar-

Mathurin

(affides).

Hvad vil han gjøre?

(Man seer Frontin paa Trinene af Vestibulen; han gaaer frem, trækker sig tilbage, er tvivlsraadig, og veed ikke hvad han skal foretage sig).

Greven.

Det er disse Adkomster, som jeg affkjer, der have indgivet mig det forhadte Indfald, at ville misbruge Deres Fortrolighed. De har været, jeg vover at sige det, De har været saa skrøbelig, for min Skyld, at fornøje en Ret, som jeg kun har betient mig af, for at fornærme Dyden, og for at forbittre en Families Dage, som jeg aldrig skal lade af at agte, jeg rødmes formeget over min Forseelse, for ikke at betage den af mine Efterkommere, som kunde blive uhykkelig nok til at vilde ligne mig, Middelst til at begaae den samme.

(Han river Dokumenterne itu, og kaster Stykkerne for sin Faders Fødder).

Marquien.

Hvad seer jeg?

Therese. Mathurin. Julien. Babet.

Raade, Deres Excellence, Raade!

Marquien.

Grusomme!

Greven.

Min Fader!

Babet.

Herren græder; det vil sige, at De skal omfavne ham.

Marquien.

Ja, Babet — — det Offer, som han nu har gjort mig, forsikrer mig om mine Underhavendes Rolighed, og alle mine Døtter ere opfyldte.

Greven. Therese. Mathurin. Babet. Julien.
Jeg kommer til mig selv igien.

Frontin.

Deres Excellence, jeg har ingen Miner gjort, jeg har ikke talt.

Marquien.

Din Herre vil ikke oftere sætte dig paa Saadan en Prøve, og du kan slaae dig til Rolighed.

Fogden.

Errare humanum est.

Greven

(til Babet).

De Gaver, jeg tilbød Dem, kan ikke udrette den Fornærmelse, jeg har gjort Dem.

Babet.

Den er glemt.

Greven.

Jeg har lovet Dem en Forpagtning —

Marquien.

Der er Fæstebrevet paa den, jeg ratificerer det.

Otten

Ottende Scene.

De Forrige, og siden Folket fra Lands-
byen. Alain. la Fleur.

Chor.

(langt borte).

Babet! Babet!

Therese. Babet. Greven. Julien. Fron-
tin. Marquien. Fogden. Mathurin.

Byefolket kommer.

Chor.

Babet! Babet!

Greven.

Lad mig dem i Møde da gaae.

Therese. Babet. Julien.

Lad os dem i Møde da gaae.

Choret

(kommer frem).

Babet! Babet!

Alain

(holdende la Fleur i Haanden).

Nei, nei, jeg er ei bange.

la Fleur.

Slip dog mig,

Vogt du dig.

F 3

Alain.

Alain.

Du hende ei skal bortført faae.
la Fleur.

Slip dog mig.

Marquien.

Stil eders Klager.

Chor.

Babet! Babet!

Babet. Therese. Greven. Fogden.
Mathurin.

Al Frygt forjager.

Alain.

Den Skurk, Babet bortsnapr: vil.

Babet. Therese. Greven. Fogden.
Marquien. Mathurin.

Stil eders Klager,

Al Frygt forjager.

Chor.

(til Marquien).

At frelse hende dem hør til.

Julien.

Nu er hun min.

Chor.

Er hun din?

Mar-

Marquien.

Det Lovte har jeg givet eder.

Chor.

Alt tilgiv, tilgiv, og naadig vær.

Greven.

Han eders Bøn vist nok tilstøder,

Naar glemt min Bildfarelse er.

Marquien.

Du ophidset haver min Brede,

Stræng jeg burde vise mig;

En Fader straffes ei med Glæder,

Men at tilgive, ønsker sig.

Chor.

Alt, hvorledes skal vi erkiende

Hans Godhed og Begjærninger!

Greven.

Alt Godt, han eder skal tilvende,

Naar forglemt mit Feiltrin er.

Chor.

Himmel! lad dit Forsyn være

Med Herren paa hvert et Sted;

Bed sin Godhed skal han regiere,

Vaag over hans Lyksalighed!

Bed sin Godhed skal han regiere,
Baag over hans Lykksalighed.

Greven.

tillige Her ingen vredes, ingen græde,
Dem Hymen Lykke har bered,
Eder elcke skal blive min Glæde,
Men fast min Feil i Glemsomhed.

Marquien.

Du ophidset haver min Brede,
Jeg kan ei stedse være vred;
En Fader viser med større Glæde
Tilgivelse i Strængheds Sted.

(Medens dette Chor varer, taler Greven sagte med
Alain, som gaaer bort, givende ham at forstaae,
at han skal blive adlydet).

Greven

(til Frontin).

De kommer ikke.

Frontin.

Jeg løber derhen.

Marquien

(til Greven).

Jeg forstaaer Dig, jeg vil at alle Menne-
sker skal gjøre sig Umag for at heitideligholde Va-
bers Lykkes Dag.

Fol-

Folket fra Byen.
 Af vores ganske Hierte.

Babet

(til sine Forældre).

J tager Deel deri, det foregger den.

(Hyrderne og Hyrdinderne komme efterfulgte af Mar-
 quiens Følge; to Bønder sætte en Trone af Gre-
 ne og Blomster, hvorpaa man lader Babet sidde.
 Dyrtoget endes med en Flok unge Piger, imellem
 hvilke der gaae nogle Piger, som bære en Kuro,
 Herrens Banner og en Pude, hvorpaa ligger en
 Kangle).

Niende Scene.

De Forrige. Nicette. Justine. Alain.
 Piger. Hyrder og Hyrdinder. Mar-
 quiens Følge.

Alain.

Vaudeville.

J Aften jeg til deres Ære
 Vil dandse, synge, drikke, lee.
 Man læt kan munter og vittig være,
 Naar der for dem skal Høitid skee.
 Om Lyst til Pynt end de haver
 De ei noget at ønske har,
 Ved Naturens milde Gaver
 Prydet de noksom alt jo var.

§ 4

Chor.

Chor.

Om Lyst til Pynt ic.

Nicette

(frembydende en Kangle).

Selv Elfskovs Gud, hvis Bud I lyde
 Har Kanglen skabt for Brudepar,
 Den at frembringe, skal betyde:
 Hvad Hymen af dem ventet har.
 Om os da Cytheres Have
 Lige yndig bestandig er,
 Er det for den fik den Gave,
 Den Foraars Blomster stedse bær.

Chor.

Om os da Cytheres Have ic.

Justine

(bringende Banneren).

For eders Hytte at bepryde,
 En bedre Gave jeg frembær,
 Den Herres Banner, som vi lyde,
 Hans Vaaben, som os haver kær.
 Bort Held kun Fryd ham kan skienke,
 Det hver Dag os bevidne kan;
 Ligefaa med ham at tænke,
 Dertil behøves ei Forstand.

Mar=

Marquien

(tagende sin Søn's Haand.)

De giennemtrænger mit Hierte.

Chor.

Vort Held kun Fryd ham kan ic.

(Under dette sidste Chor trækker Fogden hvide Handsker paa, Bønderne begynde at danse, men han holder dem tilbage).

Marquien.

Fogden har Ret, det er en Rettighed, som ligger til hans Embede.

(Fogden bukker tre gange, og derpaa danser med Bruden).

Greven.

(til Babet).

Beundringsværdig.

Marquien

(til Fogden).

Ret næt.

Mlain.

B i s e.

Lange ved Ynde man dig saae

Landsbyen at indtage,

Selv Hoffet dig beundre maae,

Du alle kan bebage.

Dit Bink, din Smil opvækker Kierlighed:

Min Pige! min Pige! min Pige!

Kongen og Bonden brænde ved

Ungdom og Skionhed lige.

Chor

Chor.

Kongen og Bonden ic.

Allain.

Du er saa god og from og huld,
At du har ingen Mage,
Siældnere Dyden man end Guld
Finder i vore Dage.

Dit Vink, din Smil opvækker Kierlighed,
Min Pige, min Pige, min Pige!

Kongen og Bonden brænde ved
Ungdom og Skionhed lige.

Chor.

Kongen og Bonden ic.

Allain.

De Blomster, som dig komte nær,
Lige de malte blive:

So Hierter, naar smuk man er,
Burde man kunde give.

Dit Vink, din Smil opvækker Kierlighed,
Min Pige, min Pige, min Pige,

Kongen og Bonden brænde ved
Ungdom og Skionhed lige.

Chor.

Kongen og Bonden ic.

Herpaa følger Dands, hvormed Stykket endes.

Soldaten,

som kan here.

Et Syngespil

i

een Act

af

Anseaume.

Hvortil Musikken er componeret af Philidor.

Oversat af

Lars Knudsen.

Personerne.

Argante, en gammel riig Borger.

Mad. Argante, hans Kone.

En Soldat.

Hr. Saurisærd, en ung Advocat.

Lisette, Argantes Pige.

Klaus, hans Tiener.

En Traktor.

Traktorens Karl, (en stum Person.)

(Scenen er i Argantes Huus.)

Soldaten, som kan here.

Theatret forestiller en stor Sal, bagest i samme er en Kamin, paa høire Side sees et Skien-
feskab med tvende Dørre, og paa venstre
Side et Bord med et grønt Teppe, hvorpaa
staaer et Bretspil.

Første Scene.

Argante, Mad. Argante.

(De sidde ved Bordet og spille Triftraf.)

Argante.

Jeg skielner, ret nu, hverken hvidt eller sort
mere, Lad os flytte herhid, her sidde vi bedre.

Mad. Argante.

(ryster Tærningerne, kaster og nævner:)

Kater-Sinf.

A 2

Argan-

Argante.

Nei!

Sinke = Kater. Ei! (han markerer.)

Du forspilte,

Det tilfreds mig stilte;

Min Pind i Fare var.

Mad. Argante. (haanligen for
sig selv.)

Den gamle Nar!

Argante (kaster og nævner:)

Siis = Kater.

Mad. Argante (glad.)

Spiller jeg.

Argante.

Skrig ei!

Mad. Argante (tæller paa Fin-
grene.)

Kater = Siis

Er Siis.

(Hun kaster:)

Sinke = Siis.

(Hun vil spille:)

Argante.

Du gjør en Buk!

Mad. Argante.

Hvad vil du sige?

Argante. (Vidende.)

Fra Huset! Luf

Din Skuffer = Huf!

Mad.

Mad. Argante (for sig selv.)

Utaalelige!

Kunns Knur og Puf.

Argante (kaster og nævner:)

Dubbel-Dos!

Det var furios!

Markeert, og fort jeg gaaer.

Mad. Argante. (reiser sig.)

(for sig selv)

Jeg lykkelige!

Argante.

Hvad! Op du staaer?

Jeg troer: Du gaaer?

Mad. Argante.

Hvad andet? Naar

Du bort jo gaaer?

Argante.

Sid ned!

Vi blive ved.

Mad. Argante.

Jeg gider nu ey meere.

Argante.

Du aldrig vil studere.

Sæt dig! vær snar!

Mad. Argante.

Bryd mig ei Panden!

Det Spil selv Panden

Og ingen anden

Opfundet har.

Argante.

Men! Men hør dog! For Fanden!

Mad. Argante.

Han Autor var

Til Ord at smeebe

Saa stygge, leede:

Lukke tet.

Dubbelet!

Skustre ret.

Og Kornet.

Blotte. Pind. Hul. Og Hul.

Staae som staaer. Giore Buk.

Dække. Slaae. Dubbel-Als.

Terner. Karmen. Og Fias.

Bunden spille.

Mig kan drille.

Brodulliere.

Og Markere

Jan,

Som ei kan.

Er Plage,

Mage.

Til Hul mankeert. Paa tre Burs

Jan.

Jan, hiem igien, ei staaer mig an.

Bryd mig ei Panden!

Det Spil har Fanden

Opfundet selv.

Ar-

Argante.

Rebel!

Mad. Argante.

Farvel.

Anden Scene.

Argante. (allene.)

Ja, gaae! og kom aldrig mere for mine
Dine! Edderblændte Kantippe! Dag fra Dag
bliver hun meere fræk og trodsig. Jeg er færdig
at tage Forstanden. Naar den Furie raser, saa
gør hun saadan et Skraal, at jeg ikke kan svare
hende et Ord. Men min gode Madam! Jeg har
selv fordærvet Jer med mi. . . elighed. Jeg
har ladet mig tage ved Næse. . . af Jeres forstille
Benlighed, og selv tillagt Jer Navnet: af En-
gel, Dæggeslam, fromme Due. O forbandede
Forblindelse! Saadan en Engel i et Huus, er
langt værre end en heel Skot af Diable.

O! Qvinder! I Tigre!
Naar falske, I smigre,
Naar kielne og trædske,
I lokke og sledske.

I Fælden stillet har,
Hvori den Viseste sees fangen som
en Nar.

Kun en Smil, som bedrager
Os gøtter og indtager.

(Han efteraber.)

Søde Ven! Mandssling Kion!
Min Siæl! min lille Son!

O Qvinder! I Tigre ic.

Nei! Jeg skal ikke være saa skrøbelig,
at give efter. Strengthed! For Pokker! Streng-
hed er det, som skal holde et Fruentimmer i Tøm-
me — Ja! Det skal staa fast: Jeg skal her-
efter bruge saadanne Remedier — (han kalder.)
Klaus! Klaus.

Lisette. (indenfor.)

Herre!

Argante.

Jeg maa se, hvor jeg finder et Sted, at
fordrive Astenen paa, med mindre Uergernis.

Endre Scene.

Argante, Lisette.

Argante.

Hvad vil du? Hvor er Klaus?

Li-

Lisette.

J Vyen for Madamen.

Argante.

Altid i Vyen for Madamen. Tag mig
min Hat og min Stok!

Lisette.

Bil Herren ud i Aften?

Argante

Min Hat og min Stok! Siger Jeg.

Lisette.

(gaaer.)

Argante. (for sig selv.)

Nei! Det er umueligt at holde ud. Jeg
maa søge at faae Lisette paa min Side.

Lisette.

(kommer med det Forlangte.)

Argante.

Godt! min Pige! (hun vil gaae.) Her en-
gang Lisette! Hvor er min Kone?

Lisette.

Madamen? Jeg tænkte, at hun var hos
Herren.

Argante.

Hos mig? Nei! det er hun ikke mere,
end hun nødes til. Hun skyer mig, som den
arrigste Trolldievel.

Lisette.

Saa min Troe! Herren gjør ogsaa sit til
det, alt hvad han kan.

Argante.

Hvad vil du sige med det?

Lisette.

Dersom jeg maae sige Herren min Hiertens rene Mening, saa fortienner Madamen at beegnes paa en langt artigere Maade. Herren er ogsaa alt for barsk imod hende. Hvad hun saaer Lyst til, staaer ham ikke an. Al hendes Forlystelse og Lidsfordriv indskrænker han, han knurrer og murrer baade Dag og Nat. Vil hun have det hvidt; saa vil Herren have det sort. Jeg har mangen Gang ynkedes over den stakkels Madame; men, tag sig kun i agt Herre! ifald hun driver det til det Yderste.

Argante.

Det Yderste? Hvordan forstaaer du det?

Lisette.

Ei! Det er temmelig let at forstaae.

Konen, som man plager,

Trøst i Hevnen smager;

Konen, som man plager

Hevn forskaffer sig.

Manden snedelig

Imod Skiebne's Svig

Forgieves kun vil føre Krig.

Frygten, som ham nager,

Det han afværget saae!

Desfor ham bringer paa:

Gala-

Galaner,
 Snushaner,
 Om Hønen sig flokker,
 Klukker, lokker;
 Til sidst Trostak rokker;
 Hun hør deres Kluk.
 Giogen gjør hun til Blindebuk.
 Hun fornøiet, med dem ko- kopper;
 Mens han, ene, maae hyle
 Kuf- Kuf!

Argante.

Du aabner Dinene paa mig, og jeg be-
 finder, at det, du der siger mig, er ganske gjer-
 ligt. Jeg har derfor i Sinde, at —

Lisette.

Forlade dem paa Madamens Dyd?

Argante.

Nei, for en Ulykke! Paa den forlader
 jeg mig allermindst.

Lisette.

Derfor er det just.

Argante.

Ja, Derfor er det just, at jeg langt meere
 tilforn, skal holde Die med hendes Opførsel.
 Her min kiære lille Lisette! Jeg har længe havt
 i Sinde, at fortroe mig til dig.

Lisette.

Herren har at befale.

Ar-

Argante.

Jeg har holdt mangfoldig meget af dig, og
jeg har en besynderlig Lyst, til at indgaae en vis
Alliance med dig.

Eisette.

Med mig?

Argante.

Og nu har du den allerønskeligste Feilighed,
til at vise mig Prøve paa din Feielighed.

Eisette.

Hvori skalde det bestaae?

Argante.

Jeg skal rigeligen belønne din Tjenstfer-
dighed, og holde dig frie for Følger —

Eisette.

Men Herre!

Argante.

Du skal alleneste give nete Agt paa alt,
hvad min Kone foretager sig, og giøre mig tro-
ligen Regnskab for, hvad her passerer i min Fra-
værelse. Jeg gaaer nu ud, husk vel paa, hvad
jeg her befaler dig, og, for alting, at min Ko-
ne ikke faaer det mindste at vide (han gaaer.)

Eisette. (holder ham tilbage.)

Med Herrens Tilladelse, eet Ord endnu!
De paabyrder mig, at tage vare paa Deres Kone,
og en Hemmelighed, som jeg skal giemme oven i
Kioebet, det er noget for meget, synes mig?

Ar-

Argante.

Hvorfor det?

Lisette.

Jeg svarer dem ikke for, at jeg har Kræfter til at bære saa meget.

Argante.

Og af hvad Marsag?

Lisette.

Der kommer mig undertiden saadan uimodstaelig Lyst paa, til at sladdre.

Argante.

Der (han giver hende sin Bors) See til, om den kan fordrive den. Kan jeg nu forlade mig paa din Tausked?

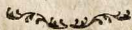
Lisette.

Jo, Herre, nu kan De sikkert forlade sig paa den. Jeg skal være mere aarvaagen, end en Lækehund, og naar jeg først bliver bister, saa er jeg mere hidsig til at opspoere og forjage disse Snushaner, end en gammel Bestemocr. De skal see, hvor jeg, med en god Støvekost skal feie disse Gedehamse til Dørs, isald nogen skalde indfinde sig.

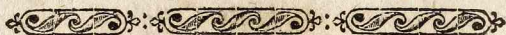
Argante.

Brav! Brav! Farvel min Pige! Stille Mund!

(Han gaaer.)

Fier

Fjerde Scene.

Lisette. (allene.)

Godt! Nu har vi ham paa Døren.
(Hun holder Ducaterne ud af Børsen i sit Forklæde.)

Alf hvad Land er han dreven?

Som ham gjør saa beleven.

(Hun tæller Ducaterne.)

En, to, tre, fire, sex, (der klæber to tilfammen)
holdt, bie!

Den brave Herre!

(hun tæller.)

Syv og otte, ni og ti.

O! Penge kiære!

Jeg altid villig er

Paa saadan en Maneer.

(hun tæller nok engang.)

En, to, tre, fire, fem, den brave
Herre!

Ser, syv, og otte, ni (hun søger paa Gulver) een troer jeg, at der faldd?

Maaskee jeg feil har talt

En Gang endnu jeg maa probere

En, to, tre, fire, fem, sex (som før)
bie!

Syv og otte, ni og ti.

Sum:

Summen er rigtig. O Penge kiere!
Den brave Herre!

Jeg altid villig er
Paa saadan en Maneer.

Men skulde jeg kun ikke have villet mig for
meget ind med denne gamle Steenbider? Ei!
Lad der gaa af, hvad der kan, saa længe jeg kun
gør mit Snit — men jeg hører en Trampen —
hvad Pokker! vil denne Sværenoter hos os?

Femte Scene.

Lisette, Soldaten.

Soldaten.

God Aften Vigebarn! hendes Tiener!

Lisette.

Hvem spørger han efter?

Soldaten.

Efter Herr Argante.

Lisette.

Han er ikke hjemme.

Soldaten.

Det er det samme.

Lisette.

Men jeg har Ordre: At her maa ingen
komme til os —

Sol-

Soldaten.

Og jeg har Ordre: At sove hos Jer i Nat.
Lisette.

Hos os?

Soldaten.

Freiligt! Her er min Viljet.

Lisette.

Et Øjeblik, min Ven! Mens jeg kalder
paa Madamen (vil gaae.)

Soldaten. (holder paa hende.)

Er hun smuk, hendes Madante?

Lisette.

Hvi bekymrer han sig om det?

Soldaten.

Og hendes Pige, er hun meget haardhertet imod fattige Folk? Det veed hun dog min Putte! He? Kom, giv mig hendes Haand! Lad os giøre Begyndelsen, til at blive gode Venner.

Lisette.

Saa men, vel da! Han seer mig ud til en lystig Fætter.

Soldaten.

Og hun lader til at være et godt lille Pigestykke.

Lisette.

For saavidt. Det er min største Lyst, at kunde fornøie alle.

Sol-

Soldaten.

Det er nobelt.

Lisette.

Og, i Særdeleshed, Krigsfolk. Dem
under jeg allerbedst.

Soldaten.

Det er Tegn til en god Gu.

Lisette.

Ja, jeg tør nok sige, at der er ingen, som
elsker og ynker dem mere, end jeg.

Soldaten.

Ynker dem? og hvorfor det?

Lisette.

Ei! For Skam! Fordi de døde saa me-
get Ondt.

Soldaten.

Spøg! Spøg! mit Barn! Fornæielsen,
de nyde, overgaaer al deres Strabadse.

Soldaten, naar

Hans kiefte Mod attraaer,

Sig at indlægge Xre,

Ruinere,

Massakrere,

Bellyst ham spaaer.

Han, rolig, midt i Slaget, staar,

Skiont Bomber knalder

Og falder,

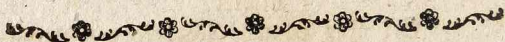
Og, med Brag, om sig slaaer.

Skud

Skud, Granater,
 Pallisater,
 Spyd, Karbiner,
 Jld af Miner,
 Sværd og Landser,
 Bold og Skandser,
 Peloton og Escadron,
 (stolt.)

Ingen Ting ham standser.
 Som ved sød Musik han dandser
 Mod spillende Kanon,
 Patapon! Pon! Patapon!

Siette Scene.

Mad. Argante. Lisette. Soldaten.

Mad. Argante (til Lisette.)

Hvad vil den Soldat?

Lisette.

Sove hos os i Nat.

Mad. Argante.

Hvor er min Mand?

Lisette.

Han er gaaen ud i Byen.

Mad. Argante.

(til Lisette.)

Er Klaus kommen igien?

Er

Lisette?

Ja Madam.

Mad. Argante (til Soldaten)

Min Ven! Jeg tager ikke imod nogen
Indkorterling i min Mands Fraværelse.

Soldaten.

De har intet at befrygte, Madam! De
skal ikke saae Marsag til at besvære sig over mig.

Mad. Argante.

Det vil jeg haabe.

Soldaten.

Det er kuns om een Nat at giøre, vi agte
ikke at forblive her i Byen.

Mad. Argante.

Ja, naar saa er, saa skal Lisette vise
ham et Sted at ligge paa, her oven over.

Soldaten (til Lisette.)

Siig mig engang, min Hone! Er der
langt dersfra og til Kioffenet?

Lisette.

Hvorfor det?

Soldaten.

Der havde jeg nok Lyst til paa Veien at
giøre en lille Halte.

Lisette.

Da giør det mig inderlig ondt for ham
min Ven, der er saamen ikke det ringeste at su-
rasere.

Soldaten.

Saa kan jeg da gaae i Seng, uden at
staae fare for at quæles af en slet Jordeielse.
(De gaae.)

Syvende Scene.

Mad. Argante (allene.)

Min Mand er gaaen ud, det var større
Lykke, end jeg ventede, nu seer jeg ham formo-
dentlig ikke paa denne Side Klokken tre i Mor-
gen. Saameget desbedre! hans Nærværelse
er ikke saa behagelig, at man skulde længes efter
ham. — Der seer man Følgerne af at giste sig,
og hvad Belønning man faaer, for at opofre sin
Frihed.

Alf hvert Onske hos en Pige
Er Egtestanden Niemeed,
Hefstig sees hun efterhige
Den Lyst, hun troer, i den har Sted.
Saabelige!
Hun, hvad hun onsker, selv ei veed.
Drømme, Tanker, Tale, sige:
At hun af Pigenavn er kied.
Saabelige!

Hun, hvad hun onsker, selv ei veed.

Ottende

Ottende Scene.

Mad. Argante, Lisette.

Mad. Argante.

Hvor har du gjort af Soldaten?

Lisette.

Jeg har puttet ham ind i et Hul her oven
paa, ved Siden af Dvisten.

Mad. Argante.

Kommer min Mand hjem til Spisetid?

Lisette.

Det veed jeg ikke.

Mad. Argante.

Talte han ikke om, hvor han vilde gaae
hen?

Lisette.

Nei Madam.

Mad. Argante.

Sagde han ikke noget til dig om mig?

Lisette.

Jo, og det tilviſſe.

Mad. Argante.

Hvad sagde han da om mig?

Lisette.

Han sagde — han sagde noget, som ret vilde fornøiet Dem.

Mad. Argante.

Kunde du mærke, om han fortred den Opførsel, han viser imod mig?

Lisette.

Jeg havde sat mig for at tale ham til rette i dette Kapitel; men han overthdede mig saa haandgribeligen, at Retten paa hans Side havde Overvægten, saa jeg maatte tage hans Beviser for gyldige.

Mad. Argante.

Hvad er det, du siger?

Lisette.

Og, i Følge deraf, har vi indgaaet en vis Allianse.

Mad. Argante.

Allianse? Jeg troer du spøger?

Lisette.

Nei, det er, i Sandhed! ramme Alvor. Han har givet mig Fuldmagt til at passe Dem op, og aflægge Regnskab for hvert et Skridt, De gior i hans Graværelse.

Mad. Argante.

Det er dog vel ikke dit Forsæt?

Lisette.

Lisette.

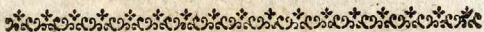
Vær De uden al Frygt Madam! Jeg har
stillet mig an, som jeg vilde være ham til Tien-
ste; men mit eneste Ønske skal bestandigen blive
at see Dem fornøiet, Eys! der troer jeg, at
den elskverdige Procurator kommer, som har
Deres Sager under Hænder.

Mad. Argante.

Advokat vil du sige? Hr. Faurisfærd? Ja, det er ham. Han har udbedet sig Tilladelse, at komme her, for at giøre mig deelagtig i et vist Anliggende.

Lisette.

Et Anliggende? Godt! godt! jeg kan
giette mig til, hvad det bliver.

Viende Scene.

Mad. Argante. Hr. Faurisørd. Lisette.

Faurisærd.

(med en pæn og affektet Udtale.)

Madam! jeg kommer for at opfylde de forpligtende Billaar af vores sidste Sammenværende. De skal ikke kunde sætte i rette paa min Virksomhed.

Mad. Argante.

De er en Mand af Troe og Love, Hr. Faurisfærd.

Lisette. (for sig selv.)

Det er ikke en ringe Ting hos en Procurator.

Mad. Argante.

Nu vel! min Herre! hvad Godt har De at bringe mig?

Faurisfærd.

Hovedpunkterne, Sagen vedrørende, som jeg skulde have den Ære at meddele Dem, udfordrede, i Særdeleshed. — Maatte jeg ikke have den Fornøielse, at bibringe dem, i Venlighed —

Lisette. (for sig selv.)

Hvad mon han vel bilder sig ind, med sin Venlighed.

Mad. Argante.

De kan tale ganske frit her, min Herre!

Lisette.

O ja! jeg har den Ære, at være Madamens Fortrolige.

Faurisfærd.

De er da, som jeg haaber, betrygget om min uvaklende Tro for Deres Fremtids?

Mad. Argante.

Jeg er Dem mangfoldig forbunden.

Fau-

Faurisærd.

Jeg erfarer, ikke uden Smerte, det pii-
lige Nag, som Deres Mand twinger Dem til
at sukke under — De forlade mig, Madam!

Mad. Argante.

Ah! alt for sandt!

Faurisærd.

Deres Forsætning rører mig saa udmærket
hyderlig, at —

Lisette.

En medlidende Procurator! der har vi
atter noget Nyt.

Faurisærd.

Jeg frygter for at begaae en Overilelse,

Mad. Argante.

Ah! Hr. Faurisærd! jeg maae tilstaae
Dem det: det bliver dagligen værre og værre.

Det er en spildt Umage,

Alt male af min Plage:

Med Riedsommelighed gaae Dagene,

Nætterne med Klynkende.

Opbragt kan ham et Intet giøre.

Trætte, hver Dag paa ny, og Harm,

Naar jeg vil tale, vil han ei høre;

Taler jeg ei, strax frisk Allarm.

Han er jalu, fortræden, arrig,
 Bantræden, plump, grov, bidst og karrig.
 I ham, hver Last man finde kan,
 Som gjør, utaalelig, en Mand.

Faurisfærd.

De fortiener langt anderledes Behandling,
 end saa ulovmæssig en Omgang. Ah! Madam!
 Jeg har endnu noget, som jeg ønskede at udvilde
 for Dem — men Tiden forløber.

Mad. Argante.

Har De Forretninger, som kalder Dem
 saa hastig? Behag at spise med mig til Aften.

Lisette.

(trækker hende uformærkt i Kiolen.)

Hvad byder De ham til Giest paa? om
 jeg maae spørge?

Mad. Argante.

(giver hende nogle Penge.)

Lisette! see til, hvad du kan skaffe i en
 Hast.

Lisette.

Et Dieblis! — Jeg vil sende Klaus hen
 til en Trakter, som er min gode Ven.

Mad. Argante.

Ja gjør det, men snart.

Fau-

Faurisfærd.

(Giver Lisette hemmeligen Penge.)

Gespindt! lille Lisette! lad det blive saa godt, som mueligt, og bryd dig intet om —

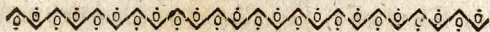
Mad. Argante.

Befaler De noget, min Herre!

Faurisfærd.

Glet intet Madam!

(Lisette gaaer.)

Tiende Scene.

Mad. Argante. Faurisfærd.

Faurisfærd.

Ja, sandsfærdigen! jo længere jeg undersøger Grunden og Naturen af Deres Foreening, Madam! jo flere Veie finder jeg, til at udsrie Dem af dette ubehagelige Livegenfskab.

Mad. Argante.

Hvorledes da?

Faurisfærd.

Lovene byde os Valget imellem tvende; den første: en god og gylldig Separation fra Bord og Seng —

Mad. Argante.

En Separation? Er der da intet andet Middel? —

Fau-

Faurifærd.

De har Ret, Madam! det er, langt fra, ikke fyldestgørende nok, og uanseet alle Deres Mands Feiltagelser, Deres Person anbelangende, saa vilde en Separation fra Bord og Seng kun forvolde Dem en større Ulempe; thi, han forblev, ikke desmindre, Deres Mand, og en Mand har, med alt dette, visse Rettigheder over sin Kone, som man ikke kan gøre Indgrib i; De maatte, for at undgaae Paatale! sukke under Forpligtelsen af et ufordrageligt Ægtebaands Tvang, og, tvertimod Deres Forensfende, nægte sig al den Forlystelse —

Mad. Argante.

De taler hen i Taaget, Hr. Faurifærd!

Faurifærd.

Aldeles ikke, Madam! det er da, alt saa, fordeelantigere, at komme til Maalet med et. At stoppe Kilden, hvor den har sit Udlob; og skulde der imidlertid møde Vanskeligheder at høre, saa er jeg ikke Advokat for Guds Skyld. De skal see, hvor jeg skal rydde tilside alt hvad der staar i Veien. Jeg skal være Deres Mand.

Mad. Argante.

Men hvor sigter alt dette hen?

Fau-

Faurisfærd.

Til en, for Dem, mere sammenpassende Forening. Tillad alleneſte, at min Attraa maae blive virkende.

Mad. Argante.

De driver den alt for vidt.

Faurisfærd.

Oh! dersom De vidſte Perſonen, for hvis Skyld, jeg er paatrængende? De ſorandrede viſſeligen Deres Tanker.

Mad. Argante.

Men, betænk De, hvilken Opſigt det vilde give iblant Folk? Jeg underkaſtede mig al Verdens Eſtertale.

Faurisfærd.

Dersom alle Koner gjorde ſig ſlige Skrupler, ſom De, da maatte de ſtakkels Advokater ſnart miſte en behagelig Praxis. Men, for at overtyde Dem, at min Siel ikke kiender Egennyttighed, i denne Begivenhed, ſaa forlanger jeg ikke den mindſte Erkiendtlighed for min Moie. Alt hvad jeg vil udbede mig, er ikkun et lidet Sted i Deres Hierte.

Mad. Argante.

Det er alt for forbindtligt.

Faurisfærd.

Men —

Igien

Igien De min Ansøgning maae
 Forønsket Svar da lade faae.
 Ah! ei mit Suk forsmaae.

Styrk Haabet, hvoraf jeg oplives,
 Lad ei min Ild, som Last, anskrives!
 Siig kun! for at belønne mig,
 Ah! kun det Ord: Bevilget, siig!
 Mod min Afgt,
 Er mit Onske sagt;
 Men, Bemunde!
 Den Gud, som at vinde
 Alt formaaer,
 Mig, i Magt,
 Overgaaer.

Mad. Argante.

Jeg siger: aldeles afflaaet.

Faurisfærd.

Loovstridig dømt, Madam! jeg appellerer.

Mad. Argante.

Og Overdommeren er?

Faurisfærd.

Min Kierlighed.

Mad. Argante.

Ikke andet. Deres Kierlighed er for-
 rykt, jeg kiender den udgytig.

Faurisfærd. (tager hende ved Haanden.)

Den søger Opreisning.

Mad.

Mad. Argante.

Maneerlig dog!

Faurisfærd.

Paa denne Haand slaaer jeg Arrest.

Mad. Argante.

Men slip dog, om nogen kom i det samme?

Faurisfærd.

Hvad byder De mig for dens Beslædelse?

Mad. Argante.

Ei! De er utaalelig.

Faurisfærd.

Et lidet Kys!

Mad. Argante.

Jeg troer, De raser?

Faurisfærd. (tager hende i Favn.)

Naa — naa! jeg beder — kuns et
pro arrha, indtil vi tager op til en|endelig
Dom.

Mad. Argante.

Hold op igien, jeg beder!

Faurisfærd.

Den Frihed mig tilstedes!

Hvad frygter De?

Til Vandt, tag Trostfæbs Eder!

De skal sig hevnet see,

Er noget sødere?

Mad. Argante.

Hvem? Jeg?

Fau:

Faurisfærd.

Ja, De.

Mad. Argante.

Dem Spøg forleder.

Faurisfærd.

Nei, nei!

Jeg spøger ei.

Mad. Argante.

Des flæmmere.

Faurisfærd.

Mig Deres Skionhed maae
Undskyldning være.

Mad. Argante.

Troe mig! De feiler paa
Forstanden, Herre!

Faurisfærd.

Nei, troe mig uden Svig!
Og gjør mig lykkelig!
Til mig betroe De sig.

Mad. Argante.

Til hvem?

Faurisfærd.

Til mig.

Mad. Argante.

Til Dem?

Fau.

Faurifard.

Til mig.

Brug Tiden, Deiligste!

Skiebne Dem bereder.

Mad. Argante.

Men den Forpligtelse,

Min Mand jeg skylder?

Faurifard.

Han den forspilder,

Mad. Argante.

Nei, nei!

Dem Spøg forleder.

Faurifard.

Jeg spøger et,

De skal sig hævnet see.

Mad. Argante.

Des flemmere.

Stille dog! der kommer Lisette. Jeg
bliver ærgerlig paa Dem, dersom hun har seet
Deres Galskaber.

Ellevte Scene.

Mad. Argante, Hr. Gaurisfærd, Lisette, Klaus, Traktøren og hans Karl.

Lisette.

Her har jeg den heele Anretning. Saa snart Madamen var færdig med Herren, saa kunde der dækkes.

Mad. Argante.

Saa snart du selv var færdig.

Lisette.

Nu vel! saa skal det være gjort i et Øieblik. (hun kalder.) Klaus! Kom og hielp mig dette Bord frem, og gaae saa ned, og lad de andre komme op med Maden, og hielp os at dække.

Klaus.

Strax! min søde Glut. (han gaaer.)

Mad. Argante.

Hvad har du nu bestilt til os?

Lisette.

Ikke det ringeste, Madam! jeg lod tage, hvad der var at finde.

Mad.

Mad. Argante.
Det bliver da vel derefter.

Traktøren.
(som følger Klaus og Traktørens Karl,
hvilke bære Anretningen i en Kurb, og
begynde strax tilligemed Lisette, at sætte
den paa Bordet.)

Underdanige Tiener! Madamen undskul-
der mig, at jeg ikke var belavet paa at opvarte
Dem, som jeg ønskede; men jeg haaber dog,
at det maatte blive til Fornøielse.

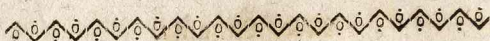
Faurisfærd.
(efterat Bordet er færdigt.)

Det er godt, ret godt!

Lisette. (til Klaus.)
Følg nu de gode Herrer ned igien, (Trak-
tøren og hans Karl gaae.) og lad ingen Siel kom-
me ind, at det ikke gaaer os, som fer med Sol-
daten.

Klaus.
Ja det var en anden Sag. For Solda-
ter har jeg alletider Respekt. Man maae jo
giere Plads i Huuset for Kongens Folk.

Lisette.
Gaae! gaae! og slaae Døren i, og luf
ikke op for nogen, uden jeg er hos dig.
(Klaus gaaer.)

Tolvte Scene.

Mad. Argante, Faurisærd, Lisette.

Mad. Argante.

Nu ingen Komplimenter, Hr. Faurisærd!
behag at sætte Dem!

Faurisærd.

Madamen behager først at tage Sæde.

Mad. Argante.

Nu gier jeg det ikke.

Faurisærd.

Jeg beder Dem indstændigen, Madam!
jeg veed min Skyldighed; og jeg kan umueligen
tage Plads, med mindre jeg seer Madamen først
nedlade sig,

Mad. Argante.

(sættende sig.)

De vil, i hvad det gielder, have det efter
Deres Vilje.

Faurisærd.

(sætter sig ved Siden af hende.)

Intet kan ligne den Fornøielse, som jeg
føler. Jeg nyder de allersødeste Dieblis i mit
Liv, nu jeg smager den Lykke at sidde med Dem

ti

til Bords; og denne lykkelige Dag fortryller alle mine Sandser saa overvættes, at —

Mad. Argante.

Forfkaan mig dog for disse sède og epblæsende Smigrerier.

Faurifærd.

Saa betag mig Skionhedens Straaler af Deres deilige Vine. Disse anstikkende Vine, fra hvilke min Siel henter den flammende Varme. (han deklamerer entusiastisk.) Oh! hvilken Vellyst — til Bords hos Dem, jeg føler — (det banker.)

Lisette.

Tys! for Himlens Skyld! jeg troer det banker.

Mad. Argante.

Sagte! lad os høre! (det banker igien.)

Lisette.

Jo, det er her, sikkert nok. Jeg vil springe ned, og see, hvem det kan være.

(hun løber.)

Mad. Argante.

Jeg frygter, at jeg gietter det alt for vel.

Faurifærd.

Hvilken ubeløselig Forhindring.

Lisette. (ilende.)

O! vee! ah! alt er ude nu.

Mad. Argante og Faurisfærd.

Kæser du?

Lisette.

{ Det Herren er.

Mad. Argante.

tillige { Min Mand? Hvad! er han der?

Faurisfærd.

{ Hvordan? Den gamle der?

Forraadt jeg er.

Lisette. (til Mad. Argante.)

Jeg aabner ei?

Mad. Argante.

tillige { Nei!

Faurisfærd.

{ Ah! hvad Bei?

I Kamret her?

Mad. Argante og Lisette.

Seer han Dem der;

tillige { De Dødsens er.

Faurisfærd.

{ Jeg Dødsens er.

Mad. Argante.

Han banker meer end for.

Alle tre.

Af Skræk jeg døer.

Fau

Faurisfærd.

Hvad Frelsningsmiddel?

Mad. Argante.

Lisette.

Lisette.

Madam!

Mad. Argante.

Hr. Faurisfærd!

Faurisfærd.

Retsfærdige Himmel!

Lisette.

Yes! hie et Dieblis.

Faurisfærd.

Hvad Forslag —

Lisette.

Jeg falder paa —

Mad. Argante.

Snart! snart! min sède Lisette!

Faurisfærd.

Seer du nogen Udflugt?

Lisette.

Jo, det gaaer an, nu har jeg bundet
Spillet. (til Mad. Argante.) Skynd sig Madam!
og luk Skabet op der, og De min Herre! tag
disse Fæde og Asfietter.

Faurisærd.

Hvad skal jeg med dem?

Lisette.

Hurtig! hurtig! lang mig dem til, vi
maa se skule dem.

Faurisærd.

Hvor da?

Lisette.

Her i Skabet.

Faurisærd.

Men jeg?

Mad. Argante.

Men, Hr. Faurisærd?

Lisette.

Herren? Ei! for Pokker! han maa
krybe op i Kaminen, indtil videre.

Faurisærd

Hvorledes? I Kaminen?

Lisette.

Hvad frygter De for? De kan jo ikke bli-
ve sortere end De er.

Mad. Argante.

Snart! min Herre! snart!

Lisette.

Saa afsted! tænker De, at vi har Tid
til først at holde Konferanse.

Fau-

Faurifærd.

Nu vel! jeg er færdig til alt hvad du for-
langer. (han kryber op i Kaminen.)

Lisette.

For alting rør sig ikke, eller giv det mind-
ste Dvælg. De, Madam! tag denne Bog.
(han gaar.)

Mad. Argante.

Men hvad skal jeg svare ham? O! for-
bandede jalu Drage! ah! hvor er min Tilstand
befulgelig. (hun sætter sig paa en Stool ved Bordet,
og tager Bogen i Haanden.)

Trettende Scene.

Argante, Mad. Argante, Lisette,
Klaus.

Argante.

(til Klaus, i det han kommer.)

Stig dog!

Dit Drog;

Om du er flog.

Skal jeg en Time banke, raabe?

Paa Gaden staae og maabe?

Du Svar ei færdigt har,

Digt op!

Dumkop!

Mig svar!

Stum, mig til Trods,

Er nu den Klods.

(til Mad. Argante.)

Og De, min Frue,

Som moeres inderlig,

Naar man kan drille mig,

Den fromme Due,

Bil ei umage sig.

(for sig selv.)

Hvor taus og lumske de lure

Bandsatte Creature.

Desvær!

En Kone, Huusfolk, er

Altid en Mands Besvær.

(til Klaus.)

Bil du ikke svare mig? He!

Klaus.

Det voldte —

Mad. Argante.

Det voldte —

Argante. (vrængende.)

Det voldte — det voldte —

Lisette.

Det voldte, at han var her oppe, og vi
ventede ingen. Klaus.

Klaus.

Jeg fornåm ikke, at det bankede, sørend
Lisette kom, og saa kunde jeg ikke strax finde
Nøglehullet.

Lisette.

For De kom saa Hovedkulds paa os —
saa vi fik med Nød og Næppe Tid til —

Argante.

Ta, ta, ta, ta! hvilken Slidder Slad-
der! hvilke lumpyne Undskyldninger?

Lisette.

Desuden, saa havde Madamen og jeg
ganske fordybet os i Speculationer over et vist
Kapitel i Triksrak.

Argante.

Hvad for noget?

Lisette.

Ja ret for Alvor. See engang selv,
som jeg lyver. Sveden sprak ret af vore Pan-
der, over denne forbistrede Jan hjem igjen.

Mad. Argante.

Ja, du kan sikkert troe det, min lille
Mand.

Argante.

Hum! — det kan da være, hvad det er.
(til Mad. Argante.) Har du tænkt paa min Af-
tensmad.

Mad.

Mad. Argante.

Du sagde jo ikke, at du vilde komme hjem,
at spise.

Argante.

Hvad gjør det til Sagen?

Mad. Argante.

Og vi ventede dig ikke saa hastig igien.

Lisette.

Madamen og jeg, vi har snart ikke nydt
noget at tale om; vi sode os næsten med Løgten;
(for sig selv.) i det mindste skal han til Straf for
sin Mistænkelighed, gaae sulten i Seng.

Argante. (sagte til Klaus.)

Hør engang! har du ingen lukket ind i min
Fraværelse.

Klaus.

Nei Herre! ikke en Moers Siel, uden
en Soldat, som vi har stablet op paa Loftet, for
at ligge hos os i Nat.

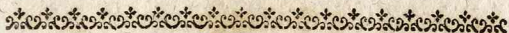
Argante. (for sig selv.)

En Soldat? Hvad Dievlen er det? (til
Klaus.) gaae din Vej. (Klaus gaaer.)
(til de andre.)

Hvad er det for en Soldat, som I har
her i Huuset.

Fior-

Fiortende Scene.

Argante, Mad. Argante, Lisette,
Soldaten.

Soldaten.

Deres Tiener Hr. Bert! god Aften!

Argante. (til de andre.)

Er det ham?

Soldaten.

Fortryd ikke paa, at jeg gier Dem lidt
Uleilighed, men Forseelsen er ikke min.

Argante.

Aa min Ven! der er ingen Forseelse be-
gaaet endnu.

Soldaten.

Der seer De den Ordre, som forskaffer
mig den Værd, at vise Dem min tilbørlige Re-
spekt.

Argante. (læser.)

(for sig selv.)

Det er dog bedre, end jeg ventede. (til
Soldaten.) Har de anviist Jer et Sted til Nat-
teleie.

Sol.

Soldaten.

O ja Hr. Vert!

Argante.

Muvel! Landsmand! saa kan I legge Jer, naar I lyfter. En god roelig Nat!

Soldaten.

Jeg har alt giort et Forsøg paa at sove, men der er en lille Omstændighed, som forbyder mig at slaae mig til Ro.

Argante.

Og det er?

Soldaten.

At jeg ikke endnu har saaet min Aftenskost.

Argante.

Ikke andet end det? Hvad skal jeg da sige? Jeg maae gaae til Sengs uden Aftensmad, ligesaavel som I.

Soldaten.

Saadan Vorden lader jeg aldrig passere i mit Korteer, og for at forskyde Jeres Høflighed imod mig paa en Slags Fasjon, saa vil jeg traktere Jer med en lille Anretning, saa godt jeg kan.

Argante.

I vil nok vise os noget Tassenspillerie.

Sol-

Soldaten.

Nei, for tusende Patroner, det er ikke min Maade, at traktere Folk af Tassen, saa slet, som I seer mig an, saa kan jeg lade Jer vide, (halv sagte.) at jeg har den Ære, at være et lille Stykke af en Herremester.

Argante.

Af en Herremester?

Soldaten.

Jeg betroer det just ikke til enhver; men Jeres artige og belevne Væsen har strax gjort mig Jeres Person genegen, og jeg vil, i hvad det koster, beværte Jer med et Aftensmaal.

Argante.

Beværte mig?

Soldaten.

Ja Jer, saavelsom Madamen, og det hele Huus. Vi skal leve hvidt, og det retsskaffent.

Argante.

Men hvor vil I vel finde det Aftensmaal-tid nu?

Soldaten.

Her paa Stedet, nu skal I faae at see. (Han seer sig om i Salen.) Jeg maae først finde Punkten, hvor Dørgangen er. (Han trækker sin Sabel og gjør en Kreds.) Lad for alting ingen nær.

nærme sig hid. (Han træder midt i Krebsen og siger med Gfertryk.) Keen Æs Nie? Gut Trunk Nie? Wirtdonnerschlag!

Argante. (bange.)

Er det forbi?

Soldaten:

Eys! ikke et Ord!

J Geister! som hver Slughalses Bøllyst
udgior,
Viintapper, Kof, Konditer og Traktor,
J hvis Tal sees, som her, sig hos Plu-
to der nere,

Formere.

Hør Dievle, under min Magt
Ere lagt!

Fra Plutos Ild og Riøffensager,
Lidt Afssæd tager!

Og her en Hundesult forjager,
En fornemme Mand paabragt!

J Skabet der, strax uden Ophold maae
Stegt nydelig, en Marbrad staae,
Kapuner to an Bræse,
Algerhone-Postei,
Potpurri glemmer ei!

Ser Snepper, Østers et par Snese,
Ser Flasker god Burgunderviin,
Ægte, pyk, reen og fin.

Skam-

Skampagner skal Deserviin være
Og Madere.

(til de andre.)

Lyster De meer?

(de rygte med Hovedet: nei.)

Stop! nok det er.

I Dieble! lystre her!

(til de andre.)

Luf op! vær snar!

Det Virkningen gjør aabenbar,

Om min Befalen,

Er kun Pralen.

Min Kraft i Tingen

Har der ingen.

Luf op! vær snar!

Det Virkningen gjør aabenbar.

Lisette.

Gaae den Skam, der gjør! om mig det er.

Mad. Argante.

Og jeg endnu mindre.

Argante. (Skiløvende.)

Ha! jeg tør neppe see derhen.

Soldaten. (til Lisette.)

Ei saa luf op! paa mine Ord.

Lisette.

Nei, jeg er alt for bange for det, der er
inden for.

D

Sol-

Soldaten.

Gaa skynd sig dog! det staaer og bliver
koldt.

Mad. Argante. (til Lisette.)

Jeg seer ikke mindste Udveie.

Lisette. (til Soldaten.)

Ei! saa luk selv op da, der er Nøglen.

Soldaten.

Giv hid! hvad behøves der, at gjøre saa
mange Svinker. (han lukker op.) Der seer I
min Anretning.

Argante.

Himlen bevare os!

Mad. Argante.

Jeg veed ikke selv, hvor jeg er.

Argante.

Men, hvad betyder dog dette?

Soldaten.

Altvi skal spise, mens Maden er varm.

Mad. Argante. (til Lisette.)

Jeg troer: han meener det for Alvor.

Soldaten.

Lad os ikke spille Tiden! gjør, som jeg
siger! saa til Bords! og lad os drikke saa vi
kan føle det.

Lisette.

Lisette.

(til Mad. Argante.)

Enten har han virkelig med Tanden at giøre, eller denne Pudsenmager har faaet Snu paa alle vore Hemmeligheder.

Soldaten.

(sagte til Mad. Argante.)

Griff Mod Madam! jeg agter ingen For-
tred at giøre Dem. (høit.) Nu ferm! min Pige!
kient hurtig og dæk op; jeg kreperer, saaer jeg ikke
snart noget for Tanden. Kom saa skal jeg hielpe dig.

(Soldaten og Lisette dække Bordet.)

Argante. (til Mad. Argante.)

Lad os for Himlens Skyld! ikke røre ved
noget af disse Retter.

Soldaten.

Er Vinen brav frisk? (til Argante og Mad.
Argante.) Naa! vær saa god at sætte Dem, nu
er alting i Orden. Hvordan? Løer der ingen?
Saa maae jeg da foregaae dem med et godt
Exempel.

(Han sætter sig til Bords.)

Mad. Argante.

Mig synes alligevel, at jeg lidt efter lidt
saaer Mod iglen.

(Hun sætter sig hos ham.)

Argante.

(holder hende tilbage.)

Bevare os! Hvad tager du dig for? Min Kone!

Soldaten.

Jeres Kone? Jeres Kone døer ligesaa lidt af det som I. Kom og gjer ligesom hun.

Argante. (sætter sig.)

Nu vel! men at spise faaer der mig aldrig nogen til.

Soldaten. (til Argante.)

Tag fat! skær selv!

Argante.

Hvor tør man vel?

Mad. Argante. (til Lisette.)

Forsagte Siel!

Lisette.

Det lugter vel! ret vel!

Soldaten. (til Argante.)

Forsøg af den Postei!

Argante.

Nei!

Soldaten.

Gjer som jeg!

Mad.

Mad. Argante.

Belan!

Spiis! Mand!

Argante.

Ei!

Ved dig ei ihjel.

Mad. Argante. (som før.)

Forsagte Siel.

Soldaten.

Nu frisk! grib an!

Argante.

Nei!

Jeg hunger ei.

Mad. Argante.

Spiis med min Mand!

Soldaten.

Tag for Dem selv!

Lad os faae Binen fat.

(til Lisette, som skienker for ham.)

Skienk fulde Glas min Skat!

Lisette.

Ja vel!

Fuldt Glas!

(hun skienker for Mad. Argante.)

Mad. Argante.

(holder igien paa Glasfen.)

Tilpas!

(de drikke.)

D 3

Argante.

Argante. (forfkræffet.)

Hvordan!
 Tør man?

Soldaten. (til Argante.)

Rapunen prøv! frygt ei!

Argante.

Nei!

Jeg hungrer ei.

Mad. Argante.

Potpurri
 Glemme vi.

Soldaten.

Ei Stegen gaaes forbi.

Argante. (til Mad. Argante.)

Siig mig! hvordan du
 Spise tør Ragu,
 Som lavet maae af Dievlen være.

Soldaten. (til Lisette.)

Fuldt Glas! fuldt Glas! min Skat!

Mad. Argante, Lisette, Soldaten.

Dens Sundhed drikke vi,
 Som har ladet os traktere.

Argante. (forsende sig.)

Kan man glad
 Dog spise Mad,
 Som lavet maae af Dievlen være?
 Mad.

Mad. Argante, Lisette, Soldaten.

Jeg vil supere
Den ganske Nat.

Mad. Argante. (til Argante.)

Kom, drik med mig
Og gjør som jeg!

Argante.

Nei!

Jeg tørster jeg.

Mad. Argante. (for sig selv.)

Fiin var den Streg.

Soldaten. (til Argante.)

Maae I ikke tilstaae mig Hr. Bert! at
det er godt at have gode Venner overalt? Troede
I vel, at vi vare blevne saa herligen trakterede
i Aften, dersom Fanden ikke havde været med
i Legen.

Argante.

Hvorledes? Saa har den Onde virkelig
gen havt sit Spil i mit Huus?

Soldaten.

Kan I endnu tvivle? Da vedder jeg, at
Madamen har bedre Tanker om min Vi-
denskab.

Mad. Argante.

Oh jeg beder Dem! tael ikke mere om dette! De forvolder mig ellers en forfærdelig Angest paa nye.

Soldaten.

Na intet! min Djevel er ikke saa slem, som De tænker. Dersom I vidste Hr. Bert, hvor godt han mener Madamen det — og Jer med. Jeg er vis paa, at det vilde ret forundre Jer.

Mad. Argante.

Nok, nok! jeg erkiender hans gode Villie.

Soldaten.

Jeg maae engang lade Dem see denne Krabat.

Mad. Argante. (heftigen.)

O nei! o nei! jeg beder Dem forfskaan mig.

Soldaten.

Jeg bildte mig ind, at det vilde være Dem en Fornøielse at see Personen, som har trakteret saa galant.

Lisette. (for sig selv.)

Jer saae hun bare Fanden.

Mad.

Mad. Argante.

For alt hvad jeg bede kan.

Argante.

Hr. Herremester! eller Manere! befrie mig,
for alt hvad jeg bede kan, for dette rædsomme
Syn.

Soldaten. (reiser sig.)

Det var en Ubeslighed, som jeg aldrig
kunde forsvare. Den Omsorg, han har havt
for os, fortjener i det mindste nogen Erkiende-
lighed.

Mad. Argante. (til Lisette.)

Lisette! jeg er forraad.

Lisette.

Den forbandede Soldat!

Soldaten.

Lad strax alle Dørre lukkes op! saa skal
han gaae ganske spag og roelig her igiennem.
Men det er Forord: at ingen vove at an-
holde ham, ellers svarer jeg ikke for hvad der
følger paa.

Lisette.

Behøves der intet andet? Det skal snart
være bestilt. (Hun gaaer at lukke Dørrene op.)

Soldaten.

J' hvad Skikkelse eller Gestalt vil De, at
han skal lade sig tilsyne?

Argante.

Jeg forlanger slet ikke at see ham.

Mad. Argante.

Jeg tør umueligt see ham.

Soldaten.

Rissebuk! du, som her,
Stiult i Binkelen der,
Ufsynlig Bidne er
Til alt det, som her skeer,
For sidst, jeg dig besvar:
Mærk noie!

Min Ordre du følgagtig vær!
Hav for Die!

J' hvis Magt du dig seer.

Her ei meer, Kammerat!

Alt hente, er tilbage,

Men, at Madamen med Monsiør,

For stor en Skrak, du ei paafor,

Tag Skikkelse af Advokat!

Det vil ei koste dig Umage.

Gaae! aabne staae dig Dørrene,

Reis din Bei til Helvede!

(Hr. Faurisfærd kommer ned af Kaminen,
hvor han var stiult, og tager Flugten ud
af Dørren.)

Argante.

Argante.

(forfærdet, kaster sig i en Lehnestool.)

Oh! frels mit Liv! jeg saae ham grangivelig, mit Blod er Tis! — hvor heffeligt han fordreiede Gesigtet! — Lisette! Hr. Herremester! — oh! mine Venner! kommer mig til Hielp!

(Han falder i Usinagt i Lehnestolen.)

Soldaten. (til Mad. Argante.)

Mærker De nu Pudset.

Mad. Argante.

Jeg begynder at begribe det.

Argante.

(kommende til sig selv igjen.)

Kiereste Kone!

Mad. Argante.

(stiller sig yderligen forstræffet an, og kaster sig ligeledes i en Lehnestool.)

O! jeg besvimer.

Lisette.

Min arme Madam! jeg troer hun er aldeles død.

Argante.

Min søde Siel!

Mad. Argante.

Min lille Mand! jeg er næsten død af Angest.

Argante.

Argante. (bliver siddende.)
Har du betragtet hans Figur.

Mad. Argante.

Ja, hans Figur.

Argante.

Saae du et Hoved saa umaneerligt stort.

Mad. Argante.

Oh! umaneerligt.

Argante.

Hans Dine vare gloende Ild.

Mad. Argante.

Gloende?

Lisette og Soldaten.

(for dem selv leende.)

Ja, gloende ilde.

Argante.

Der staaer mig vist noget for.

Mad. Argante, Lisette, Soldaten.

Bevar os vel!

Argante.

(forfækket, springer op.)

Hielp! hielp! jeg er død!

Mad. Argante.

Hvad er der?

Argante.

Argante.

Han kommer her igien.

Mad Argante. (ffrigende.)

Igien!

Argante.

Ah! ja! igien.

Lisette.

Skulde det være en Sienganger.

Soldaten.

Frygt kun ikke! jeg har drevet ham ud een
Gang for alle.

Femtende Scene.

Traktøren, de Forrige.

Lisette.

(bliver Traktøren vaer.)

Nei, Herren har Ret. Der kommer
han i en anden Gestalt.

Argante.

Hvem? Hvorledes? Hvad?

Lisette.

Lisette. (for sig selv.)

Der staaer vi godt i det. (til Mad. Argante.)

Det er Traktøren.

Mad. Argante.

Har du ikke givet ham de Penge, jeg slyg-
de dig?

Lisette.

For en Ufærd! af bare Hastværk saa
glemte jeg det.

Traktøren. (til Argante.)

Min Herre! De behager —

Soldaten. (for sig selv.)

Det var en Fandens Streg i vor Regning.

Argante. (beskymtset.)

Hvad har du med mig at giøre?

Traktøren.

Jeg vilde kun forhøre, om De finder sig
fornøjet.

Argante.

Hvornæd?

Traktøren.

Med Deres Aftensmaaltid.

Argante.

Hvad betyder dette Spørsmaal?

Trak-

Traktøren.

Det betynder: at jeg ønsker at vide, om
De er fornøiet med Anretningen, og kommer, efter
Skyldighed, for at bringe Dem Regningen.

Argante. (til Soldaten.)

Hr. Manere!

Soldaten. (forvirret.)

Ja, jeg hører det nok; det er Regnin-
gen. (for sig selv.) Her er jeg ret i Knibe.

Argante.

Sagde I ikke nyeligen, at det var en
Dievel, som traktede Jer?

Soldaten.

Vist gjorde jeg det. Og der seer I Bevi-
set paa, at det er Sandhed.

Lisette. (for sig selv.)

Paa den viis, er jeg ikke mere bange for
Dievelen.

Mad. Argante. (til Soldaten.)

Hvordan skal vi rede os ud af denne For-
legenhed.

Soldaten. (til Argante.)

Jeg har skaffet Jer et Traktement, som
jeg lovede; men jeg lovede Jer ikke, at være fri
for at betale.

Trak.

Traktøren.

Det var imod Skif og Orden. See her
min Herre! her har De Styk for Styk.

(Han rækker Argante Regningen.)

Argante. (springer tilbage.)

Bliv fra mig Satan! jeg vil ikke røre den.

Traktøren.

Nu vel da! saa vil jeg lade Dem høre den.

Nof:

Foren Mørbrad, otte Pund vægtig.
Tolv Mark.

Og!

To Kapuner an Bræse, to Rigsdaler
Fem Mark.

Argante. (til Soldaten.)

[Hør! han galer
Koraler.

illige

{ Mad. Argante og Lisette

(til Soldaten.)

[Hielp os Herr Manere!

Traktøren.

Nof:

Sex Snepper, det gjør tre Rigsdaler.

Argante.

Argante.

Himlen mig fri!

tillige

Mad. Argante og Lisette.

(som tilførn.)

Herr Herremestere

Hielp os af denne Fælde,

Soldaten.

tillige

Min Konst ei meer vil gielde.

Traktøren.

Item: Algerhøns i Postei.

Mad. Argante og Lisette.

(som tilførn.)

Siig, ved hvad Snehighed?

Soldaten.

tillige

En Skielm, om jeg det veed.

Traktøren.

Med Fars og Dei,

For alt, fem Kroner negtes ei.

Argante.

Tyve Mark en Postei?

Traktøren.

En Potpurri

Mark Ti.

Syd Mark kun for Desær.

Argante.

Dyrt det er.

Traktøren.

Min Herre! ja! ei meer.

Argante.

For dyrt det er.

Traktøren.

Syd Mark kun for Desær.

Argante.

Mand eller Lucifer!

Alt for dyrt Haloparten er.

Traktøren.

Men Herre!

Kan det mindre være?

Lisette.

Han skammelig begier.

Argante.

Gaaer Tigiien, min Kiære!

Traktøren.

Paa min Samvittighed og Være!

Argante.

Argante.

(forundret til de andre.)

Uf den har Dieblene?

Lisette.

Meer end Traktorerne.

Traktøren.

Nu ingen Præken mere,
Jeg, Dem til Tieneste,
Min Kunst har ladet see.
Vil De mig ei klarere,
Jeg hos Dem skal rumstere.

[Mad. Argante, Lisette. Soldaten.

Snart ham betal!

Dog Deres Halsbeen spar!

tillige

Traktøren.

Strax mig betal!

Hver Hvid fortient jeg har.

Argante.

Da var jeg gal,

Tænk ei jeg er en Nar.

Argante.

Men hvad er dog alt dette for Koglerie?
Lisette! kald paa Klaus, og kaster mig denne
Dievel ud af Vinduet.

Lisette.

Tænker Herren at jeg tør give mig i Kast
med den Stemme?

Argante.

Kier dig om nichts! naar du kun ikke er
hænge, saa kan han ingen Skade giøre dig.

Lisette.

Skam faae mig! om jeg forlader mig paa
det. Vi vil snart faae det at see (til Mad. Ar-
gante og Soldaten.) Vi maae see at faae ham paa
Døren, i hvordan det skeer.

Traktøren.

(til Argante.)

Det er ingen Maade, min Herre! at
føre sig op, forstaaer I mig? — og dersom
jeg —

Lisette.

maaе bestandigen staae i Ild op over Ørene, og
døie Heeden baade Dag og Nat.

Mad. Argante.

(til Argante.)

Der hører vi hvad det er for en Aand.

Soldaten.

Jeg har jo sagt Dem det, at det er den
reene Satan.

Argante.

(til Soldaten.)

Siig mig dog et Raad at gribe til.

Soldaten.

Giv ham det, han forlanger, og lad ham
fare til sit Sted.

Argante.

Jeg maaе da ind efter Penge.

Traktøren.

Skal jeg følge med?

Lisette.

Argante.

Nei! nei for en Ulykke! Hr. Herremester! hold ham tilbage! jeg beder Jer! hold ham fast!

Soldaten.

(til Traktøren.)

Derfom du rører dig af Pletten?

Traktøren.

Nei! min Herre! som De befaler.

Lisette.

(til Argante.)

Seer De nu selv, hvorledes Herremesteren har ham under Vidtsken.

(Argante gaaer.)

Soldaten.

(til Lisette.)

Hør min Slut! for at undgaae flere nye Optoger, saa betal denne Flabmund, og lad ham trække af.

Lisette.

Jeg, betale ham? Og hvormed da?

Soldaten.

Med De Penge, Advokaten stak til dig,
at betale Maden med.

Mad. Argante.

Hvordan? Uforskammede! og du behol-
der dem?

Lisette.

(for sig selv.)

Net nu troer jeg det for Alvor, at han
kan høre. (til Traktøren.) Kom hid Mester Grof-
senbrad! see der! (hun betaler ham.)

Traktøren.

Jeg takker, jeg takker. Farvel! (i det
han gaaer.) Ha, ha, ha, jeg troer at Fanden
selv spørger i dette Huus.

Sertende

Septende Scene.

Argante, Mad. Argante, Lisette,
Soldaten.

Soldaten.

Nu da, Madam! er De nu forneiet med
Deres Indqvartering?

Mad. Argante.

Overmaade. Det forsikkrer jeg Dem.
Men siig mig dog! ved hvad Hændelse, De er
saa vel underrettet om alt, hvad her er passert.

Soldaten.

Jeg har selv observeret det altsammen,
i mit Kabinet, De lod mig anwise, her oppe paa
Løftet.

Mad. Argante.

Hvor da? Her oven over?

Soldaten.

Justement. Iggiennem et Hul her, hvor
Løftet er lidt beskadiget.

E 5

Lisette.

Lisette.

Ja, nu husker jeg det, jeg har selv seet
igiennem det, og forglemt at vaere Dem cd.

Argante.

(Kommer med Penge.)

(til Soldaten.)

See der! der ere Pengene, giv ham —
(han seer at Traktoren er borte.) Hvor blev han af?

Soldaten.

Jeg anvendte det yderste af min Konst, og
fik ham tilsidst til at fare den Wei ud, hvor han
var kommet ind.

Argante.

O! min beste Ven! I kan ikke forestille
Jer, hvormeget jeg er Jer forbunden for den
Tjeneste, I har beviist mig, at I har skilt
mig ved denne Uting. Men, siden I har saa
stor en Magt over de onde Aander, var det da
ikke mueligt, at I kunde hielp mig til, at
saae bugt med en Poltergeist, som plager mig
hver Dag, saa jeg maae blive rasende.

Sol-

Soldaten.

Og det er? —

Argante.

Min Kone.

Mad. Argante.

Jeg vil ikke anmode Dem, om noget Raad for min Mand. Jeg tør trodse al Deres Magt og Kunst, om den er istand til at giøre en Mand af ham, som kan elskes.

Soldaten.

Jeg troer dog, at Sagen ikke er saa ganske umuelig paa nogen af Siderne. Det kommer meget an paa, om de begge to vil selv hielpe til. Hør engang min Ordonanse. (til Mad. Argante.) De Madam! maatte være lidt mere from, og mindre forlegen for Fremmedes Besøgelse i hans Fraværelse, saa vilde han blive mindre mistænkelig og mere beleven. (til Argante.) Og I! min Hr. Bert! maatte være mindre gnavnurren, gneragtig, suurmulende og streng, saa vilde Jeres Kone anvende al sin Flid paa at behage Jer.

Mad.

Mad. Argante.

(sagte til Soldaten.)

Dersom De ikke er en Herremester, saa er de i det mindste en god Sandsiger. (høit.) Jeg skal med hiertelig Fornøielse følge Deres Raad.

Argante.

Dg jeg ligeledes, det svær jeg Jer til.

Soldaten.

Saa slaae da paa begge Sider alt det Forregaaende i Glemmebogen, tager hverandre i Favn som nygifte Folk, og lad os herefter ikke tænke paa andet end Fryd og Fornøielse.

Soldaten.

Herefter hos dem lad herske Fred
Dg fælles Kierlighed.

Argante, Mad. Argante, Lisette.

Hos os herefter skal herske Fred
Dg fælles Kierlighed.

Sol-

Soldaten.

(til Argante.)

{ Som Mand fornuftig og søielig
Viis De sig.

tillige {

Mad. Argante.

{ Min Mand! fornuftig og søielig
Vær mod mig.

Soldaten.

(Mad. Argante.)

{ Som Kone troe, vær uden Svig
Tæffelig.

tillige {

Argante.

{ Min Kone! stræb at tæffes mig
Idelig.

Argante og Mad. Argante.

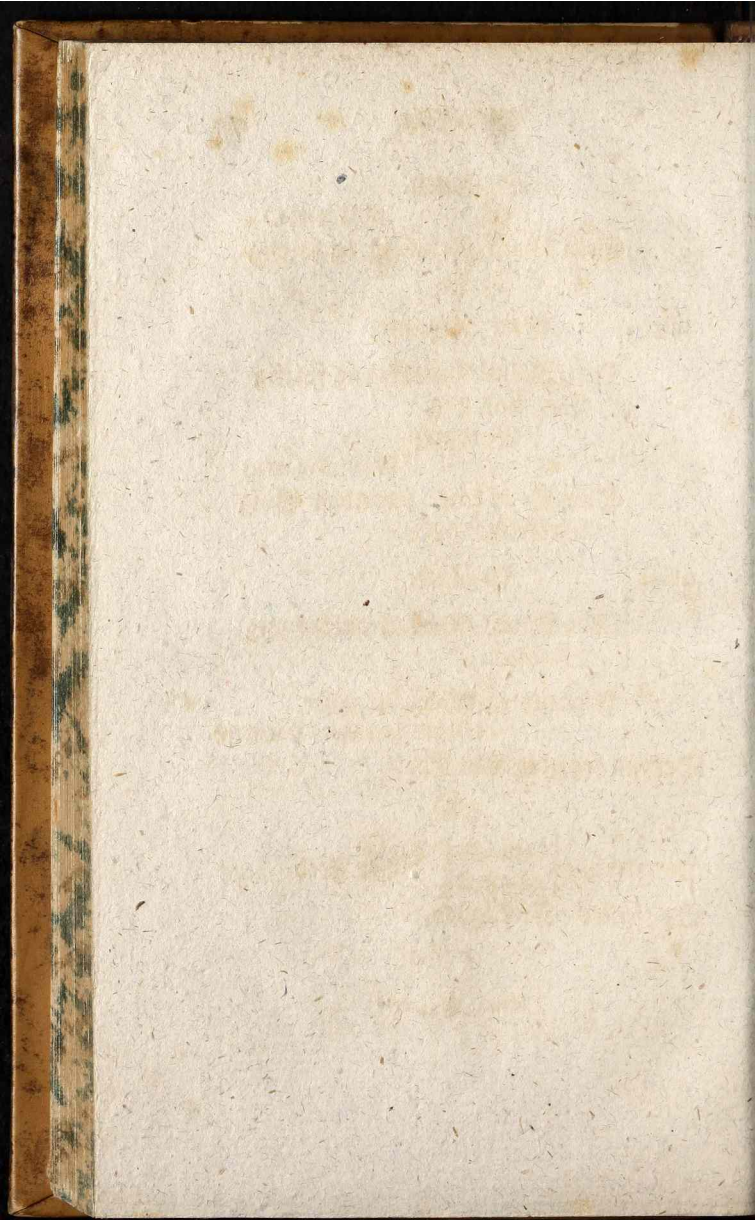
(rækkende hverandre Haanden).

Derpaa jeg gjør min Eed.

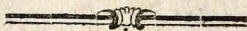
Alle.

Herefter hos { dem lad } herske Fred
 { os skal }
Og fælles Kierlighed.

Trophonit Hule.

Et
S y n g e s t y k k e
i
t o A l t e r.

Musiken er af Hr. Salieri.

Til samme oversat

af

C. D. Viehl.

Personerne.

Aristone.

Ophelia } Hans Døttre og Tvillinger.
Doride }

Artemidore.

Plistene.

Trophonius, Philosoph og Troldmand.

Handlingen gaar for sig i Beotien ikke langt fra
Byen Libadier, deels paa Aristones Land-
huus, og deels i en tæt ved det liggende
Skov, hvor Trophonii Hule er.

Første Akt.

Første Scene.

Aristone. Ophelia. Doride.

Aristone.

J mandbare Piger
Nu begge to ere,
Om Hiertet tilfiger,
I Koner vil være,
Da nægter det ei.

Ophelia, Doride.

Vil Faderen hyde,
Bor Datteren lyde
Og ei sige Nei.

Aristone.

Til Brudgom da vælger
Den, Eder behager,
Naar Lykke I smager,
Jeg lykkelig er.

Ophelia, Doride.
Hvor god er vor Fader!
Hvor har han os tier!

Aristone.

Da meer Eders Lykke
End min dette gielder,
Og ikke mit Lykke,
Men Dommen I fælder;
Min Omhed I vide,
Paa den kan I lide,
Bennen taler mere
Her end Faderen.

Ophelia, Doride.
Sielerørt vi ere,
Tag vort Hierte hen.

Aristone.

Børn saa gode, dyderige!

Ophelia, Doride.
Slig en Fader uden Lige!

Alle Tre.

Lon I Guder! Lad nedstige
Hæld til Ham fra Himmelen!
Dem

Aris

Aristone.

Forstaae mig ret, mine Børn, jeg kan ikke være roelig, førend jeg ved et anstændigt Giftermaal seer eders Skiebne sat i Sikkerhed. Valget af en Egtesælle sætter jeg til eder selv, og saasnart han ingen Skam gjør mig, kan I være vis paa mit Samtykke.

Ophelia.

Mit høieste Ønske er, at min Mands Tænkemaade maatte stemme overeens med min, en Elsker af Læsning, Stilhed og Eensomhed, og melder der sig en Frier af disse Egenskaber, saa søger jeg ikke videre, siden jeg da vist bliver lykkelig.

Aristone.

Har du da Die paa nogen?

Ophelia.

Nei; — — tilforladelig — — — Jeg
veed ei — — — men maaskee — — —

Doride.

Ud med Sproget.

Aristone.

Vær ikke saa sp.

Ophelia.

Jeg har sommeider seet et ungt Menneske, der boer i næste Huus, som mig synes — — det kunde være —

Doride.

Siden det falder dig saa tungt, saa faaer vel jeg at nævne Artemidore.

Aristone.

Jeg har troet at mærke til noget sligt. Han mishager mig i ingen Maade, det er et fat, kyndigt og dueligt ungt Menneske; vel sandt, at han er meget alvorlig, tankesuld og filosofisk, men han er dog ikke blandt dem, som bilde sig ind, at de ere Philosopher, ved at være plumpe og skidne Gielke. (til Doride) Og Du?

Doride.

Jeg gier slet ingen Hemmelighed af, at jeg meget gierne vil gistes.

Aristone.

Det maae jeg lide, og da Frigten ikke binder Dig, saa tag Bladet fra Munden.

Doride.

Jeg saae helst, at min Mand var ligesaa vild og munter, som jeg.

Aris

Aristone.

Men — — — for Exempel?

Doride.

For Exempel — — — Plistene.

Aristone.

Han, som gjør de flittige Besøgelse her,
og er Artemidores Ven?

Doride.

Ham selv.

Aristone.

Ei, det er ikke saa galt betænkt, det er et
Partie, min Datter, som skikker sig meget godt
for Dig. Han er munter og spøgende, men har
tillige et ædelt og godt Hierte, som kan sees der-
af, at alle de, som kiende ham, finde ham deres
Agt værdig.

Nu da det erfareð

Hvad I eftertragter,

Skal Møie ei spares

I Maalet kan naae.

Den Stille Dig behager, (til Ophelia)

Den Muntre Dig indtager! (til Doride)

Han munter, stille være,

Naar Dyden han agter,

Mit Ja skal han faae.

Jeg from mig finde lader

I alt, hvor jeg kan.

Doride, Ophelia.
Saa iegod en Fader
Meer ei findes kan.

Anden Scene.
Ophelia. Doride.

Doride.

Jeg veed Ophelia, at Du ofte vil gjerne være
befriet for andet Selskab end dine Tænker og
Bøger; jeg vil derfor løbe om i Haugen og
plukke Blomster. Farvel Ophelia.

Ophelia.

Til vi sees igien Doride.

Tredie Scene.
Ophelia (allene).

Himlen er mit Bidne, hvor heit jeg elsker
hende! Hun fortjener det og, men vore stridige
Tilbøieligheder gjøre vore Fornøielser forskjellige.
Hun er munter og lystig, vil idelig lee og skiemte;
jeg derimod er gjerne stille, elsker alvorlige Be-
trægtninger og alt hvad der kan føde og under-
holde denne Tilbøielighed; alle andre Tillokkelser,
lige indtil Kierligheden, formaae ikke at bemestre
sig mit Hjerte med en lige Magt.

Min

Min sømme Barm indtager
Den blide Kierlighed,
Dog ei fra mig forjager
Den søde Koelighed.
Er Elskov bngt paa Dyder,
Den Glædens Kilde er;
Hvor den Fornuften byder
Boer Qual og Ængstelser.

Fjerde Scene.

Ophelia. Artemidore.

Ophelia.

Men der kommer Artemidore, man kan
dog ikke have et Dieblis for sig selv!

Artemidore.

Ophelia! dine Spor har draget mig efter
dig til at opfylde dine Befalinger.

Ophelia.

Lad os sætte os i denne Skygge, og i al
Møgelighed tale sammen

(de sætte sig i et af Træer bedækket Lysthuus),

Artemidore.

Som du behager.

Ophelia.

Jeg kan da lade dig vide, at min Fader

Artemidore (falder hende i Talen).
Hvad er dette for en Bog?

Ophelia.

Theophrastes Characterer, som jeg læste i.
Hvilket mageløst Bærk! hvilken hyppelig Sædes-
lære! Den vise Philosoph fremstiller saa herlige
Dyds Menstre, at Altraaen efter at ligne dem,
præger sig dybt i Hiertet.

Artemidore

(tager nogle Pergaments Blade af Kommen).

Jeg læste den guddommelige Platos Sam-
taler, som jeg stedse bær hos mig.

Ophelia.

Hvor mægtig er ikke de alvorlige Philoso-
fers Stemme til at undervise Forstanden og
danne Hiertet.

Artemidore.

Den store Fornøielse, som Sielen nyder
ved Studeringer, kommer deraf, at den er en
langt værdigere og ædlere Tidsfordriv end ør-
kesløse Menneskers, der ofte er farlig og stedse
taabelig og daarlign.

Femte Scene.

De forrige. Doride. Plistene,
(som komme syngende og dansende ind,
uden

uden at blive dem paa den anden Side
vaer).

Doride, Plistene.

Belløststrømmen i Barmen omslynder,
Hvor henrykker, hvor glæder den mig!

Ophelia, Artemidore.

Hvilken Stoi, som Torden den lyder!

Hvilken Tummel! hvilket Skrig!

Doride.

Hvad saa nu?

Plistene.

Du meer ei fatter?

Doride.

Ei en Tøddel.

Plistene.

Jeg hell'r ei.

Doride, Plistene.

Ha, ha, ha, ha, ha, ha, ha, ha!

Ophelia, Artemidore.

Hvilken Raglen! hvad skingrende Latter!

Man døves af den Hurlumhei!

Plistene.

Nu fik jeg det.

Doride.

Saa noel ei.

Plistene.

Hør nu!

Doride.

Kom skynd dig!

Pli.

Plistene.

Mørke Skyer vi have — — —

Ophelia, Artemidore.

O livsalige Sindigheds Gave,
 Wiisdoms Udspring er dog du!

Plistene.

De mørke Skyer — — — — —

Doride.

Fy! bort med dem!

Plistene.

Hvi saa!

Doride.

For galt det er.

Plistene.

Syng da Du.

Doride.

Lyk nu! — — — saa Pokker faer efter!

Plistene.

Hvad da?

Doride.

Floiten gif Marcus! Ha, ha, ha, ha.

Doride, Plistene.

Ha, ha, ha, ha, ha, nu det var Loier.

Ophelia, Artemidore.

Hvor de larmer! hvor de støier!

Doride.

Giv nu Algt, nu skal det mig bide.

Ophelia

Ophelia, Artemidore.

O, at de vilde engang dog tie!

Plistene.

Lad høre!

Doride.

Paa Timen.

Plistene.

Jeg skienker dig det.

Doride.

Griller og Kummer, som Duggen forsvinder.

Plistene.

Hvad mere?

Doride.

Som Duggen forsvinder — — — —

Ophelia, Artemidore.

Jeg det næsten ei mere udstaaer!

Doride.

Mens — — vi — — — vi

Plistene.

Jeg herligt det finder!

Doride.

Medens vi ere i Livets Baar.

Ophelia, Artemidore.

Orkesløse, letfindige Sieler,

Koeser kun Hoben, som mangler Begreb.

Doride.

Griller og Kummer som Duggen forsvinder,

Medens vi ere i Livets Baar.

Plistene.

Bravo, Bravo! fortræffligt det gaaer.

Do-

Doride.

Lad os begge nu synge det Hele,
Men det sidste om Svar først inddele.

Ophelia, Artemidore.

Naar med slet Stoi Hovedet opfyldes,
Kan ei Plato, Theophrastes hyldes!

Doride.

Griller og Kummer som Duggen forsvinder.

Plistene.

Medens vi ere i Livets Baar.

Doride, Plistene.

Bellyststrømmen i Barmen omslyder,
Hvor henrykker, hvor glæder den mig!

Ophelia, Artemidore.

Denne Tummel i Drene lyder,
O hvor plager, hvor ængster den mig!

Siette Scene.

De Forrige. Aristone.

Aristone.

Lystig, lystig!

Doride, Ophelia.

Der er vor Fader!

Artemidore.

De seer, man falder ikke i Søvn her.

Plistene.

Deres Døttres behagelige Selskab maae
idelig giøre glad.

Ari-

Aristone.

Det er mig kært; men nu, mine Børn,
maae I forlade os lidet; jeg har noget at tale
med disse gode Herrer.

Plistene.

Farvel Doride, farvel!

Artemidore.

Ophelia, lev vel!

Syvende Scene.

Aristone. Artemidore. Plistene.

Aristone.

Saa vidt jeg kan merke, mine Venner,
saa mishager mine Døttres Selskab Dem ikke.

Plistene.

De ere deilige og elskværdige.

Aristone.

Det siger Deres Godhed.

Artemidore.

De ere ærbare og forstandige.

Aristone.

Det er det Fornemste, og siden jeg holder
Dem, mine Herrer, for ærefiere Mennesker, saa
skal Deres Besøg stedsse være mig kjærkommen.

Arte-

Artemidore.

Jeg er Dem forbunden.

Plistene

(omfavner ham med Hestighed).

Million Tak, Aristone!

Aristone.

Saa sagte, qvael mig ikke; men her ud
ferst, og tak saa siden, om De vil.

Artemidore (til Plistene).

Lad ham dog tale ud.

Aristone.

Endskient jeg, som sagt er, anseer Dem for
ærefriere Menneſker, saa troer jeg dog, at den
jævnligge Dmgang, Leilighed, Rierlighed og
Ungdom let kunde spille Dyden et Puds — — —
man kan aldrig vide — — af Sandsestø-
hed — — —

Artemidore.

Hvilke Tvivl!

Plistene.

Hvilken Mistænke!

Aristone.

Nei, langt fra; jeg hverken tvivler eller
mistænker, men jeg veed hvordan det gaaer til
i sliqe Tilfælde. For altsaa at undgaae disse
Farligheder, her de ingen Bannfeligheder giøre,
for at forviffe mig mit Sinds Roelighed.

Arte

Artemidore.

Dersom De ikke mishager det, saa giver jeg
Ophelia min Haand.

Plistene.

Og jeg tager Doride.

Aristone

(rækker dem begge Haanden).

Og det skal være et Ord?

Artemidore, Plistene.

Et Ord!

Aristone.

Og ulykkelig?

Artemidore, Plistene.

Ulykkelig.

Aristone.

Vilkaarene bestemmes nærmere ved Kontrak-
ten. Enhver har valgt sig den til Kone, som
passer bedst til hans Sind, hvorved jeg kan
være meest roelig, og De har Anrsag at være
forneiede.

Artemidore.

Besyderligt er det, at Søstre kan være
hinanden saa ulige i Sindelag og Tilbøieligheder.

Aristone.

Ja, ikke allene Søstre, men endog Tvillins-
ger; Euphrosina min elskede Kone, hvis Tab jeg

B

endnu

endnu bekrædter, bragte dem paa eengang til Verden, de har nydt eens Melk, eens Lust, eens Tidsfordriv, eens Underviisning, har haat eens Lærere, og oven i Kiebet een Fader.

Plistene.

Det er upaatviøleligt, siden de ere Tvillinger.

Arifstone.

Imidlertid er dog denne Ulighed ikke et Phenomenon; man feer daglig Naturen spille lige faa forunderlig ved mange Begivenheder, hvorom jeg med Deres Tilladelse vil overtyde Dem ved en Lignelse.

Man ofte finder,
Alt Bandet rinder
Fra samme Kilde
I tvende Grene,
Eet tager Veien der,
Det anden her.

Hiint sagte finder,
Sig langsom gyder,
Hvor Skovens Skygge
For Tummel trygge
Lager der Sæde
I roelig Glæde.
Uden at være fke
Søger dog Lye.

Dette vi finder
En Bæk er bleven,

Alt

Alt er bortdrevet,
Dens Lob gjør hinder.
Den sufer, brummer,
Spruder og skummer,
Jiler med Støi og Stød
I Havets Skød.

Saa og, jeg siger,
Er' mine Piger
I Lyst og Sindelag,
Som Nat og Dag.

En Alt vil vide,
Med Lærdom fødes,
Hvert Ord afnødes,
Kan kun Sententser,
Hos verdslig Viise staae,
Af Munden faae.

Med Philosopherne
Den Anden spøger,
Vil stedse dandse, lee,
Kun Moerskab søger,
Er skiemtsom, munter, vild
Og lutter Ild.

(Til Artemidore):

De i den Mage,
De sig vil tage,
Kan stedse finde
En Hielperinde
Til at randsage
Naturens Giemme,

Og der opdage
 Hvad Floden sender,
 Cometer tænder,
 Ja indtil Cirkulsen
 Dens Quadrater.

(Til Plistene):

Og De, som skatter
 Kun Spøg og Latter,
 Hvor vil De stoe,
 Og Dem fornøie
 Med min Doride,
 Kun Spøg kan lide;
 Al flige Stole,
 Al kummer quæle,
 Kan man og love sig
 En moersom Art.

Attende Scene.

Artemidore. Plistene.

Plistene.

Jeg bilder mig ind, Artemidore, at Du efter Sædvane har Lust til at søge Skovens besydelige Ensomhed, for at læse og pense der i Ro.

Artemidore.

Ja, Plistene, det er mit Forsæt.

Plis-

Plistene.

Saa hold Dig ikke op. Jeg, hvis Dvægselsø sætter mig i en hurtigere Bevægelse, skal snart være hos Dig igien.

Artemidore.

Godt. Saa snart Du lyfter, saa veed Du at finde mig.

Niende Scene.

Plistene. Doride.

Plistene.

Nu maae jeg hen og fortælle min Doride — — — Men der er hun. Det var en lykkelig Stierne, der førte Dig hid til mig min Pige.

Doride.

Hvorfor det?

Plistene.

Altting er klappet og klart.

Doride.

Hvad for noget?

Plistene.

Er Du nysgierrig efter at see hvorledes din Ægte-Hosbonde seer ud, saa staaer han her lys levende for Dig, og Du kan i min Person vøise din Verbødighed for Mandens Rettigheder.

Doride.

Det er en alvorlig Sag, lad derfor Gal-
skab fare og tael ret fornuftig.

Plistene.

I dette Dieblis samtykkede din Fader vort
Egteskab.

Doride.

Ei, det saldt jo af Fornødenheden.

Plistene.

Alf hvad Aarsag?

Doride.

Man maae just være saadan et Bildhoved,
som Du, for ikke at indsee, at Himlen har uds-
trykkelig dannet os to for hinanden.

Plistene.

Troer Du selv det?

Doride.

Tilforladelig. Vore sællede Tilbeieligheder,
vor eensstemmige Tænkemaade — — — — Ja,
jeg tør endog svære paa, at vore Sieler alt har
elsket hinanden, før end de bleve sendte til vore
Modres Skied, for at oplive vore Legemer, ja
endog før end Naturen blev og Verden kom frem,
og — — — —

Plistene.

Hille Skam! hvilken Phrase! hvor har Du
staaalen disse prægtige Tanker?

Dori-

Doride.

Stiaalen! jeg er ogsaa lærd, maade Du vide.

Plistene.

Du?

Doride.

Jeg selv.

Plistene.

Det glæder jeg mig just ikke over.

Doride.

Naar man dagligen blæses Ørene fulde med
sligt, saa bliver man, uden at merke det, lidt
efter lidt befængt med Sygen.

Plistene.

Men jeg saae dog gierne, at min Anseelse
ikke kom til at lide derunder, naar vi ere gifte.

Doride.

Du har dog vel ikke i Sinde at forsøge
Tallet af disse Snurmulere, der ere Mændes
nes Skiendsel og Konernes Plage.

Plistene.

Intet mindre end det; jeg sætter ligesaa
megen Priis paa Friheden, som Du. Men i
Anledning af Sokrates og Xantippe har jeg
hørt noget om visse onde Aander, der gjøre Eg-
testanden til et Helvede?

Doride.

Han skal ogsaa have havt et alt for modbydeligt Udseende til at forjage dem, men Du, uden at giøre Dig hoffærdig — — —

Plistene (gør sig til).

Ha, ha! Saa dette ædle Bæsen behager Dig! dette Ansigt, denne Maade at bære sig paa? Jeg kan nok troe det; thi Du skulde kun see, hvor mange af vore Damer, og det endog de deiligste, der skotte kierligen til mig, sukke, og derpaa rødme. Men mit bestandige Hjerte, hører kun min Doride til, og er ubevægeligt, som en Skilpe.

Doride.

O tie, Du Pralhans! jeg finder ingen Væge i at roese sig af slikt, thi ellers kunde jeg regne dig Ekfere op i Skofke-Tal.

Plistene.

Og blandt dem alle dog ikke een, Du kunde foredrage mig, lige saa lidet som jeg nogen Dig. Forlad Du Dig paa mig, jeg sætter Lid til Dig, og naar vi ere giste, skal Verden i os have et Mønster for Egtefolk.

Doride.

Man i Egestanden smager
Livets Glæde og dets Plager,

Men

Men det Onde værre gjøre,
Er en stor Elendighed.

Plistene.

Egte: Baandet ei bereder
Idelt Sød, og Bitterheder,
Men som Bien sig opføre,
Blive kan Lyksalighed.

Doride.

Naar Du Plistene
Min Mand kun bliver.

Plistene.

Naar du Doride,
Din Haand mig giver.

Begge.

Blandt alle Gaver,
Som Himlen haver,
Meer Fryd og Lykke,
Meer Hæd og Ære
Da at begiere
Min Siel ei veed.

Tiende Scene.

(En Skov; bag i Skuepladsen en høj, steil
og stenet Klippe, besat med gamle tykke
Træer og Stubber; ved Foden af den en
mørk og øde Hule i forskellige Afdelinger
og tvende Indgange, der næsten bes-
dækkes ved de paa Klippen staaende
Træers nedhængende Grene).

Trophonius
(som kommer ud af Hulen).

Anders usynlig Hær
I Luften svæver,
Lynilds og Tordeners
Opvækkere!

Og I, som Huler
Og Klipper skuler,
Magiske Virkninger
Frembringere!

Eder og stiller ind
I fine Dunsters Gæst,
Som Nerver, Musculer
Støde og skienke Kraft;
Saa sagte Lister sig
Ind i det snevre Sted,
For Hiernen er bereed,
Lys der antænder,
Forlener Ejerne
Styrke og Ild.

I Geist og Sandser
Dvæler og standser,
Betynger, trykker ned
Og gjør umild.

Hos Dem, sig inde
I Hulen finde,
Forandrer, skifter om
Smag og Behag.

Har I det hørt,
Hvad, eller vente I
Meer kraftige Besværgelser?

Chor af Vlander (i Hulen).
Hvi teer du Brede?
Vi ere rede;
Hvad har du fore?
Stærke og store
Besværger, siig!

Trophonius.

Dersom i denne Hule nogen
Indkommer af den ene Dør,
Og af den anden den forlader
Den Stille sig til Munter, den Muntre
Til Stille sig omstifte!
Men kommer han tilbage
Og Døren, hvor han gik ud,
Da til sin Indgang vælger,
Gaaer han sit første Lunc.
Det er hvad jeg befaler,
Og eder byder, ved min Magt,
Min Troldoms Tale.

Chor af Vlander (i Hulen).
Hvad vi skal gjøre,
Beed vi og høre;
Skygger og Vlander
Dig at adlyde,
Ei vægre sig.

Tro:

Trophonius.

Men der seer jeg nogen komme, jeg vil
 sile mig under dette Træ, for desbedre at
 kunne iagttage Virkningen af denne store For-
 rykkelse.

Ellevte Scene.

Trophonius. Artemidore
 (med Plato i Haanden).

Artemidore.

Her Skovens tykke Grene,
 Hvor Fred og Læshed hvile,
 De blide Glæder smile,
 Henrykkelse forlene,
 Og tage Hjertet ind.

Den stille, søde Ensomhed
 En tænkende, alvorlig Siel,
 Langt mere Belyst har bereed,
 End Byens Lummel, Stoi og Skrig,
 Hvor Hoben vilde Dyr er liig,
 Utæmmelig og blind.

Men der bliver jeg nogen vaer, hans Væ-
 sen, hans Udseende, hans Kaabe, hans store
 Skieg og tænkende Pande forkynde mig en Phi-
 losoph; men jeg vil erklyndige mig hos ham selv.
 Du, der er saa nedsænkt i dybe Tanker, for-
 klar mig, hvem Du er, og hvad Du gjør her?

Tro-

Trophonius.

Jeg er Trophonius, Beboeren af denne Hule, og har, for at trænge ind i de skjulte Videnskaber, længe unddraget mig den daarlige Verdens Dye.

Artemidore.

Trophonius! hvem kan vel dette Navn være ubekendt! Han, som hele Grækenland tilkiender den Ære, at være den Første blandt dens Wiise. Men sig, om det maae være mig tilladt at gaae ind i Hulen, det, jeg der bemærker, vil sikkert blive en herlig Underviisning.

Trophonius.

Gaae ind og bemærk.

Lovte Scene.

Trophonius. Plistene.

Plistene.

Undte Skiebnen mig et Møde
Af de yndige, de søde
Fine Bæsnere: en Dryade,
En Sylphide, en Najade,
Der var Ære ved at binde
Slig en Nympfe og Gudinde
Seierkrands, der burde sættes,
Vrde Skalkens Lindinger.
Kiereste Doride forlad!

Slig

Slig en Flyvelyst ei skader,
 Ei fornærmer Kierlighed,
 Man de Unge den tillader,
 Og min Siels Hengivenhed
 Dog ei af Forandring veed,
 Kiereste Doride forlad.

Men hvem i al Verden staaer der og lurer!
 er det en Biørn eller en Bildmand? Nei,
 det er nok snarere een af de Gieffe, som Al-
 muen kalder Wiise og Troldmænd; jeg maae see
 til at komme efter, hvor stort og vigtigt et Lys,
 han troer sig selv at være for Verden. Du,
 som jeg ikke kiender, siig mig, hvo Du end er,
 om enhver kan gaae tryk i denne Skov?

Trophonius.

Den, der vil vide det, maae gaae ind i
 denne Hule.

Plistene.

Jeg vil følge dit Raad, gamle Graastieg!

Trophonius.

Gaae Du, kun vindige Pøg, der beleer den
 filosofiske Alvorlighed, men inden stakket Tid
 vil det vise sig, hvem der fortienet meest at
 gøres Nar af.

Tret-

Trettende Scene.

Trophonius. Artemidore,

(der kommer ud af en anden Dør paa Hulen).

Artemidore.

Himmel! hvad er hædet? jeg føler

Paa en mig fremmet Maade

Mit Hierte slaae, og Blodet

I mine Arter, med Heflighed omfare.

Hvad af mit Hoved de tunge Griller jager?

Hvad gier Livs Geisterne, saa muntre og saa lette?

En Anden jeg er, om Jeg endnu er til og lever?

Men hvad vil jeg med denne

Saa Drømmerige Philosoph, jeg har i Haanden?

Gaae! tag herester det Sted paa Jorden?

Med samt din Republique,

Og alle dine Drømme der forhen fyldte

Med mørke Griller min ganske Hierne,

Langt bedre er i Spøg og munter Glæde

Tilbringe Livets korte Diebliske,

End med en Sokrates og Plato.

Den tørre Stil, kiedsommelige Tone

Man hos Sophister og Pedanter hører,

Er høist utaaalelig for fine Sieler.

Den Glæde skal leve!

I min Barm har Sted,

Og Afstøve omsvæve

Al Slags Kiedsommelighed! (han gaaer ud).

Tro-

Trophonius.

Der seer jeg allerede Virkningen af mine
mægtige Fortryllelser, og naar nu Knosen kom-
mer tilbage af Hulen er han neppe saa lattermild.

Fiortende Scene.

Trophonius. Plistene,

(der kommer samme Bei af Hulen, som Artemidore).

Plistene.

Guder! forunderlig er den Omstiftelse,
Som der er skeet med mig!
Hvad fremmede Begreber gjør!
Jeg hos mig selv om mig forgieves søger?
Hvor reen og klar en Straale,
Oplyser mine Fattens Væner?
For Diet og Tænkraften i andre Farver
Sig Alleting nu viser; jeg blues
Bed at spille mine bedste Dage, som tit
De Unge forede til Galskab og daarlig Glæde!
Men hvad er det, som ligger her paa Jorden?
O Guder, den store Plato, Videnskabers Fader!
Tænkendes Lærer og Veileder!
O Du, Grækernes Glands og Verdens Vre!
Du, hvis dybe Kundskab, den rette Dydens
Bei betegner:
Hvo vorer har, Dig at vanbellige paa slig en
Maade!
Kom

Kom, Dydens store Lærer!
 Kom og giv mit Hierte Fryd,
 Kun een Draabe det indgød
 Af din Blissdoms Fylde.

(Han gaaer ud).

Trophonius.

Saaledes maae Mennesket ved min Befal-
 lingskraft forandre Tænkemaade og Begreber,
 og lære Vanhellige at ansee de skjulte Kunsters
 Lønligheder med Verbødighed.

Femtende Scene.

En Hauge.

Ophelia. Artemidore.

Ophelia.

O hvad Belyst det ei giver,
 Den at see, som man har kier,
 Da hver Tanke udøst bliver,
 Og vor Siels Bevægelse.

Nei, Minerva ei en Fiende
 Bære kan af Kierlighed,
 Hun den leder, den beskiermer
 Fra Bedrag og Troeløshed.

Men der sig min Elsker nærmer,
 Hvilken Glæde i hans Dø,
 Og hans Ansigt tegnet staar?

Artemidore.

Nu da jeg, o min Gudinde!
 Bed Dit Syn mig kan fornøie,
 E

Føler

Føler jeg af Vellyst Glæde,
Høit i Barmen Hiertet slaer.

Ophelia.

Hvilken Heede! hvor ukiendte
Slige Udtryk ere mig!

Artemidore.

Skil Dig ved det pæne, stive,
Det kun Ulyst dig kan give;
Følg med mig i Buske, Kratte,
Der at muntre, moere Dig.

Ophelia.

Sligt et Sprog jeg ei kan fatte;
Siig, om det kan værdigt være
For en Siel, der søger Ære
I en streng Alvorlighed.

Artemidore.

Troe Du mig, lad Griller fare,
Tag Studeringer ei vare,
Gode Pige! det vil give
Dig langt større Yndighed.

Ophelia.

Lad dog Spog nu være glemt.

Artemidore.

Skionne! nei, det er ei Skiemt.

Ophelia (for sig).

Næsten troer jeg, skiont ugierne,
At hans Vonsen Dag og Nætter,
Blodet saa i Giering sætter,
At det stiger i hans Hierne
Og gjør den uordentlig.

Arte.

Artemidore.

Hør en Arie, min Duffe!

Som kan ret opmuntre Dig.

Ophelia (for sig).

Hvert et Træk er Lys og Fakkell,

Hvorved kiendes, at den Stakkell

Hvad han gjør ei mere veed.

Artemidore.

Elskov, Glæde, munter Lune

Udgjør min Lyksalighed.

Ophelia (for sig).

Min Forvirring kan mig lære,

Ene hos den Nar at være,

Er mod al Anstændighed.

Artemidore.

Elskov, Glæde, munter Lune,

Udgjør min Lyksalighed.

Ophelia.

Hvor mit Hierte slaaer og banker!

Artemidore.

Hvi saa ræd i dybe Tanker?

Er maaskee det Etiquette,

Bruden Næsen høit skal sætte?

Kom — — — Ophelia.

(Han tager efter hendes Haand).

O Hielper!

Artemidore.

Hvad Dig skrækker?

Ophelia.

Du den Frygt hos mig opvækker.

Artemidore.

Men hvorfor Dig saa adbare?

Hvi saa ræd og skye for mig?

Ophelia.

Lad for Himlens Skyld mig være.

(Hun vil gaae).

Artemidore.

Nu hvor hen?

Ophelia.

Langt bort fra Dig. (Hun løber ud).

Artemidore.

Hør dog! — hie min Hersterinde,

Hun ei hør! — min Kierlighed.

Seieren dog vist skal vinde

Over Hendes Trodsighed.

Sextende Scene.

Doride.

Plistene.

Doride.

Hvad gior Plistene?

Hvor kan han lente,

Dg lade vente

Sin bedste Ven?

Nu hos en Duffe,

Den Kiære, Smukke

Dg kielne Smigrer

Er vist igien.

Vel kan Erfaringer

Hos mig ei findes,

Men

Men tossed jeg ei er,
Ei let at blindes,
Hvad der i Mandfolk boer,
Seer jeg og veed.
Men jeg Ham bliver vaer,
Hvert Skridt Han tæller;
Han Skrift i Haanden har,
Sig lærd anstillter;
O hvilke spanske Fied,
Bed hvilke Griller
Seer alt hans Bæsen
Alvortlighed?

Plistene.

Alt er forsængeligt,
Hvor høit det skattes;
Alting Doride
Er Daarlighed!

Doride.

Hvad Sands Dig fattes?
Hvad Giekkerier
Har i Dit Hoved
Nu funden Sted?

Plistene.

Den store Platos Ord
Den Lærdom giver.

Doride.

Ei! liden eller stor,
En Gief det bliver.

Plistene.

Hvad grundig Tænkraft,
Hvad Værdighed.

E 3

Doride

Doride (for sig).

Hans Hierne vist og sandt
Har Skade taget;
Forstanden draget
Hos ham af Bne.

Plistene.

Men Verdens Hvirvelvind
Kun de bortrive,
Ei bedre blive,
Og Dyden flye.

Doride (for sig).

Hans vilde Diesyn!
Og Mundens Trækken,
Mig Arme skrækker
Gior rød og fye.

Plistene.

Lad en lettsindig Hob
Bed Bellsøst glædes;
Med en platonisk Ild
Jeg elsker Dig.

Doride (for sig).

Jeg bort mig lyster;
Hvor Gale ere,
Allene være
Ei lyster mig.

Plistene

(han nærmer sig Hende).

Thi maage — — —

Doride (viger tilbage).

Jeg knap kan staae.

Plis

Plistene.

Du fra mig viger?

Doride (frygtfom).

Bliu borte, jeg siger

Ellers hor jeg ei.

Plistene.

Forund mig Skionne

Dog Dig at fore!

Doride.

Ha! mig ei røre,

Gaae — eller jeg — —

Plistene.

Hvad Dig mishager?

Bedste Doride!

Jeg render.

(Hun løber ud).

Plistene.

Til Trods jeg tager

Den samme Bei.

Syttende Scene.

Aristone. Dphelia. Artemidore.

Aristone.

Jeg med Haugen vil begynde,

Mine Døttre er vist her,

For paa eengang dem forkynde,

Egtepagten sluttet er.

Dphelia.

Al! kiere Fader!

Aristone.

Hvad nu?

Ophelia.

Du veed ei — — —

Aristone.

Jeg? Nei.

Ophelia.

Bedste — — — om Du

Aristone.

Hvad?

Ophelia.

Der er Han!

Aristone.

Hvem?

Ophelia.

Jeg ei tøve kan! (Hun løber ud).

Aristone.

Bie dog! hør mig! — — ja saa,

Alf Magt og Kraft hiin iiler,

Og denne meer ei hviler.

Et Ord Artemidore!

Artemidore.

Slip mig — — — jeg maae formene — — —

Aristone.

Eet Dieblik allene!

Artemidore.

Min Elfte følges maae.

Aristone.

Hvad dette er for Loier

Jeg ikke kan forstaae.

Atten.

Attende Scene.

Aristone. Doride. Plistene.

Doride.

Min Fader!

Aristone.

Hvad er der?

Doride.

Forsvar mig!

Aristone.

Mod hvem?

Doride.

Han er — — —

Aristone.

Hvem? spørg jeg Dig?

Doride.

Og nei! jeg kan ei bide her.

(Hun løber ud).

Aristone.

Hør — bide! — og Pokker tog Hende!

Fortræffligt dette er.

End En seer jeg der rende!

Tov lidt, et Ord Plistene!

Plistene.

Hold mig ei op.

Aristone.

Hvi saa?

Plistene

Jeg skal Doride naae.

Nittende Scene.

Aristone. Ophelia. Doride,
(komme hver fra sin Side).

Artemidore. Plistene, (følge efter).

Aristone.

Hvad har den Flugt paa sig?
Skal man den for Alvor regne,
Eller skal den Spøg betegne,
Hvem kan dette sige mig?
Men der er De!

Doride, Ophelia.

O hielper!

Aristone.

Hvor med?

Doride, Ophelia.

Ha! snart mig fanger!

Aristone.

Hvem? Tigre eller Slangere?

Doride, Ophelia.

Nei, nei, Plistenes Arme!
Artemidores Arme.

Aristone.

Ei jo! tænkt hvilken Harme!
Bliv her.

Doride, Ophelia.

Det kan jeg ei.

Aristone.

Jeg siger bliv her!

Dori-

Doride. Ophelia,
(De løbe ud af en anden Side, end den
Elfterne komme ind af).

O nei!

Aristone.
Hvad er dog hertil Grunden?
De ængstes, skriger, render,
Som Haren flyr for Hundene.
Maae jeg de Herrer bede,
Alt dette Spøg sig ender, (med Empfindlighed)
Hvad skal den Jagt vel hedde,
Paa mine Døttre gøres?
Jeg bør dog Sagen vide,
Forklar den!

Artemidore.
Jeg ei kan.

Aristone.
Eet Ord dog kunde høres.

Plistene.
Det ikke nu gaaer an.

(Artemidore og Plistene gaaer).

Løbende Scene.

Aristone. Ophelia. Doride.

Aristone.
Var det endog af Griller,
De sig saa gale stiller,
Det dog mit Hierte nager,
Dg kruiser Hovedet.

Før

Før jeg den Sag opdager,
Mit Sind til Roe ei kender,
Men De tilbage vender.

Doride. Ophelia.
Fader! om Hielp vi beder!

Aristone
(griber hver med sin Haand).

Ha! den Gang fik jeg Eder,
Nu slippes ei saa let.
Siig strax hvad Eder fattes.

Doride.
Plistene — —

Ophelia.
Artemidore — — —

Aristone.
Nu hvad har disse fore?

Doride. Ophelia.
Maae blandt de Gale skattes.

Aristone.
Hola?

Doride. Ophelia.
See! o slip mig

Aristone.
Bliver!

Doride. Ophelia.
Jeg kan ei lenger.

Aristone.
Hvi saa?

Doride. Ophelia.
Han strax paahænger.

Ari.

Aristone.

Den Drift Naturen byder,
Og Ondt af den ei finder,
Ei til Undskyldning trænger — — — — —

Doride. Ophelia.

Han kommer, O jeg Arme!
Bæver, som et Espeløv.

21de Scene.

De Forrige. Artemidore. Plistene.

Artemidore. Plistene.

Eders Datter Aristone
Mig foragter, Flugten tager.

Doride. Ophelia.

Giv nu Algt paa Lader, Tone,
Og siig saa, er Hiernen rigtig?

Aristone.

Stille dog! den Sag er vigtig,
Viis fra Gal ei skielnes let.

Artemidore.

Jeg som er af munter Lune,
Og Ophelia tilbeder,
Hende Glædens Bei bereder,
Hun derfor mig skyer og hader,
Kan de billigt kalde det?

Doride. Ophelia.

Nu hvad tykkes Dem, min Fader?

Aristone.

Endnu Tingen tvivlsom lader,
Lidt maae jeg betænke mig.

Pli:

Plistene.

Jeg som kun efter Buisdom leder,
Og Afsthyer Verdens Daarligheder,
Bil Doride, mit Liv forsøder,
Sadelæren prente ind;
Og derfor hun mig forstøder,
Bil fra mig unddrage sig.

Doride. Ophelia.

Nu Fader siig, er det ei saa?

Aristone.

Sagen nu alvorlig bliver,
Noie overveies maae.

Artemidore. Plistene.

De vor Meening dog bifalder?

Aristone.

Altsaa mine Hoigunstige Herrer,
De Philosoph, De munter sig kalder?

Plistene.

Tak skee Himlen!

Artemidore.

Til min Ere.

Doride. Ophelia.

Hør Du dette?

Aristone.

Ord til andet,
Alt er galt og reent forbandet,
Sandsen næsten tabes maae.

Artemidore.

Men hvi saa?

Plis

Plistene.

Men hvi saa?

Aristone.

Søg hos Dem selv om det Hvisaa.

Doride. Ophelia.

Gaaer en Brudgom fra Forstanden
Egtepagten hæves maae.

Aristone

O hvor beklagelig

Er Menneſket?

Naar De, hver Alder

For Viise kalder,

Mens Haanden vendes,

For Daarer kiendes

Er Klogskab, Vittighed,

Kun Skyggeværk!

Alle.

Mens Haanden vendes,

Ei meer at kiendes,

End af Sandsonlighed

Skyggen ei har.

Jeg reent forbauset staaer,

Mig piner, plager,

Dog ei opdager

Det Underværk!

Anden

Anden Akt.

Første Scene.

En Sahl.

Aristone. Ophelia. Doride.

Aristone.

Taalmodighed, mine Børn, Taalmodighed!
det er paa ingen Maade nødvendigt, at lade
Sagen gaae over Hals og Hoved.

Doride.

Men det kan dog aldrig være Deres Hensigt,
at jeg skal ægte en Giel?

Ophelia.

Og at jeg skulde give en Galning — — —

Aristone.

Taalmodighed, siger jeg endnu engang;
thi først og fremmest holder jeg det ikke for saa
ganske afgjort, at de ere galne.

Doride.

Hvad Tvivl kan De bære derom?

Ophelia.

Hvilke tydeligere Kiendetegn — — —

Ari-

Aristone.

Har de endog nitret et Slags Galsskab, saa maae man dog først være vis paa, om det er et vedvarende Onde, eller en blot Overgang. Troe mig, mine Børn, at i denne usle Verden har endog de stærste og viseste Mænd, deres daarlige Dieblikke.

Doride.

Vel nok; men Dieblikket falder vel langt.

Aristone.

Det er tillige Eders Slutning, at Forandrung, Karakter og Lune maae reise sig af en Forvirring i Hiernen, som dog ikke er afgjort. Mange, saavel physiske som moralske Aarsager volde, at Mennesket synes uroffeligt i Tænkesmaade og Begreber, men med disse Aarsager ophøre tillige Virkningen.

Ophelia.

Men det Udvortes — — —

Aristone.

Er bedrægeligt, det bringer os ofte til at ansee det, som vi har sat os i Hovedet, for en afgjort Sandhed, og om en feie Tid kan man tage og føle paa, at Sagen forholder sig ganske anderledes.

D

Ari-

Doride.

Men hvad vil De da, at vi skal gjøre?

Aristone.

Indsee, at de ikke ere forrykte, og at
meer eller mindre Munterhed og Alvorlighed
ikke er noget væsentlig Kiendetegn der paa.

Ophelia.

Deres Tale o Fader, er viis og grundig.

Aristone.

Saa lad den ogsaa overtynde Eder. Over-
veier ved at spadserer i Skoven mine Meeninger
og Grunde, og drager den rigtigste og bedste
Slutning af dem; jeg skal siden komme til Eder
der.

Om Din Mand for munter findes,
Kan Du Ilden undertvinge,
I Fornuftens Grændser bringe,
Ved Din lærde Erbarhed.

Og om Din er alt for stille,
Kun formaner, Lærdom giver,
Du Hans Geister let opliver
Ved din Ild og Munterhed.

Er det kun en Mand af Væ,
Lad Ham munter, stille være,
Mørke Griller, Skiemt og Latter,
Er ei det, som indbefatter
Ægtefolks Lyksalighed.

Thi Mistviis og Klager
Af Barmen forjager!
Fornioiede varer,
Og Frygt ikke bærer!
For Græmmelsens Plage,
De herligste Dage
Er Eder bereed.

Anden Scene.

Ophelia. Doride.

Ophelia.

Hvor overtydende end min Faders Grunde
ere, saa giøre de mig dog ikke roelig.

Doride.

Maaskee taler Han allene saa, for at trøste os.

Ophelia.

Bliv her Søster, medens jeg gaaer ind i
mit Kammer og henter mig en Bog, saa vil
vi siden spadserer sammen.

Doride.

Gaae kun, jeg skal biev efter Dig.

Tredie Scene.

Doride (allene).

Min Fader maae sige hvad han vil, saa
har Sagen dog et stygt Udseende, der baade
gør mig mistænkelig og uroelig.

En takkelig Tilbeder
 Jeg neppe faaer, saa finder,
 Jeg Hans Forstand forsvinder,
 Det Hiertet nage maae.

Jeg moeres vil, tilbedes,
 Bed Lærdom ikke kiedes,
 Men lærd og gal tillige,
 Kan ingen Siel udstaae!

Han Omhue maae drage
 For mig at behage;
 Han aldrig maae standse
 Men synges og dandse,
 Kun have for Die,
 Mit Sind at fornoie
 Bed Skiemt mig oplive,
 Bed Latter bortdrive
 Harm og Kiedsomhed.

Og om han gal vil blive,
 Da blot af Kierlighed.

Fjerde Scene.

(Skoven med Hulen).

Plistene. Artemidore.

Plistene.

Maaskee den Tale og de Grunde, som jeg
 nyelig anførte for Doride, vare mere philosophiske
 og alvorlige end sædvanlig og derfor mishagede
 Hende, i hvis Aarer Blodet rinder med saa
 megen

megen Fryghed. Man maae give Fornuften og Begrebet Stunder at udvide sig, og saa vil Ungdommens Hestighed nok lidet efter lidet sætte sig. Men der er Hulen, Trophonius beboer, o lyksalige Opholdssted, der omringes af en blid og roelig Lust, som opvækker en sød Bevægelse. (Han gaaer hen og betragter den). Hvilken Blissdom indskyder du ikke!

Artemidore

(kommer fra den anden Side, uden at blive
Plistene vaer).

Ophelias Gienstridighed maae man undskyldes, siden Hun endnu ikke er vant til Verdens frie og utvungne Tone; Hun skal nok lære den! Tigre og Løver tæmme deres Grumhed ved deres Bogteres Røst, og en deilig og elskværdig Pige skalde ikke blive rørt ved en sm Gæsters liele Stemme. Men hvad betragter Plistene saa noie? Plistene! hvad gjør Du der?

Plistene.

Jeg betragter den store Philosophs Hule, og gik mere end gierne ind i den, for at finde den viise Mand, og nyde Nectar ved Hans Underviisninger.

Artemidore.

Ja, det er Hulen, hvis Dunster opvakte ukiendte Henrykkelser hos mig. Lad os gaae ind,

endogsaa jeg har Lust til at forfriske mine Sands-
fer paa nye ved den vederqvægende Lust.

Plistene.

Men det var ikke synderlig artig. Lad
os bide til Trophonius kommer.

Artemidore.

Nei, med Philosopher gjør man ingen
Komplimenter (Han nærmer sig Døren han kom
ud af). Lad os gaae!

Plistene.

Endnu ikke.

Artemidore.

Kom, ellers gaaer jeg.

Plistene.

Men her dog!

J andres Boelig,
For Lov de stæde,
Saa frit at træde
Er dristigt Spil.

Artemidore.

Med sli en Drommer
Ei Omhvøb somner,
Jeg ham os begge
Strax melde vil.
Her kommer Fremmede!

Pli-

Plistene.

Lie med det Skrig!

Artemidore.

Hvi saa?

Plistene.

At Philosophen

Ei styrres maae.

Artemidore

(tager ham ved Armen og trækker ham med sig).

Vær roelig, følg med mig

Og frygt ei Dig.

Plistene.

Saa sagte, eller slip,

Lemlæst ei mig.

Artemidore

(Han skriger dette ganske høit, og drager Plistene med Magt efter sig).

Trophonius!

Her kommer Fremmede.

Femte Scene.

Trophonius

(der kommer ud af en anden Dør).

Jeg hørte en stærk og forvirret Lyd derinde, og det forekom mig, som om Hvælvingerne igientog mit Navn. Der er vist nogen gaaet ind, derfor vil jeg begive mig under disse Træer,

for derfra at iagttage Virkningen af min stærke
Fortrylselse.

Siette Scene.

Plistene

(kommer samme Bei af Hulen som Trophos
nius og gnider sine Dine og Pande).

Hvordan! hvad er handet?

Den Taage ei kiendes,

Den Dødsighed endes

Førhen mig omspendte

Beklemte mit Bryst.

Mit Hoved er lættet

Jeg aander kun Lyst

Mit Øre kan høre

Fornøielsers Røst.

Maaskee at trykkende og tykke Dunster

I denne øde Hule findes,

Der er mig op i Hiernen stegen,

Og som forsvinde, nu jeg paa nye,

Mig i den frie Lust befinder.

Min Tænkraft opklares, mit Hierte

Er lættet, glad og muntert.

Artemidore kommer ei!

Jeg flig en Langsomhed ei kan udstaae!

Han altsaa komme eller blive, som han lyst,

Men jeg mig herfra skynder.

Enven-

Syvende Scene.

Artemidore

(Der kommer samme Dei af Hulen, som Plistene).

Hvad drømte, eller drømmer Jeg?

Jeg veed ei hvilken Hurlumhei,

Alt op og ned for vendte,

I Blod og Sandser brændte

Beherskede min Barm.

Nu Roelighed jeg smager

Og hviler i dens Arm.

Jeg nyelig prøvede en heftig Banken

Og Bevægelse i Blodet,

Der reent forvumlede Begrebet.

Men nu, Tak skee I Guder! er mine

Leve-Geister fuldkommen roelige

Og Hiertet ganske stille.

O kunde jeg Ophelia dog finde!

Hun pleier daglig her Forfriskelse at tage

I Skovens kiele Skygge. Maaskee det lykkes!

Jeg gaaer at søge Hende!

Ottende Scene.

Trophonius

(Kommer frem af Krattet).

Varagtige og stedse de samme ere Virknin-
gerne af mine Fortryllelser. Jeg er stedse den
samme Trophonius.

Dette Trolboms Opholdssted
 Skal hos alle Slægter gielde,
 For et Bidne paa min Bælde,
 Dem forkynde hvem jeg var.
 Jeg den ganske Klode hæver,
 Erebus, Afgrunden bærer — — — —

Men der kommer to smukke unge Piger,
 jeg maae giøre et Forsøg paa, om min forums-
 derlige Kraft strækker sig til det quindelige Kien
 med.

Niende Scene.

Trophonius. Dphelia. Doride.

Dphelia.

Det er mig umueligt at udgrunde Artemis-
 dores Forandring.

Doride.

Jo mere jeg eftertænker Sagen med Plis-
 stene, jo mindre begriber jeg af den. Men sig
 mig Søster, synes Dig ikke, at Heeden er langt
 besværligere i Dag end den pleier?

Dphelia.

Ja virkelig; jeg er næsten ganske afmægtig.

Doride.

Lad os søge Skygge i Kløften af denne
 Klippe. (Hun bliver Trophonius vaer). O Vee
 Søster!

Søster! hvad er det for en Skabning? Mig synes i Hans Udseende at lase Graadighed efter Menneskefiend.

Ophelia.

Nei, han er hverken en Bildmand eller Menneskefiender, men enten en Philosoph eller Troldmand.

Trophonius.

Frygt ikke, smukke Piger.

Doride.

Ja, nu kommer jeg mig Søster! Hans Tale og Lyden af Hans Stemme er ganske menneskelig.

Trophonius.

Heden og Spadseregangen, seer jeg, har mattet Dem, har De Lyst til at hvile og sove Dem, saa er min Hule til Tjeneste.

Ophelia.

Hvad siger Du dertil Søster?

Doride.

De har dog vel aldrig Lyst til at spise os?

Trophonius.

Mine Børn! forjag slig en ugrundet Frygt. Jeg boer allene i Hulen; de Ondes Samfund skyer jeg og elsker Menneskene isteden for at skade dem.

Til

Til Hulen, Skionne, følger mig!
 Al Frygt og Rædsel glemmer,
 Og Eder's trætte Lemmer
 Lad der forfriske sig.

Ophelia.

En artig Mand det lader.

Doride.

Han ond ei synes mig.

Trophonius.

Jeg Eder Hulen byder.

Ophelia. Doride.

Vi megen Godhed nyder.

Trophonius.

Her Veien til den løber,
 Følg mig og Hvile tag.

Ophelia. Doride.

Naar Mandfolk rede vare,
 Alt række hielpsom Arm;
 Vi kiendte ei til Fare,
 Og vidste ei af Harm.

Alle Tre.

Lad Os da til Hulen iile,
 Tage Roelighed og Hvile,
 Nyde Roeligheds Behag.

(De følge efter Trophonius ind i Hulen).

Tiende

Tiende Scene.

Aristone. Artemidore. Plistene.

Aristone.

(Han vender sig og møder Artemidore).

Jeg kan ingen Steds finde Dem; maaskee
ere de — — —

Artemidore (meget alvorlig).

Hvorhen saa hastig? Aristone!

Aristone.

Jeg seer om mine Børn.

Artemidore.

Jeg har allerede længe søgt Ophelia over
alt.

Aristone (forundret).

De synes ikke mere at være saa munter som
før.

Artemidore.

Jeg er stedsse ligedan, saaledes som jeg kom
af Naturens Hænder.

Aristone.

Hvorhen syntes mig dog — — —

Artemidore.

Lad os tale derom underveis.

Aristone.

Ja, lad os det.

Plis-

Plistene.

Aristone! Artemidore! — — har I seet?
— paa hvad Sted? — — hvor skal jeg finde?
— — —

Aristone. Artemidore.

Hvem?

Plistene.

Ei hvem? — hvem? hvilket Spørgemaal?
min Brud — — min Doride.

Aristone.

Er det længe Siden, De saae Hende?

Plistene.

Jeg har vist søgt Hende over to Timer.

Artemidore.

Og jeg Ophelia.

Aristone.

Mig synes de gode Herrer har faaet Deres
første Lune igien?

Plistene.

Jeg er den samme, jeg stedse har været og
bliver ikke anderledes, saa længe der er Liv i mig.

Aristone.

Det glæder mig paa Deres Begne. Men
for desfor at bringe mine Børn den gode Ti-
dende, saa lad os skjunde os at faae fat paa
Dem, og for at være desvissere derpaa, vil vi
hver

Hver gaae sin Bei, og den, der finder Dem, søger Dem herhid, hvor vi alle mødes igien.

Artemidore.

Ja, men lad os gaae.

Plistene.

Ja, hurtig, den der søger, den finder.

(De gaae hver sin Bei).

Ellevte Scene.

Trophonius. Doride.

Trophonius

(Kommer samme Bei af Hulen, som han gik ind).

Jeg vil holde mig assides og holde Die med Døren, Pigebernene komme ud af. Der seer jeg alt den muntre Doride, som er meget stiv og ærbar.

Doride

(Kommer meget langsom en anden Bei, og neier meget dybt for Trophonius da hun bliver ham vaer).

Trophonius.

Behager min Hule Dig Doride?

Doride

(neier meget alvorlig og tvungen).

Ja.

Tro

Trophonius.

Vil Du gaae saa allene?

Doride

(som forhen, men alt i Begreb med at gaae).

Ja.

Trophonius.

Og ikke bie og tage din Søster med?

Doride (vender sig og neier).

Nei.

Solgte Scene.

De Forrige. Mlistene,

(kommer løbende, holder Doride tilbage og Trophonius gaaer i Skjul).

Mlistene.

Ha, min Doride! saa finder jeg Dig dog omsider! Hvor længselsfuld har jeg ikke søgt Dig!

Doride (kold og ærbar).

Hvad forlanger Du?

Mlistene.

Alt være om og hos Dig. Jeg veed Du elsker mig; det er Din egen Mening, at vi to ere dannede for hinanden.

Doride.

Lidt mere besfeden; thi om det endog var saa, at jeg elskede Dig, saa maae dog Dit Forhold giøre Dig denne Kierlighed værdig.

Mli-

Plistene.

Du skiemter min Glut.

Doride.

Enten tæm Din dristige Tunge eller tie.

Plistene.

Primer Du?

Doride.

Er det et Udtryk til en lærd Pige!

Plistene.

Kom indtagende Egensindige og lad os
spadsere sammen. Giv mig Din Haand, min
Doride!

Doride.

I den Tone tales ikke med Doride.

(Hun gaaer).

Plistene.

Hvilken forunderlig Trodsighed! hør dog,
min Doride.

(Han løber efter Hende).

Trettende Scene.

Trophonius. Ophelia,

Trophonius,

(der kommer samme Vej, som Doride).

Der har vi den Urbare. Hvor levende
og lattermild Hun ikke er bleven!

E

Ophelia

Ophelia.

La, ra, la, ra, la, ra la.
 O hvor stog den Hule var!
 Hvilken gravitætist Nar!
 Som der i Betragtninger
 Levende begravet er!
 La, ra, la, ra, la, ra la,
 Hvilket kiedsomt Opholdssted,
 Sig den Fiante har bereed!
 Der Forfriskning byder til,
 Men den mig ei smage vil.

Trophonius.

Hvad synes Dig om min Hule Ophelia?

Ophelia.

Intet andet, end at mine egne Dine har
 overbevist mig om, at Philosopher og Natugler
 kan have Boelig tilsælleds.

Trophonius.

Du synes dog meget fornøiet.

Ophelia.

Ja, jeg fornøier mig over Din Skabning,
 det mørke Nafn, det lange Skieg, den nydelige
 Hue, udgiøre samlede et fortræffigt Maleric.

Trophonius.

Dit muntre Lune glæder mig.

Ophelia.

Farvel, lille Misantrop!

Tro:

Trophonius.

Eil en anden Gang, min Smukke!

(Han gaaer ind i Hulen).

Fiortende Scene.

Ophelia. Artemidore,

(der møder Ophelia i det hun vil gaae ud).

Artemidore.

Saa fandt jeg Dig dog omsider, min Ophelia.

Ophelia.

Hurtig, giv mig Din Arm, og lad os spadser i Skoven.

Artemidore.

Hoordan! jeg kiender ikke Ophelia igien.

Ophelia.

Da kiender jeg meget godt dit stive, tvunget Bæsen.

Artemidore.

Er Du den Ophelia, hvis Lader vare saa sindige, hvis Tænkemaade saa rigtig, saa oplyst, saa — — —

Ophelia.

Den evige Præken! her mig Artemidore, og hold engang op at giøre Dig latterlig ved disse philosophiske Grimacer.

Artemidore.

Du forargede mig, min Ophelia, dersom
jeg ikke vidste, hvor viis Du selv er; thi saa
vilde jeg sige — — — —

Ophelia (med Hestighed).

Hvilken uheftig Tale! Er det en Frugt af
den forvorpne Philosophie, at være usorskaminet mod
Fruentimmere?

Artemidore.

Bliv ikke vred!

Ophelia.

Og bliv Du saa klog, at føre et andet
Sprog og en anden Stil, for at giøre Dig mere
tællelig og elskværdig.

Det mørke, tvære Diekast,
Den dræbende Alvorlighed
Hos mig opvækker Riedsomhed,
Men Dig ei elsket gjør.

Artemidore.

Den Dig medfødt Drift og Lyst,
I Viises Spor at træde,
Dig meer ei volder Glæde;
Du er ei Nu som For.

Ophelia.

Man med en Sværm af tørre Ord,
Et Ansigt, intet siger,
Hos smukke, raske Piger,
Ei Hæld kan love sig.

Arte:

Artemidore.

Hvad Feber-Usfalds Hestighed
Dig elskte Brud tilføder,
Alt du endog mig nøder,
Jeg rase skal med Dig!

Ophelia.

Hvad Raserie, ubillig Tvang
Kan Du paabyrde mig?
Da meget meer Du fordre tør
Jeg rase skal med Dig!

Kom, forsvær Dig, hurtig!
Kan Du Dig ei røre?
Ei tale? ei høre?
Hvor flodset han staaer!

Artemidore.

Jeg hører, betragter,
Og Sandsen forgaaer.

Ophelia.

En kiedsom Tilbeder
Mig Ulyst bereder!
Skift enten Tænkemaade
Eller Kierlighed.

Artemidore.

Du har, om Die, Dre
Mig ei bag Lyset føre,
Ombyttet Tænkemaade,
Tilbøielighed. (de gaae ud).

Femtende Scene.

Aristone. Doride. Ophelia.

Aristone.

Jeg seer her hverken mine Døttre, eller
Deres Tilbedere mere, hvor mon De ere henne?
Nu, endelig kommer Doride der.

Doride.

Jeg elsker ham, det er sandt, men hans
Wildskab, som maaskee Andre finde elskværdig,
er mig modbydelig og undstaaelig.

Aristone

Der har vi Ophelia med.

Ophelia.

Endelig lykkedes det mig at undse ham.

Aristone.

Hvad er der nu at brumme over?

Ophelia.

Dette, at jeg ingen Trøstette vil have;
jeg har ogsaa sagt ham reent ud, at enten maae
han glemme sin Kierlighed eller sine Pergamen-
ter og Manuscripter.

Aristone.

Har I nyelig talt med Eders Forlovede,
Bern? hvad giere de?

Ophe-

Ophelia.

Min han grunder, pønser, præker og bis-
der sig ind at give Verden en nye Skikkelse.

Doride.

Og min Brudgom har intet andet end
Gøglerier i Hovedet.

Aristone (leer ved sig selv).

Nu vil de give dem Betalning for før.

Ophelia.

Disse dybsindige, grundende og sandsestløse
Mennesker ere ikke efter min Smag.

Doride.

Og jeg kan ikke udstaae disse letsindige og
giefagtige Hoveder.

Aristone.

Jeg veed fuld vel, mine Børn, at dette
er langt fra ikke eders Hjertens Mening.

Ophelia.

Jeg smigrer mig med, at det er rigtig tænkt
og viser et sundt Begreb.

Doride.

Om jeg har tænkt anderledes før, det veed
jeg ikke, men nu er det mit ramme Alvor.

Aristone (forundret).

Dersom det er, som I siger, saa faaer jeg
Mistanke om, at — — —

Ophelia.

Der er Artemidore, overtyd ham om, at dersom han ikke lader sine Studeringer fare, saa vil jeg intet vide af ham at sige.

Doride.

Der kommer Plistene, sig ham, at han maae blive mere sindig og adstadig, ellers er Altting ude imellem os.

Septende Scene.

De Forrige. Artemidore. Plistene.

(De komme hver fra sin Side, Fruens tinnerne gaae den modsatte; naar hver er naaet af sin, svare de dem og gaae).

Artemidore.

Ophelia!

Ophelia (vender sig).

Gaae, gaae din Bei, Stiernetyder-Glas!
og skriv Almanakker.

Plistene.

Elskede Brud!

Doride.

Gaae Giekketoved! sant først Forstand og
taet saa om Gistermaal.

Aristone.

Jeg arme Fader!

Arte-

Artemidore.

Har Du seet det?

Plistene.

Har Du hørt det?

Aristone.

Desværre! jeg har seet og hørt alt for meget!

Plistene.

Deres Døtre ere ikke mere de samme.

Aristone.

Ja, mine Venner! hvad er her ved at
giøre? I skiftes til at være assindige.

Artemidore.

Jeg er ganske fra mig selv!

Plistene.

Jeg begriber det ikke.

Aristone.

Skulde Lusten eller Eders Omgang ikke være
Aarsagen dertil, da I saa nyligen har havt
samme Syge?

Plistene.

Hvilket Indfald?

Artemidore.

Hvilken besynderlig Tanke!

Aristone.

Hvad skal man sige? der ere mange smit-
somme Sygdomme, maaskee er Galsskab ogsaa

anstillende. Jeg arme Mand! hvad skal jeg begynde med to Narinder! for Himlens Skyld, mine Venner, raad mig det bedste, I kan.

Plistene.

Jeg veed Intet.

Artemidore.

Der falder mig noget ind.

Aristone.

Sitig snart, jeg beder!

Artemidore.

I denne Hule opholder sig en stor Philosoph og Trolldmand!

Plistene.

Rigtig, Trophonius!

Aristone

Bittermen! Trophonius!

Artemidore

Det Tilkommende ligger blot for hans Dine, og han forkynder Drakler.

Plistene.

Han gjør Ting, som synes Underværker.

Aristone.

O, jeg veed heel vel, at Trophonius er Grækernes Knaegt: Rubbert.

Arte:

Artemidore.

Han er Plutos Vndling.

Plistene.

Naar det lyfter ham, faae alle onde
Aander til hans Tieneste.

Aristone.

Lad Lovtalen faae Ende, og gaae videre.

Artemidore.

Raadfør Dem med ham.

Plistene.

Hør, hvad han siger?

Aristone.

Kan det hjælpe noget?

Artemidore.

Maaskee siger han Dem, hvad De skal giere.

Plistene.

Eller i det mindste aabenbarer dem Tingens
Sammenhæng.

Aristone.

Jeg vil forsøge det.

Artemidore.

Vi vil imidlertid gaae hen til Proserpinas
Tempel, for at være i Nærvaerelsen.

Plistene

Og blive ikke længe borte. (De gaae).

Ari-

Aristone.

Jeg vil vove det, men jeg veed, det er
ilde bestilt, naar man, for at standse et Uheld,
maa tage sin Tilflugt til Drakler.

Syttende Scene.

Aristone. Trophonius.

Aristone

(ved Indgangen af Hulen).

Trophonius, Trophonius!

Com Aander omgive,

Alf Dig i din Hule

Besalede blive;

Trophonius, Trophonius!

Alf hør dog min Røst!

Pestens Gift ved Dig

Bortriver hver Alder,

Hungersnød og Krig,

Paa Jorden du kalder,

Trophonius, Trophonius!

Alf hør dog min Røst!

Alfgrundens Uhyrer

Drager og Cerberus,

Hæder og Skygger

Du byder, bestyrer;

Trophonius, Trophonius.

Alf giv Du mig Trost!

Man:

Nanderne (i Huln).

Trophonius er
I Hvalvingen inde,
Han Underværk driver,
Drakler han giber,
Som end det Delphiske
Langt overgaaer.

Aristone.

Uf hør dog omsider
Trophonius mit Raab!

Nanderne.

Vaa Dieblicket vil
Dit Onske opfylde.
Trophonius den store,
En Yndling af Pluto,
Som Nanderne hylde,
Og Alting formaaer.

Trophonius

(som kommer ud af Huln).

Trophonius dig hører,
Forklar mig Dit Haab.

Aristone.

To Døttre jeg haver
Min Enkestands Lykke,
Som ganske har skiftet
Sinds Gaver og Lykke!
Trophonius, Trophonius!
Helbred Du mig dem!

Nanderne.

Trophonius ene
Han lindre Din Harme,

Selv

Selv Afgrundens Rige
 Forsærdet maae vige
 Hans vældige Arme,
 Som intet modstaaer.

Trophonius.

Jeg den store Lønlighed,
 Andre søge, Dig vil lære.

Aristone.

Store Mand, de Vises Ære,
 Giv en Fader Koelighed.

Trophonius.

Der en Hule vaer Du bliver,
 Hvem der sig i den begiver,
 Bisse Dunster suer ind.
 Og naar den, som er derinde
 Ei kan samme Udgang finde
 Skifter han strax Lyst og Sind.

Aristone.

Mine Døttre, Svigersønner
 Har da vist i Hulen været,
 Og nu klarligen jeg skionner,
 Hvor Forandringen kom fra.

Trophonius.

Men vil de da gaae tilbage
 Og den samme Bei kun tage;
 Faaer de første Sindelag.

Aristone.

Mine Børn kan da derinde
 Redning finde,
 Faae paa nye den gamle Smag.

Begge.

Begge.

Dine Børn kan vist derinde
 Mine da
 Redning finde;
 Gaae paa ny den gamle Smag.

Attende Scene.

De Forrige. Ophelia.

Ophelia

(meget munter og glad).

Hver Tanke bortdrage
 Der qvæler mit Bryst!
 Mit Hierte indtage
 Kun Glæde og Lyst.

Hæs jeg er, kan neppe snakke,
 Det jeg Skoven har at takke,
 Gid Pokker havde Hosten,
 Den næsten dræber mig.

(Hun hoster og leer).

Aristone.

Hun, som nu leer og dandses,
 Var ærbar, sædelig.

Trophonius.

I første Skikkelse
 Du begge snart skal see.

Ophelia.

Hvad kan Du Fader gjøre
 Hos dette Murmeldyr?

Ari.

Aristone.

Hvad! Kan til ham at ære,
Hans Alsyn Dig ei røre?

Ophelia.

Hoem kunde Agt vel bære
For sig en kiedsom Fyr?

Rittende Scene.

De Forrige. Doride,

(der nærmer sig meget langsom).

Aristone.

Der Doride sig indstiller,
Som har nu de lærde Griller.

Doride.

Himlen Eder frie for Fare!

Trophonius.

Dig i mange Aar bevare!

Ophelia.

At han, snakker Vi nu vide.

Aristone.

Kom Ophelia, Doride.

Trophonius. Aristone.

Ind i Hulen og bemærker,
Der Naturens Underværker,
Og dens skjulte Gierninger.

Ophelia.

Jeg den Tanke ei kan følge,
Hæle Dyr har Ophold der.

Tro:

Trophonius.

Jeg gaaer først.

Ophelia. Doride.

Og vi Dig følger.

Aristone.

Døren vil jeg tage vare.

Doride.

Guderne Dig frie for Fare!

Alle Fire.

Gaae i Hulen og bemærk,
Der Naturens Underværker,
Og dens skjulte Gierninger.

(de tre gaae ind i Hulen, men Aristone
bliver uden for).

Aristone.

Nei; kiereste Piger!
Fornuften mig siger,
Alt bedre er bedre;
Thi bliver jeg her.

Seer man sig end fore,
Man let dog er hildet,
Bedraget, forvildet,
Bed Troldmand og Kunster
Nei; bedre er bedre;
Thi bliver jeg her.

Tyvende Scene.

Aristone. Artemidore. Plistene.

Artemidore. Plistene.
Nu! hvad er det vorden?

Aristone.
Altting er i Orden.

Artemidore. Plistene.
Hvorledes?

Aristone.
Ngt paa!
Jeg siger: naar samme
Hjst gaae ind, her komme,
I Resten selv fatter;
Meer ei siges maae.

Artemidore. Plistene.
En Lyd vi kun hore,
Den Tale de fore,
Kan Ingen forstaae.

Aristone.
Den Bilde, den Lærde,
Den Troldmand, hans Kunst
Hans Hule, dens Dunster,
Hvad da er paa Færde,
Er let at forstaae.

Artemidore. Plistene.
En Lyd vi kun hore,
Den Tale de fore,
Kan Ingen forstaae.

21de Scene.

De Forrige. Trophoniüs. Ophelia.
Doride.

Trophoniüs

(der kommer først ud).

Kommer nu Smukke,
Hulen forlader,
Med Længsels Sukke
Brudgom og Fader
Seer hen til den.

Ophelia. Doride.

Gierne vi følge
Ledfageren.

Aristone. Artemidore. Plistene,
(til hverandre).

Vi Glæde smage,
For Hæld antage,
Alt de af Hulen
Alt komme frem.

Trophoniüs.

Disse elskværdige
Yndige Piger
Jeg overgiver
Fader, og Beilerne.

Aristone. Artemidore. Plistene.
O velkommen her!

Doride.

Glæd Dem!

Ophelia.

Hilset vær.

Aristone. Artemidore. Plistene.
 Den gamle Tone
 De atter har.

Trophonius.
 Paa hvad jeg kan øve
 En liden Prøve,
 Du her Aristone!
 Kan blive vaer.

Aristone.
 Kommer hid Viger,
 Hurtig Os siger,
 Hvad I for skønne Ting
 I Hulen saae.

Ophelia.
 Jeg saae hvorledes
 Naturens Hænder
 Alting bereder,
 Former og vender
 Til Mineralier,
 Saa og Metaller;
 Stene, Christaller,
 Og det Livbringende
 Hos alle Dyrene,
 Dannes jeg saae.

Doride.
 Hvor Diet vendtes,
 Ei andet kiendtes
 I denne Hule
 End Mattens Fugle,
 Som sig der stule;
 En hæsliq Ugle
 Sad paa sin Reede,

Og

Og smaae Fiirbenede,
Pebe og gnavede

I hver en Braae.

Alle (undtagen Trophonius):

O forunderlige Hule,

Man dens Mage aldrig saae!

(Aristone gaaer hen og betragter Hulen Trophonius følger efter ham, de andre fire synge).

Artemidore. Plistene.

Tor jeg vel haabe,
Min Siels Udvalgde,
Den Harmes svinder
Du tor betede,
Og meer et Brede
Til mig Du har.

Ophelia. Doride.

Du stedse finder

Mig den, jeg var.

Trophonius.

Kom ind!

Aristone.

Jeg takker!

Doride.

Kiere Plistene.

Ophelia.

Artemidore!

Artemidore

Du elstes!

Plistene.

Tilbedes.

Alle Fire.

Du er min Glæde
Mit Livets Hælb!

Trophonius.

Kom inden fore
Og staae ei der!

Aristone.

Vil Du indtræde,
Jeg vel ei her.

Alle Fire.

Min Barm skal være
Usvigelig!

Min Fryd, min Ære,
Alt elske Dig.

Trophonius.

Kom ind at lære,
Den Lønlighed.

Aristone.

Jeg til den Ære,
Ei er bereed.

(til Brudeparrene, som han gaar hen til;
Trophonius bliver lidet staaende, og nær-
mer sig gandske langsom).

Nu da I eenige
Tilfaldt er bleven
Saa kom Forlovede,
Pagten er skreven,
Alt Hindring ei igien,
Paa nye skal skee.

De Fire.

Hvem Grunden til den Sag
Kan ret forstaae!

Ari-

Aristone.

Er En derinde
Som ud vil finde,
Men Bei forandrer,
Omstiftes ganske
Dens Sindelag,

Artemidore. Miftene,
(seer paa Trophonius).

Kun Trolddomskunst formaaer
Oligt at udrette.

Ophelia. Doride.

Get Ord af dette
Jeg ei forstaaer.

Trophonius,
(og Aanderne i Hulen).

Hvad Viisdoms Lønlighed
For Du opdage
For de Vanhelliges
Rysgierighed.

Alle.

Alf! Vi Dig bede,
Hæm dog din Brede
O store Mand! (til hverandre).

Lad os rende, Ryggen vende
Til den Ondskabssfulde Siel!

Trophonius (allene).

Alt Fornoielse og Løkke,
Eders Egtestand maae smykke,
Derom vil jeg ivrig bede,
Pluto og Proserpina.

Alle.

Alle.

Tak og Ere vi Dig bære
Arlige Trophoniuss!

Trophonius (og Aanderne).

Naar Jeg byder, strax til rede,
Han
Hele Helvede maae staae.

Alle.

Vi det vide, vi det kiende.

Trophonius (og Aanderne).

Den Beviss derpaa vil lede,
I Min Hule det kan faae.
Hans

Alle.

Gaae da nu i den tilbage,
Hele Afsgrundsffaren drage.
Did med Dig til Verdens Ende
Lad os rende, Ryggen vende
Til den Ondskabsfulde Siel!

Farvel nu Hule!

Trophonius Farvel!

(Trophonius gaaer ind i Hulen, Aristone
skynder de andre til at gaae, og Dækket
falder).

Stephen og Lise,
eller
Fortsættelse
af
de tre Forpagtere.

Syngestykke i to Akter
af
Herr Monvel.

Med Musik af Dezedes.

Til samme Musik oversat
af
J. H. Wesselt.

Personerne.

Herr Dannegod, Godsets Herre.

Stephen, Christens Søn og Lises Forlovede.

Christen, Forpagter.

Søren, Forpagter hos Hr. Dannegod.

Lucas, Trines Mand.

Lise, Jacobs Datter.

Grete, Jacobs Kone.

Trine, Jacobs Datter.

Birkeskriveren.

Stine.

Jørgen.

Jacob.

Bønderfolk af begge Kien.

Scenen er i en Landsbye.

Første Akt.

(Theatret forestiller en grøn Mark; paa høire Haand er Jakobs Huns; paa venstre Haand rvert over for Døren, er en liden Lund, hvor der sees et Bord og nogle Stole; Lise sidder der og binder Boufetter, som hun ligger i en Kuro. Morgenrøden lader sig see. Ved Siden af Jakobs Dør er en Bænk af Steen.)

Første Scene.

Lise (allene).

Man maae nok sige, Kierlighed er en Mester i at faae Folk tidlig af Sengen om Morgen. Endnu værre naar der er en Smule Jalousie iblant denne Kierlighed. Man sover ikke — — man ligger og tumler sig — — O Himmel! det er ikke Dag endnu, og jeg har allerede havt Tid at plukke Blomsterne af vor Have, saa plukket,

A 2 at

at man ikke engang skal finde en Tulipan tilbage
 — — — og hvem volder mig denne Urolighed?
 Det gjør Stephen — — ah! jeg ærgrer mig me-
 get. Imidlertid troer jeg dog, uden at rose mig
 selv, at jeg er smukkere end hans Lisette — —
 men jeg vil ikke tænke mere derpaa — — — det
 vilde alt for meget bedrøve mig — — — jeg vil
 gjøre mine Bouletter særdige — — — det er
 i Morgen Bestefaders Fødselsdag — — jeg og
 de andre skal ønske ham til Lykke i Dag. Ingen
 i Huset har erindret det uden jeg — der er Bou-
 letter til dem allesammen — — Skal jeg binde
 en til Stephen? — stakkels Lise! — — du
 betænker dig — — og du har saa inderlig Lyst
 dertil — — nu da, nu da! jeg vil binde en.
 Det er et stakket behageligt Dieblif, som man
 maae føre sig til Nytte.

R o m a n c e.

1ste Vers.

Disse Blomster for dig jeg binder;
 Naar de dig smykke, tænk paa mig;
 Den liden Barighed paaminder,
 At Elskov tit var Blomstret lig.
 Du nys udprungne Blomst ei ligne,
 Som hastig visner, Blade stroer;
 Du stedse dine Baand velsigne,
 Jeg skal dig elske til jeg døer.

2det Vers.

Naar mere jeg ei er den samme,
Naar skæere Hud forandrer sig,
Da blusser end mit Hjertes Flamme,
Og evig blusse skal for dig.
Lad disse Blomster dig paaminde,
At Elskov tit var Blomstret lig.
Til Døden du mig troe skal finde;
Vil du mig til Døden troe mod mig.

Det Skarn! i Gaarastes lovede han nu saa vist
at komme her under Vinduerne i Dagbrækning-
en; men see hvor meget han kommer! — —
jeg hører nogen — jeg troer, det er ham — —
nu vel, nu skal jeg hævne mig — — — nu har
jeg ventet efter dig god Karl! vent nu du engang
efter mig — — — nu har jeg længtes efter
dig — — — længes du nu efter mig!

(hun tager Bouketterne og de andre Blomster,
lægger dem gesvindt i Kurven, gaaer ind til
sit, og slaaer i efter sig.)

Anden Scene.

Stephen

(allene, kommer hæseblæsende og tørrer sin Pande).

Lise! — Lise! — — Pyt! det var nok Uma-
gen værd at løbe saa stærkt — jeg, som var saa
bange for, at hun skulde komme til at vente paa
mig — — hun sover endnu — — det er just
ingen Under, at hun sover; men jeg sover ikke,
A 3 jeg

jeg — og jeg skulde tænke, at det var ligesaa langt op ad Dagen for hende som for mig — — og jeg er alt her — — den lille Taske — — maaskee hun ligger nu og tænker paa Niels — — hun sladdrede over en halv Time med ham i Gaar. Jeg lod, som jeg snakkede med Lisette, og jeg vendte Øret hen til dem, saa meget som jeg kunde — — jeg kunde ikke høre det mindste — — o! jeg er ret urolig — (han gaaer et Par Skridt hen imod Døren) jeg maae lytte — jeg hører nogen — — jeg maae kalde paa hende.

A r i a.

Her Slut! — er jeg,
 Sov længer ei!
 Hør dog! du, som mig kun kan røre,
 Svar Stephen dog, min Røst du høre!
 Ved Glimt af Dag jeg løb afsted,
 Og dette Baand til dig tog med.
 Det har den Farve, du best leed,
 Jeg søgte nøie, traf den effen,
 Det hierteligen glædet Stephen.
 See Dagen lyser, kom!
 Vor Elskov vil vi tale om.

Hun kommer ikke — al! hvor vilde jeg blive vred, dersom jeg ikke holdt saa meget af hende, som jeg gjør — — Jomfrue Lise! — — Jomfrue Lise — — hun er en smuk Pige — men
 kom:

Kommer hun ikke snart — — saa gaaer Stephen sin Bei — ja, jeg gaaer rigtig bört — — ja, det er Ord — jeg gaaer min Bei. (Han sætter sig paa Steenhænken, som er ved Siden af Døren under Vinduet) Naar hun staaer op, lukker hun Vinduet op. Luk op — — luk op! — — nu er det for silde — — Stephen er gaaet. (Lise lukker sin Vinduesskudde sagte op) Hun bliver hæslig narret; men det bliver jeg selv ogsaa. Det gjør mig ondt. (Lise kaster et Blomster til ham. Han lader, som han ikke bliver det vaer) Ak! der er hun da omsider.

Tredie Scene.

Lise. Stephen.

Lise.

Stephen!

Stephen.

O! der er ingen Stephen mere for jer, Mammeskel.

Lise.

Mon han ikke hører mig. Jeg synes dog, jeg raaber høit nok — — Stephen!

Stephen.

Nei min Sant seer jeg ikke op — — endskjønt jeg har stor Lyst til det. (Lise gaaer tilbage. — Stephen, efterat have gjort sig nogen Tvang, løfter Hovedet langsomt op). Hun har lukket Vinduet i — —

Taalmodigheden forgik hende hastig — — og det skulde være hende, som holder saa meget af mig — (han vender sig om og bliver Lise vaer ved sin Side; han viser sig strax glad: men Diebliffet derefter paatager sig en fortreidelig Mine) for Pokker! Mammefelle! det er ret artig — — i Gaar Aftes bestilte hun mig herhid — — jeg har været her en heel Time — i en stiv Time har jeg raabt Lise! Lise! — — fort, jeg har skraalet mig hæs i den Time — — og ligemeget fik jeg for det. —

Lise (med en meget ligegyldig Mine).

Saa maae han troe, Monsieur! at jeg ikke har hørt ham.

Stephen.

Da var det ikke fordi jeg jo skreg høit nok; og havde jeg ikke været bange for at vække dine Forældre, skulde jeg anderledes have skraalet.

Lise.

Uh! Touren burde jo ogsaa falde mig til. Naar jeg maae bide efter En, saa er det billigt, at han igien maae bide efter mig. O! jeg vil altid betale, hvad jeg skylder, jeg.

Stephen.

Det vil jeg ogsaa Mammefel! for — — vær vis paa, at jeg er meget fortrydelig — — meget vred paa hende, og hør — — jeg begri-

ber

ber ikke, hvordan hun traf mig endnu her, for jeg tænkte, jeg var allerede gaaet.

Lise.

Det havde han giort ligesaa vel i Monsieur!
for jeg bliver ikke engang vaer, at han er her.

Stephen

(som seer Bouketten, som Lise har under Forklædet).

Hvad er det for en Bouket, Mamsel?

Lise (tager Bouketten frem).

Det er en Bouket, Monsieur!

Stephen.

Det er vel tilig paa Dagen til at give eller tage mod Bouketter.

Lise.

Det kommer ikke an paa Tiden, naar en Ting fornoier os. (hun seer Baandet, som stikker ud af Stephens Lomme) Kan han sige mig, hvad det er for et Baand, Monsieur?

Stephen.

Det er et Baand, Mamsel.

Lise.

Jeg seer, han kierer sig lidet om, hvad Tid det er paa Dagen for at give eller tage mod Baand.

Stephen.

Nei, det er, som hun sagde før: det kommer ikke an paa Tiden, naar en Ting fornoier os.

A 5

Lise.

Lise.

Det har en smuk Couleur. Vil han have det om sin Hat, eller skal jeg have den Fornøielse, at see det paa Maren's Hoved?

Stephen.

Den Bouket er brav stor — — skal Niels bære den i sit Knaphul, eller skal jeg have den Fornøielse, at see den paa hendes Bryst.

Lise.

Men nu er det jo lys Dag. Nu driver Pigerne deres Gaar i Marken. Maren er med; jeg troer ikke han er vel her, Monsieur!

Stephen.

Jeg er af hendes Tanker, Mamsel!

(De lade, som de vil græ fra hinanden, og sees ved hverandres Side midt paa Theatret.)

Duet.

Stephen (sukker).

Af!

Lise (sukker).

Af!

Stephen.

Hun, som loved' mig med Fed
Opriktig Kierlighed,
Jeg troløs hende finder.

Lise.

Lise.

Han, som mig lovede med Eed
Tro og Bestandighed,
Nu troløs mig smuk meer ei finder.

Stephen.

Nei, jeg Lise smuk ei finder.

Lise.

Ei smuk du mig finder?
Gaae bort Troløse, gaae.

Stephen.

Bor Stephen kaldes saa?

Lise.

Det snart han Maren Baandet bringe.

Stephen.

Bouketten Niels vist venter paa.

Lise.

Han hende strax det bringe.

Stephen.

Ja Lise, jeg kan godt forstaae,
Skiont hun ei taler, sig vil tvinge.
Farvel! farvel! jeg strax vil gaae.

Lise.

Han bliver her, hvad vil hun sige?

Stephen.

Snart hun Niels at see vel faaer.

Begge.

Troløse Hierte! falsk Bedrager!
Nu er Tid, du Masken aftager.

Ste

Stephen.

Jeg seer Lises Graad. —

Lise.

Ja jeg i Tanker staaer.

Jeg ham og græde seer.

Stephen.

For — — for jeg gaaer.

Lise.

Saa fremfor alle Maren ham anstaaer?

Stephen.

Alt hende Niels anstaaer,

Jeg forud spaaer.

Lise.

Ja, jeg ret Godhed for ham bærer.

Stephen.

Saa, Præst og Degn vi da undværer.

Begge.

Troløse Hierte, nu Bedrager

Er Tid, at Masken du aftager.

Lise (Kaster Bouketten).

Bæk Bouket — tag den Forræder.

(affides)

Den tiltænkt dog var den Meeneder.

Stephen (Kaster Baandet).

Baandet tag, halstarrig Aand.

(affides)

Hun det skulde havt af min Haand.

Begge.

Begge.

Troløse Hierte, nu Bedrager
Er Tid, at Masken du aftager.
(Stephen gaaer)

Fjerde Scene.

Lise.

Gaae — dit Skarn — gaae! jeg holder
ikke mere af dig — — det merker jeg; for jeg er
ligesaa vred — — skulde jeg møde ham med sin
lille Maren — — saa veed jeg ikke selv. (hun
lukker Døren op, og tager Kurven igien) Jeg vil for-
vare alt dette — — (hun seer sig om, som for at
søge et Sted at sætte Kurven paa) Hvem skulde vel
tænkt ham til sligt? han bær sig ad, som om
jeg allerede var hans Kone — men hvad gaaer
jeg med denne Kuro for? — — han har saa
reent forplumret mig, saa jeg veed ikke, hvad jeg
gør. (hun sætter Kurven paa Jorden, og betragter
Bouketten hvoraf Uenigheden kom, hvilken hun stedse
har holdt i Haanden) Der er den forbandede Bouket.

(Bevæget)

Jeg tiltænkte dig den. (hun kaster den forbitret i
Kurven) Du skal ikke faae den. (hun seer paa Bou-
ketten, tager den op igien; hendes Stemme er qualet af
Sufte, og siden kaster hun Bouketten tilbage i Kurven)
Der er ikke et Blomster i den, hvorved jeg jo
har tænkt paa dig — bring dit Baand hen, min
Bouket faaer du ikke — jeg skal aldrig mere binde
Bou-

Bouketter til dig — ikke min hele Livstid — jeg holdt af dig — nu vel, jeg holder ikke mere af dig — jeg hader dig — jeg affkyer dig; jeg vil ikke blive din Kone — du skal ikke blive min Mand — jeg kommer maaskee til at sørge mig ihjel derover — saa meget desbedre — saa saaer jeg at see, hvordan du vil bære dig ad.

Femte Scene.

Grete. Lise.

Grete.

Du, lille Mamsel, hvad tager hun sig for? hvad betynder den Mængde Blomster? hvilken Hob Blomster! — det er jo som det var til et Bryllup. Hvilken Rumsteren, hvilken Uorden! — nu mærker jeg desværre, at min Trine er ikke mere i Huset — Ordentlighed er hendes Liv — nu da Mamsel, saaer man høre hende tale? vil hun vel sige mig, hvad alt dette betynder? Klokken fem om Morgenen, sørend noget Menneske er oppe! — nei, hun taler ikke et Ord, ikke et Ord.

Lise.

Men min Moder! hvordan vil hun jeg skal tale, hun taler jo alt i eet.

Grete.

See mig til det uforkammede lille Dyr! jeg taler alt i eet! jeg taler alt i eet! Du vil vel aldrig giøre som din Faer? forbyde mig at tale?

Ha?

Hæ? det gad jeg dog see paa — tie Mamsel,
tie! vil du holde mig din Mund.

Lise.

Men jeg taler jo ikke et Ord.

Grete.

Det kommer ud paa eet; du skal ligesuldt
holde din Mund — nu da, saaer jeg at vide,
hvad disse Optøier vil sige?

Lise.

Men har min Moder da glemt —

Grete.

Glemt! jeg glemt. Er der nogen Ting,
som jeg glemmer? Hvad har jeg glemt, du
Næsvis?

Lise.

Min Bedstefaders Fødselsdag.

Grete.

Hvad for noget?

Lise.

Hvis Fødselsfest er det i Morgen?

Grete.

Hille knæ! jeg troer du har Ret — ja du
har Ret, mit Barn! kom, lad mig omfavne
dig — den 15de Julii — det er i Morgen vor
gode Faers Fødselsdag — ja, jeg erindrede det
ikke; jeg har saa mangfoldige Ting i mit Hoved
— for Himlen skee Tak, din Faer og du, og
det hele Huus gjør mig Hovedet saa forstumlet —
der

der skal et Hoved som mit til at holde det ud —
Den fiere gamle Mand, hvor vil han med Glæde
tage mod vore Bouketter! Al! jeg skal give
ham min af et godt Hierte.

Lise.

Min Faer har ogsaa glemt det.

Grete.

Din Faer? ja, lilleknæ! det troer jeg
gjerne — dersom jeg ikke sandsede paa alleting,
jeg — ja, din Faer — din Faer — men Lise,
hvad fattes dig? du seer bedrøvet ud, har røde
Dine, du har grædt, mit Barn.

Lise.

Ja jeg har, min Moer.

Grete.

Og hvorfor?

Lise.

Det er Stephens Skyld.

Grete.

Og hvordan det? fortæl mig det, lille Lise!
fortæl mig det!

Lise.

Moer maae da vide, at i Gaar Aftes —

Grete.

O! det er ligesom — jeg gietter det —
jeg gietter det — der kan snart komme en Kurre
paa Traaden imellem forlovede Folk — men de
blive ogsaa snart gode Venner igien.

Lise.

Lise.

Nei, min Moer, jeg bliver Uvenner med ham, saa længe jeg lever.

Grete.

Og det er dit ramme Alvor?

Lise.

O ja, jeg vil aldrig gløte mig.

Grete.

Betænk vel, hvad du siger.

Lise.

Jeg vil døe Pige.

Grete.

Det er umueligt.

Lise.

Jeg vil gjøre min Eed derpaa.

Grete.

Mamsel! vi bør aldrig love, hvad der ikke staaer til os at holde.

Lise.

Stephen er mig utro — han gjør sig lækker for Maren.

Grete.

Og hvoraf veed du det?

Lise.

Jeg har seet det med mine egne Øine.

Grete.

Nei see mig til den lille Spitsbub!

B

Lise.

Lise.

Dg ikke længer end siden i Gaar — her
min Moer.

Biise.

1.

Hun sine Gaar i Marken førte,
Dg glad istemte munter Sang,
Stephen for hendes Røst ei hørte,
For hun blev svaret ved Pibens Klang.
Strax sin Bei med Maren han tager,
Bed Spøg blev Beien dem ei lang;
Paa Sækkepiben han gientager
Den Sang, som Maren meest behager.

2.

Til Byen kom de begge trætte,
Hun kasted til ham sin Bouket;
Han modtog den ei, kan jeg giette,
For igien i hendes Corset,
Hvad han trødsk sig frabad, at sætte.
Han den satte, glad var ved det;
Paa Sækkepiben strax gientager
Den Sang, som Maren meest behager.

3.

Man siden dandsed' i det Grønne,
Dg Stephen dandsede med mig;
Men han forlod mig for sin Skionne,
Blid Maren til ham nærmer sig.

Han

Han hende strax ved Armen tager,
Fryd i hans Dine viiste sig.
Hør hvorfor han den Belløst smager!
Hans Pibe Maren til ham drager.

Grete.

Stakkels Lise! — min stakkels lille Lise! og
det kunde du taale — ja ja — jeg skulde i denne
Uge gjort dit Trolovelses-Gilde — nu er det
forbi — Farvel Givtermaal — jeg vil hen at tale
med den unge Slubberts Faer.

Lise.

Deri gjør hun Ret.

Grete.

Og jeg vil sige til ham: jeres Søn er en
Slyngel, som gjør sig lækker for hver Pige.

Lise.

Som spiller paa Sækkepibe for den ene, og
paa Fløite for den anden.

Grete.

Min Datter er min Datter; hun skal have
en Mand for sig allene. Forstaaer han mig,
Monsieur Christen? Nei, vær ikke bange; han
skal aldrig blive din Mand.

Lise.

Det vil gjøre mig ondt.

Grete.

Din Fader maae have dette at vide, og det
strax, jeg er ligesaa vred.

B 2

Lise.

Lise.

Min Moer, det er Monsieur Christen —
Stephen er med ham.

Siette Scene.

Christen. Stephen. De Forrige.

Stephen.

Der er hun, min Faer, og hendes Moer
med.

Christen.

Nu da, du holder ikke mere af hende, det
er et Ord.

Stephen.

Jeg! jeg vilde heller døe, end være den
Troløses Mand.

Christen.

Siden du har taget din Beslutning, saa
lad mig raade, jeg skal snart faae det afgjort.

(Christen nærmer sig til Grete og Lise. Grete seer
meget vredt, Lise fortrydelig; nu og da seer
hun med halvoplygte Dine paa Stephen, som
gaaer langsom frem og viser sig meget forlegen.)

Christen.

God Dag Naboer! hendes Tiener. Nu,
lad os høre, hvordan gaaer det med Helbredden
i Dag?

Grete.

Kan han spørge om det? For Pokker, jeg
seer dog ikke syg ud; jeg er endnu i den Alder,
hvori

hvori man pleier at befinde sig vel, og, næst Gud, skal jeg mage, at det skal længe vedvare — spørge mig om Helbreden!

Christen.

Jeg merker, hun har ikke skieldet fra sig endnu i Dag; jeg er kommen i god betids.

Grete.

Monsieur Christen! jeg maae sige ham, at hans Søn —

Christen.

Jeg kommer just for at tale med hende om ham, og for at sige hende, at hendes Datter —

Grete.

Lise har intet skult for mig; hun har fortalt mig det altsammen, det stakkels Barn.

Christen.

Ligesaa hos os. Han har fortalt mig alting, den stakkels Dreng.

Grete.

Han maae ikke bilde sig ind, efter alt hvad jeg har hørt om den ryggesløse Krabat, at jeg lader ham faae min Datter.

Christen.

Jeg vilde min Troe hellere selv giøte mig med Lise, end taale at hun blev min Søns Kone.

Grete

Jeg vilde tusinde gange hellere give hende til ham, end at hun skulde et Dieblif være den Lidderliges Kone.

Christen.

Vi vil lade Niels have frie Hænder; vi vil selv dandse paa hans Bryllup, om det kommer derpaa an. Ikke sandt min Søn?

Stephen.

Jeg er ingen Elsker af Dands, min Faer!

Grete.

Han kan giote sig med Mamsel Maren, naar han behager; vi vil selv hente Spillemandene. Ikke sandt Lise?

Lise.

Jeg veed ikke, hvor der er nogen, min Moer!

Christen.

Jeg giver hendes Lovte tilbage.

Grete.

Jeg ham ligeledes hans.

Christen.

Derfor kan vi jo være lige gode Venner.

Grete.

Ja, det er jo ligefrem. Hvad kan han for det, at de ikke længer holde af hinanden.

Christen.

Hendes Haand derpaa, Naboerske!

Grete.

Hiertelig gierne, Nabo!

Chri

Christen.

Dg vore unge Folk, giere ligedan; nu Stephen! du er Mandsperson, det tilkommer dig at giere det første Skridt.

Grete.

Tag ikke det Ord tilbage, min Datter! det gielder din Ære.

Christen.

Siig efter mig . . . Mamsel . .

Stephen.

Mamsel!

Grete.

Igentag hvad jeg nu vil siige . . Mossie!

Lise.

Mossie!

Christen.

Jeg elsker hende ikke meer.

Stephen.

Hvor kunde jeg siige det, min Faer! saa opbragt som jeg nu er.

Grete.

Jeg tænker ikke mere paa ham end paa den, som aldrig var.

Lise.

Jeg er alt for vred paa ham, for at kunde siige det, min Moer.

Christen.

Dg' find aldrig for godt, at forandre dine
Tanker, nu da du engang har slaget op med
hende.

Grete.

Dg skulde han endogsaa komme igien og vil-
de giøre sig tæller for dig, saa forbyder jeg dig
at give ham et eneste godt Ord.

Christen.

Lad hende kun længe nok see mildt til dig,
jeg befaler dig for evig at glemme, at hun engang
var bestemt til at være din Kone.

Grete.

Hvad vil han vel sige med sit: see mildt?
For Pokker! det var jo kient, Moses Christen!
man skulde see mildt til hans Søn; . . man vil
hverken have noget med jer eller jeres Søn at be-
stille, I er en Tølper, en gammel Nar, det
vil jeg sige jer lige i jere Dine; og du liderlige
Anes! påk du dig væk, og kom aldrig mere for
mine Dine, eller du skal faae al Landsens
Ufærd; . . . jo mænd! see mildt til ham . . .
jeg maae ærgre mig . . og du, hvorfor bliver
du der staaende, jeg vil ikke, at I skal være
her Mammeselle, gaae ind, og det paa Dieblisset.
(Lise gaar grædende ud.)

Stephen.

Min Faer! —

Chri-

Christen.

Gaae din Vei, gaae! og hun Naboerske,
forivore sig ikke! det kunde giøre hendes herlige
Helbred Skade.

(Stephen gaaer).

Syvende Scene.

Jacob. Christen. Grete.

Jacob (uden at sees).

Grete! Lise! Grete! (han kommer frem).
hvor Pokker er I henne? Ah der staaer I. Jeg
har raabt en heel Time, som en gal Mand.
Hørte I det ikke? — See! er du der, Naboe?
det er ret vel, vi vil spise Frokost sammen. Vær
velkommen.

Christen.

Ja, jeg kom netop tilpas, for at blive
skældt ud.

Jacob.

Godt, du har bødet af for mig. Hun stod
op, førend jeg; du er den første, hun har truffet,
og sølgelig den første, hun har skændt paa; det er
ligefrem. En anden gang falder Touren mig til —
O, det er en ordentlig Kone. Hun bedrager ingen;
saaer man ikke nu, hvad man skal have, saaer
man det vist siden.

B 5

Grete.

Grete.

Ja, det forstaaer sig, jeg er en vanskelig Kone, en leedsommelig Kone, en Jesabel, som man aldrig kan omgaaes med.

Jacob.

Nei, for Pokker, det var ikke min Mening. Det er næsten fyrrethve Aar, siden jeg blev født, endssignt det er kun nitten Aar siden du blev min Kone. Du skælder mig, derfor befinder jeg mig ikke værre. Du sætter op et suurt Ansigt; men derfor smager Maden mig lige godt, og skal vi leve saaledes sammen endnu et halv hundrede Aar, vil jeg give Eret op for dig.

Aria.

Hvor god en Tid, da den udslagne Dag
 Kun elske var vor Sag.
 Ah! snedig Qvinde!
 Da var du Engeline;
 Men nu til Dags
 Forstiellen merkes strax,
 Hun nu sig selv ei meer er liig!
 Modsigelser, Skældsord og Skrig,
 Hun smiler snart, nu slemt huserer,
 Nu er hun grov, nu caresserer,
 Snart Lam hun er,
 Snart Lucifer.

Snart

Snart smiler hun og Hiertet staaer;
Men ret som venlig hun for dig kjaeler,
Saa ved sit Skrig
Hun viser dig,
At strax hun sig igien er lig;
Men ligesuldt vi leve som Benner,
Og hvorfor det? Vi har hinanden kjer,
Hvor gal hun sig end slaaer, gjør Larm,
skriger, skander,
Jacob gandske roelig er.
Naar man vil, er Koner blide,
Og denne Kunst, vil man den vide,
Saa bestaaer den i at caressere,
Sit caressere, og love mere.
Det gjør balstyrig Kone duus
Og skaffer Manden Fred i Huus.

Grete.

Hør ikke derpaa, Mr. Christen! sy! det er
gemeent at aabenbare, hvad der kan komme Mand
og Kone imellem; men dette er nu ikke Sagen.
Her er noget langt vigtigere paa Færde — Lise
vil døe Pige.

Jacob.

Ah! ah! det var meget.

Christen.

Og Stephen vil leve ugiot.

Jacob.

O, han spøger.

Chri.

Christen.

Nei min sant! Opslaget er giort, og det
staar enhver af dem frit for at giøre et andet
Valg — Forstaaer du Fatter?

(Han giør Tegn til Jacob).

Jacob.

Hvordan! Stephen og Lise . . . nei det
forstaaer jeg ikke.

Christen

(bliver ved at giøre Tegn).

Hvordan? Kan du ikke forstaae det? De
har holdt af hinanden, og holder ikke mere af
hinanden. Jeg synes dog, at den Ting lader
sig let begribe.

(Han giør endnu et Tegn).

Jacob.

O! saa, saa — ja nu begriber jeg det —
nu vel — saa er det da afgiort? Veed du, Moer,
om vores gode Faer er opstaaet? Vi vil gaae
hen at hilse ham god Morgen, og siden spise
Dovre.

Grete.

Jeg veed ikke, om han er vognet; men vores
Bouketter ere imidlertid færdige.

Jacob.

Bouketter! og hvorfor?

Grete.

Hvad skrive vi i Dag? Og hvis Fødselsfest
er det i Morgen

Jacob.

Jacob.

Ah! hille Knæ! du huffer mig paa det.
Det er min Faers.

Christen.

Ja vist er det hans; men bild jer ikke ind,
at I allene har tænkt paa det; da jeg gif hid,
mødte jeg en Flok unge Mennesker — biev kun til
i Aften — saa skal I faae at see . . .

Jacob.

Kone! Spillemand maae vi have — hvor
vi skal holde os lystige.

Grete.

Men jeg da? hvor jeg skal dandse! hvor
jeg skal svinge min Krop — Gatter Christen! jeg
tinger paa jer, I skal dandse med mig. I er
ikke som den lange dovre Klods, som bliver træt
af ingen Ting. Nei, jeg vover Grete. Ar-
bejde, Fortrædeligheder, Besværigheder, intet
kan tage paa hende; — men det er sandt, Forly-
stelser — naar der gives Leilighed, saa er jeg ikke
den sidste til at tage Deel i dem. — (til Jacob).
Du kan gierne sige: Kone! lad mig dog være,
jeg er træt — O! du skal, og du maae dandse.

Jacob.

Nu da, min Kone! jeg vil dandse. Her,
Naboe! vi vil løse hinanden af — er vor Moer
saa fornøiet?

Grete.

Grete.

Ah! der kommer vores gode Faer.

Ottende Scene.

Søren og de Forrige.

Jacob.

Saa tidlig i Klæder, min Faer! hvor har
I været henne?

Christen.

God Morgen, Mons. Søren!

Søren (omfavner dem).

God Morgen, mine Venner! jeg kommer
fra Virkeskriverens.

Jacob.

Fra Virkeskriverens! og hvorfor saa tidlig?

Søren.

Det er fordi jeg fik i Gaar Aftes et Brev
fra Hr. Dannegod.

De tre andre.

Fra vores fromme Herre?

Søren.

Ja vist, see der er det. Jeg skal læse det,
medens vi spise Døvre.

Jacob.

Hurtig, Kone! bring os Mad og to
Glasfer.

Søren.

Søren.

Tre Flasker, min Datter! og af den bedste.
Det gjør godt i en gammel Skrot.

(Grete gaaer).

Tiende Scene.

De Tilbageblevne.

Søren.

Men, hvor er min lille Lise? — og den lille
Stephen?

Jacob.

Jeg veed det min Troe ikke.

Christen.

De ere krøbne hver i sin Krog, der staaer
de, og græder — de ere blevne Uvenner; der
bliver intet Givtermaal af.

Søren.

Hvad! og hvorfor det?

Christen.

Det veed jeg ikke, og de vide det ikke heller
selv. Grete er vred paa min Søn, og hun
veed ikke hvorfor; men hun bliver nu altid ved
sit, om hun ogsaa havde den største Uret.

Søren.

Og du, min kære Jacob! kan du ikke giette,
hvad der seiler de stakkels Børn?

Jacob.

Jacob.

Ja, Christen gav mig et Tegn, og jeg sagde ligesom han.

Christen.

Der er lidt Jalousie i Spillet, og det vilde giøre dem for Livstid ulykkelige, om man ikke søgte at raade Gud derpaa; og, for at helbrede dem, maae man lade dem lide en Smule.

Søren.

Ere de rasende vrede paa hinanden?

Christen.

Ja rasende!

Søren.

Sige de, at de ikke holde af hverandre?

Christen.

Det forstaaer sig.

Søren.

Gode! de skal blive gode Venner igien inden Aften.

Tiende Scene.

Grete og de Forrige.

Grete.

(med en Dreng, som bær Glas og Flasker ic.)

See, der er Davren.

Søren.

Kommer, mine Venner! lad os sætte os i Lunden, og drikke og læse.

Christen.

Christen.

Det er en herlig Morgenstund! god Viin,
og et Brev fra Hr. Dannegod.

Jacob.

Lad os drikke og læse.

Grete.

Jeg vedder paa, at jeg gietter, hvad han
skrifer os til — og jeg vil giøre min Sed paa, at
det er om — Lad os høre, lad os høre — Tys,
tys! tier nu stille alle sammen.

Søren

(Aabner Brevet, i den Tid, Grete taledes, har
han taget Briller paa; han læser).

"Min kiere Søren! min gode gamle Ven!
"jeg har en herlig Tidende at melde jer. I hol-
"der af mig, derfor er jeg vis paa, at I tager
"Deel i min Glæde. Jeg har vundet min Pro-
"ces, som jeg havde tabt, og som jeg appellere-
"de. Jeg faaer alle mine Godser igien, og min
"Lykke er mig dobbelt kier, siden jeg kan afgiøre
"Alting med jer, og give Beviis paa min Er-
"kiendlighed."

Christen.

Det er glædeligt, at han har vundet sin
Process.

Alle.

Det er glædeligt.

E

Søren.

Søren.

Men, hvad er det for en Erkiendtlighed, han taler om?

Jacob.

For en Ufærd! vi skulde ham jo Erkiendtlighed, som har vildet tillade os at være ham til nogen Tieneste.

Grete.

Gandske vist; men jeg troer, at vi ogsaa burde være de nærmeste.

Søren.

Et Dieblif, et Dieblif, min Grete! (han læser)
 "Hvad jeg forlanger af jer, mine kære Venner!
 "er, at I vil hjælpe mig høitideligen at erindre
 "denne lykkelige Tildragelse. Min Kammer-
 "tjener leverer jer med dette Brev 3000 Rdlr.,
 "hvoraf I ville uddele de 1500 Rdlr. til sex fat-
 "tige Familier, som ved Arbejde har Møie med
 "at ernære sig og Sine. Siden maae I udlede
 "sex af de skikkeligste Piger i Byen, og ligesaa
 "mange skikkelige og arbejdsomme unge Karle,
 "dem maae I giøre sammen, og give dem de an-
 "dre til lige Deling."

Grete.

Jeg vil vælge Pigerne, jeg. Det er jeg bedst skicket til; der er ikke en Pige i den hele By, hvis Opførsel jeg jo veed paa mine Fingre. Ah, hvilken Glæde!

Søren.

Søren.

Lad mig dog faae udlæst, min Datter!
(han læser) "Men jeg vil, at det skal være Stez-
"phen og Lise, som føre de unge Folk til Brude-
"skammelen, og at Begyndelsen skal skee med
"dem selv, og til Medgiot giver jeg dem to Mars
"Indkomster af det Gods, hvor I er For-
"pagter."

Christen.

Den naadige Herre!

Grete.

Synes jer det, lille Christen? Men disse
to Mars Indkomster, forstaae mig vel, det gaaer
ligesaavel som min Lise jeres liderlige Søns Næse
forbi. Det er rene Ord for Penge.

Søren.

Nu, min Datter! bliv ikke vred!

Grete.

Blive vred! i Dag, det er ikke mueligt, min
fiere Faer!

Søren.

Desbedre, min Grete! desbedre, (han læser)
"I faae mig maaskee fer at see, end I vente. Far-
"vel ærlige gamle Mand. Peder, Jacob, Lu-
"cas og Trine bliver stedse ved at holde af den,
"som skal sin hele Levetid være jer Ven."

Grev Dannegod.

Alle.

Hvilken Herre! hvilken god Herre!

Ellevte Scene.

Lise, Stephen, de Forrige.

Stephen.

Ah, min Faer! min Faer! den naadige
Herre er her, see der komme alle Byefolkene.

Grete (sætter sit Hovedtøi i Lave).

Allerede! — for en Usærd! — Lise — Lise
— lad os gaae hen — der er den naadige
Herre.

Tolvte Scene.

Hr. Dannedod, de Forrige, Bønderfolk
af begge Kion.

Chor af Bønder.

Vi nu alle Glæde smage,
Vi see vor gode Herre vel.
Ei noget saa os kan indtage,
Han hos os er. Ah! hvilket Helt!
Hvor stor en Gunst han os beteer!
Han glæde alles Hierter seer.
For sine Børn hvad kan han giøre mere?
Vi skal i ham en Fader stedse ære.
Hans Lykke altid vore meer!
Det hver Mands Onske er.

Chor

Chor

(af unge Viger og Karle.)

Den Herre skee Tak, som tænkte paa
Os sammen at forbinde.
Alt fredeligt og vel skal gaae,
Det skal De hos os finde.
Lev længe De! som os saa stor en Gunst
beteer,

Vi ei ønske meer.

Dannegod.

Mine kære Venner, jeg glæder mig over
det Venskab, I viser; man taler ikke til mig
om Taksigelse, jeg er fuldkommen betalt for,
hvad jeg gjør for eder, naar I kun altid ville
ansæe mig for eders Fader og bedste Ven.

Jacob.

Ah! naadige Herre, den maatte være mes-
get utaknemmelig, som ikke elskede Dem.

Grete.

Ja visselig, og alle Folk i Byen tænker liges-
dan. Hvad mig angaaer, naadige Herre, naar
jeg bare tænker paa Dem, slaaer mit Hjerte —
det slaaer — ah! saa kan De tænke hvordan det
er, naar jeg seer Dem — O! intet kan ligne
den Glæde.

Dannegod.

Min kære Grete! det fornøier mig, at I
holder saa meget af mig.

C 3

Stes -

Stephen (affides).

Den Erløse seer ikke engang paa mig.

Lise.

Jeg maae see, om han seer mildt til Maren.

Dannegod.

Men Peder, Lucas og Trine seer jeg ikke.

Jacob.

De boe paa Søren's Forpagtnings-Gaard.

Grete.

Jeg skal fortælle Dem Sagen, gode naadige Herre! — De begriber, at i den Alder, han har, behøver han al vores Omhu, den gode Faer — og den vise vi ham — O! af vores ganske Hjerte. Vi har bedet ham at ville være hos os, og deraf kommer det, at min Broder, Lucas og min Trine forestaaer nu Forpagtningen af det Gods, de havde betroet Søren. Nu har de været der i et halvt Aar, og De begriber nok, at det er Marsagen, hvorfor De ikke seer dem her.

Jacob.

Men Moer, den naadige Herre veed det jo, jeg sagde ham det ret nys.

Grete.

Den naadige Herre veed det? jeg vedder, han veed det ikke — ikke sandt, naadige Herre? De veed ikke, at jeg er bleven Bestemoer.

Dannegod

Nei, det vidste jeg ikke.

Grete.

Grete.

Seer du nu, at jeg havde Ret. (til Danne-
god) Jo, det er ganske rigtig; for 6 Maaneder
siden bragte min Trine os en vakker lille Knes,
som jeg skal tilig lære at holde af Dem i alle Maa-
der, ligesaa meget som jeg selv.

Danne god.

Tak Moer Grete, jeg ønsker jer til Lykke,
det glæder mig at see en dydig Familie formere
sig. Hvad hende angaaer, min lille Lise, saa
har jeg ikke glemt, hvad jeg har lovet Stephen,
og hun skal gaae foran i Spidsen af de unge Folk,
og I skal først vies. I elske hinanden høit,
og I vil blive et alvorligt Par Folk.

Lise.

Ah! naadige Herre . . .

Danne god.

Hvad skader dig, mit Barn?

Stephen.

Ah! dersom jeg torde . . .

Grete.

Nei, bild dig ikke det ind, du lille Slub-
bert. Aldrig, nei aldrig skal hun blive din.
Jeg skal fortælle den naadige Herre, at du er en
liderlig Fugl . . . D! . . . du skal haade faae at
here og see, hvor jeg skal roe dine Narer.

Stephen.

Oh nu da! I skal ogsaa faae noget at høre.

E 4

Grete.

Grete.

Jeg troer, du bliver viisnæset.

Christen.

Stille dog! den naadige Herre er her.

Danne god.

Min kiere Grete, vær ikke saa ivrig, jeg beder jeg. I forbløffer det unge Menneske.

Grete.

De veed ikke, hvad der boer i ham, naadige Herre! om jeg fortalte dem . . .

Danne god.

Fortæl mig det en anden gang . . . gaaer nu alle hen at skaffe Forlovere, kommer siden til mig paa Gaarden, hvor vi ikke skal tænke uden paa at fornøie os. I tage Deel i min Glæde; jeg vil ogsaa tage Deel i eders Fornøielse; og for at trøste dem, som nu ikke blive valgte, at Touren skal falde dem til næste Aar.

Alle.

Ah! hvilken god Herre!

(De gaae alle ud, syngende en Deel af det Chor, som blev sunget ved Herrens Ankomst).

Anden

Anden Akt.

(Theatret forestiller Indgangen til Herregaarden, som sees inderst.)

Første Scene.

Dannegod. Jacob. Søren.

Dannegod.

Mine Venner! jeg har saa meget længtes efter at faae eder alene i Tale. Birkesskriveren med alle Byefolkene omringede mig paa Veien, og jeg nænte ikke at giøre dem mismodige, ved at forlade dem.

Jacob.

At være der, hvor De er, naadige Herre! er saa stor en Lykke . . .

Søren.

De elsker dem alle saa heit.

Dannegod.

De ere oppe paa Gaarden; her ere vi i vores Frihed, lader os benytte os deraf, og tale om, hvad os angaaer . . . det er noget, som ligger mig alt for meget paa Hjertet, for at sætte det op . . . For et Aar siden, da jeg var i fortræde-

lige Omstændigheder, kom jeres ædelmodige Ven-
 skab mig til Hielp. Eders Familie og I, mine
 Venner, bad mig paa Knæ, og tvang mig til
 at modtage Midler, som I havde erhvervet i
 eders Ansigtters Sved, og som vare Frugten af
 60 Aars Arbeide Jeg vil nu betale min
 Gæld . . betale mine Venner; men ikke løse
 mig fra den Forbindelse til Erkiendtlighed, som
 eders Ædelmodighed har paalagt mig, og som
 jeg skal vise eder til mit sidste Aandedræt. Der
 har I, i gode Obligationer, den Sum, I
 laante mig.

Søren (bevæget).

Men, hvad Hast med at betale?

Jacob (bevæget).

Fader har Ret, hvad Hast?

Dannegod.

Jeg kan gøre det, mine Venner! mine
 Sager staae igien paa god Fod, og siden jeg
 har vundet min Proces, er jeg bleven rigere end
 jeg nogen Tid har været. (til Jacob). Modtag
 desuden dette ringe Beviis paa min Erkiendtlighed.
 (Han leverer ham en Pung med Penge.)

Søren.

O, vor gode Herre! behold de Penge til at
 hielpe Nødlidende med; der ere saa mange, som
 ikke har den Lykke at have Dem til Herreskab.

Dan:

Danne god.

Da jeg modtog eders Hielp i min Ulykke,
glædedes I da ikke derved?

Jacob.

Saa glad en Dag har vi aldrig levet.

Danne god.

Næster mig da ikke samme Fornøielse i
Dag — det er Trines Medgivt. I seer, at dette
er endnu en Gield, som jeg længe har biet med
at betale.

Søren og Jacob.

Ah Herre! gode Herre!

Danne god.

Ah! mine gode Venner! — men siger mig
dog, hvad er mødt min kære Lise? Hun er langt
fra ikke saa munter, som hun pleier at være;
det lader endogsaa, som de andres Glæde gier
hende bedrøvet.

Jacob.

De er for god, naadige Herre! hun for-
tjener ikke, at De tager nogen Deel i hendes An-
liggende, det lille Kræe.

Danne god.

Zael ikke saa, min Ven! jeg gider aldrig
see misfornøiede Folk, allermindst dem, som jeg
bær Godhed for. Jeg vil, at Lise skal blive glad
igien, isald det staaer til mig.

Søren.

Søren.

Nu da, Jacob! vi maae fortælle vor gode Herre Alting.

Jacob.

Hun er bleven Uvenner med Stephen.

Dannegod.

Uvenner? — Og hvorfor?

Jacob.

Der er hun, naadige Herre! der er hun; man kan ikke tale meer om dette, naar hun er tilstæde.

Dannegod.

Jeg vil imidlertid have Alting at vide —
(sagte) følger med mig.

Anden Scene.

Lise. De Forrige.

Lise

(Hun kommer sagte gaaende ind, nærmer sig sin Fader, og trækker ham i Kiølen).

Min Faer! min Faer! hør mig, jeg beder.

Jacob.

Nu kan jeg ikke, mit Barn! vi maae følge med Hr. Dannegod.

Lise.

Desværre, min Faer! for det har stor Hast.

Jacob.

Jacob.

Ah! det er en anden Sag — Nu da, biev mig her — jeg skal see at slippe derfra et Dieblig.

Lise.

Lad det være snart min Gaer! for, endnu engang, det har stor Hast.

Jacob.

Ja, ja, jeg skal ikke biev længe.

Tredie Scene.

Lise (allene).

Arme Lise! — arme Lise! hvem skulde sagt, at Hr. Dannegod kom i Dag? og det just for at see sex unge Piger gifte. Hvem skulde sagt, at Stephen og jeg skulde føre dem an, og være de første? Ah! havde jeg tænkt det, havde jeg ikke skændtes med ham i Morges — Naar jeg betænker alt dette — og saa min Moer — ah! hun er grusom, min Moer! — hvor hun beegnede den arme Karl! og det for alle Folk! hvor det gjorde mig ondt! — han saa ikke en eneste gang paa Maren — ja jeg gav nie Agt derpaa — Ah! dersom Stephen ingen Skyld havde, dersom han elskede mig — ah! dersom han kom for at giøre sig gode Venner med mig, jeg skulde med største Fornøielse tilgive ham.

No-

Romance.

Hør dog min Røst!
 Kom, Stephen, kom! mit Suk dig kalder.
 Din Billie er min Lyst.
 Kom venlig hid
 Min givne Troe jeg ei frasalder;
 For lang en Tid
 Jeg viiste mig ublid.
 Nu er jeg god igjen,
 Saa vær og du, min Ven!
 Hør dog min Røst!
 Din Billie er min Lyst.
 At vi os tvinge ville,
 Vi dyrt betale maae;
 Jeg kan mig slet forstille,
 Og lide maae;
 Din rorte Siel maaskee
 I min har kunnet see;
 Men hvad ved Frygt kan stille
 De Elskende?
 Hør dog min Røst
 Din Billie er min Lyst.

Fjerde Scene.

Jacob. Lise.

(Lise staar fordybet i Tanker).

Jacob.

Nu da, mit Barn! hvad vil du mig?

Lise

Lise (som vaagnende).

Ah! er De der, min Faer?

Jacob.

Jeg kunde ikke slippe før fra Hr. Dannegod.
Lad os nu høre, hvad du har at sige mig? —
Jeg vedder paa, at din Moer har skændt paa dig.

Lise.

Skændt paa mig, min Faer? — Nei noget langt værre end det — hun vil, at jeg skal slaae Stephen reent af mine Tanker.

Jacob.

Ja, der er jo intet ondt i det. Jere jo blevne Uvenner? og nu er Alting ude.

Lise.

Alting ude! hvordan?

Jacob

(stillede sig vred an).

Jo, du har ret gjort det vel, min Datter — en ryggesløs Krabat.

Lise.

Ja, min Moer kalder ham saa —

Jacob.

En uforskommen Knekt, der slaaer op med min Lise, som er saa vakker.

Lise.

Men er det ogsaa vist, min Faer?

Jacob.

Jacob.

Og det for denne Maren, som er langt mindre værd end du.

Eise.

Og hvoraf veed I det, min Faer?

Jacob.

Hvoraf jeg veed det? — Din Moer har sagt mig det, og hun har det fra en vis Person. —

Eise

Men den visse Person kan have sagt det, som ikke var.

Jacob.

O nei, det er En, som aldrig løber med Liimstangen.

Eise.

Den Person er da vist ikke Stephens Ven.

Jacob.

Nei kan jeg just ikke saa lige sige det.

Eise (utaalmodig).

Men kan jeg dog ikke faae at vide, hvem det Menneske er, som aldrig løber med Liimstangen?

Jacob.

O, jo! det er en Pige her i Byen — en fornustig Pige.

Eise

(meget utaalmodig.)

Men hendes Navn, min Faer?

Jacob.

Jacob.

Hendes Navn? Ih! for en Ufsærd, det er
Eise Jacobs Datter; kiender du hende?

Eise (skamfuld).

Ah, min Faer! —

Jacob (noget spodst).

Hvad nu — hvad feiler dig? — Du græ-
der? — Har denne Eise kundet sagt noget, som
ikke var saa?

Eise.

Ja, jeg troer det.

Jacob.

Harde hun da ikke Beviis for, hvad hun
sagde?

Eise.

Jeg troer nei.

Jacob

(stillende sig vred an).

Naar saa er, har hun Uret — man bør
ikke sætte Folk sammen, naar man ikke er vis paa
sin Sag. — (spøgende) Nu da, du skammer
dig — du tør ikke løfte Dinene op.

Eise.

Min Faer! — ah, min Faer! —

Jacob.

Kom, lille Eise! Kom — jeg vil ikke skien-
de paa dig. Du har Sorg nok — men som en

D

god

god Fader, som holder af dig, vil jeg overbevise
dig om, at du selv er Skyld i din Fortrød.

Duet.

Lise.

Jeg forsikre kan,
Mit Jalousie ei plager.
Gid han blive maae min Mand!
Det Haab min Siel indtager.

Jacob.

Men bliver han din Mand,
Og dig Mistanke plager,
Blid, det volde kan,
At Sorg jer stedse nager.

Lise.

Jeg jer endnu fortalt ei har,
At det først Herrens Hensigt var —

Jacob.

Hvad mon den Hensigt var?

Lise.

Jeg skulde, skal I høre,
Festen føre,
Han vil gjøre?

Jacob.

Festen føre,
Han vil gjøre?

Lise.

Lise.

Det for seent i Morgen er.
Min Sorg er stor,
Meer end I troer.

Jakob.

Jeg gierne troer,
Din Sorg er stor.

Femte Scene.

Hr. Dannegod. Søren. De Forrige.
(Dannegod sees bag de andre).

Jacob.

Vær roelig, mit Barn! jeg lover dig, at tale
derom til vores gode Herre.

Lise.

O, ja, min Faer! jeg beder jer; han allene
kan bringe alt dette i Rigtighed — for min
Moer. —

Dannegod.

Den arme Lise!

Siette Scene.

De Forrige. Grete.

Grete.

Naadige Herre! jeg søgte Dem overalt.
Jeg har efterkommet Deres Befaling. Nei,
nu skulde De see — jeg troer ikke, at jeg har

ladet Tiden gaae unyttig bort; for Alting er færdig — jeg maae ogsaa sige, naar jeg tager mig noget paa — De kiender mig jo nok, naadige Herre?

Dannegod.

Ja, min kære Grete! jeg veed, at I har Indsigt, at I har god Smag, og overalt et hyppeligt Hoved. Derfor har jeg ogsaa bedet jer at bære al Omsorg for Festen.

Syvende Scene.

De Forrige. Birkeskriveren. Christen.
Stephen og alle Byefolkene.

Birkeskriveren.

Naadige Herre! Contrafterne ere færdige, og vi vente Deres Befaling til at lade dem underskrive.

Dannegod.

De skal underskrives i Aften — Det gjør mig ondt, at Stephen og Lise betager mig den Fornøielse, at see dem forenede sammen; men siden de elske hinanden ikke mere, saa er der ikke meer at tale om.

(Han taler sagte til Søren).

Jacob (til Grete).

Moer! Musikanterne, har du tænkt paa dem?

Grete.

Grete.

Ah! det har jeg glemt — jeg er ogsaa saa
fortumlet. —

Jacob.

Saa gaae da, gaae strax.

Grete.

Jeg løber. (Hun gaaer).

Jacob

(Smilende og sagte til Christen).

Nu er hun borte, nu ere vi frie for hende, vi
har ikke meer at frygte for.

Attende Scene.

De Forrige, Grete undtagen, Stine,
Jørgen.

Jørgen.

Monsieur Stephen! mange Tak, for I
har forliget mig igien med Maren, havde I ikke
været, havde vi ikke blevet giort sammen, og jeg
skal altid erindre, at vi har jer at takke derfor.

Lise.

Stephen elskede ikke Maren — det tænkte
jeg nok.

Stine.

Og havde ikke lille Lise været, havde jeg
endnu været Uvenner med Jørgen.

(Under denne liden Samtale taler Hr. Dannegod med
Søren, og seer smilende paa Stephen og Lise,
som synes meget bevægede.)

D 3

Stes

Stephen.

Naadige Herre! dersom de vilde høre mig,
kunde de frelse mit Liv.

(Saasnart Stephen har udtalt, vender han sig om,
at man skal tænke, han intet har sagt til Hr.
Dannegod).

Dannegod.

Saa har du da noget vigtigt at sige mig! —
om et Dieblis skal jeg være hos dig.

Lise.

Naadige Herre! jeg er ulykkelig, om de ikke
vil høre mig.

Dannegod.

Saa er da Sagen meget alvorlig — strax,
mit Barn! strax.

Christen.

Fromme Herre! hav Medynk med ham;
han deer af Sorg, den arme Dreng.

Hr. Dannegod (sagte til Christen.)

Bring Folkene bort, bring din Søn tilbage,
naar jeg giver dig Tegn.

(Christen bringer alle Folkene bort).

Niende Scene.

Søren. Lise. Hr. Dannegod.

(Lise staaer et Stykke derfra).

Dannegod.

Min Ven! De føler Virkningerne af Deres
Feil, man maae ikke lade dem quæles længere.

Søren.

Søren.

Hvad? naadige Herre! De har den Godhed
at nedslade Dem —

Danne god.

Lise er af din Slægt, Stephen er en brav
Karl, og naar det kommer an paa at giøre Følel-
sykelige, bør man ikke skamme sig over noget,
uden ikke at have grebet Feiligheden.

Søren (med stærk Røst).

O, den brave Mand!

Danne god.

Nu, min kære Lise! — hvorfor er du saa
frygtagtig? — Jeg er en god Ven af din hele
Slægt — Frisk Mod, min Lise — hvad var
det, du vilde sige mig?

Lise.

Naadige Herre — siden De har saa stor en
Godhed — de veed da, at Stephen og jeg er
bleven Uvenner.

Danne god.

Ja, det veed jeg.

Lise.

Veed De da — at der siden er giort Opflag
imellem os?

Danne god.

Man har fortalt mig det.

Lise.

Har man da ogsaa fortalt Dem, at jeg el-
skede ham af mit gandske Hjerte?

D 4

Danne

Danne god.

Ja, men du elsker ham ikke mere; thi du har i Morges forskikket dine Forældre derom.

Lise.

Jeg tænkte den gang saa.

Danne god.

Er der da intet om?

Lise.

Nei i Sandhed ikke. For siden min Moder har forbudet mig at lade ham komme til mig, elsker jeg ham endnu mere.

Danne god.

Men, hvorfor har du da sagt, hvad ikke var sandt?

Lise.

Det veed jeg ikke.

Danne god.

Hvorover bleve I Uvenner?

Lise.

Det veed jeg ikke.

Danne god.

Hvorved opkom eders Tvistighed?

Lise.

Det veed jeg ikke.

Danne god.

Det er meget begribeligt — og du vilde venstelig forlige dig med ham?

Lise.

Lise.

Naadige Herre! jeg vilde, at han skulde
forlige sig med mig.

Danne god.

Ja, det er efter Reglerne — Gaae bort et
Øieblik, jeg paatager mig Alting — og jeg skal
skaae din Egenkierlighed.

Lise.

Mange Tak, naadige Herre — af! (i det
hun seer Stephen). der kommer han, for at tale
med dem — jeg vil gaae til Side — ere der gode
Tidender — saa see kun til mig — og jeg skal
strax komme til, som af en Hændelse.

(Hun gaaer).

Danne god.

Som af en Hændelse! — hendes lille
Stoltthed er snurrig og ligesfrem. —

Tiende Scene.

Hr. Dannegod. Stephen.

Stephen

Naadige Herre!

Danne god.

Nu, min Ven! hvad kan jeg tiene dig i?

Stephen.

Lise har talt med Dem?

Danne god.

Ja!

D 5

Ste

Stephen.

Derfom hun har fagt dem, at hun ikke mere holder af mig — faa beder jeg Dem, ikke at fige mig det igien, for faa vilde jeg ferge mig ihjel.

Dannegod.

Holder du da endnu af hende?

Stephen.

Jaa til viffe, naadige Herre!

Dannegod.

Saa har du da temmelig haftig faaet det?

Stephen.

Jeg har ftedfe holdt af hende.

Dannegod.

Hvorfor har du da faa aabenlyft fagt, at du ikke holdt af hende?

Stephen

For jeg vilde ikke, at Foll ffulde tænke, jeg allene var forlibt. Her, naadige Herre! hør nu, om jeg vel har Uret. Lise fagde til mig i Aftes: glem ikke at komme i Dagbrækningen, jeg fkal vente paa dig, og fige dig noget, fom fkal forneie — De fan nok troe, at jeg ikke forfemte det.

Dannegod.

O! det vil jeg nok troe. Nu da?

Stephen.

Nu da, jeg løb derhen, og var næften ude af Aande. Jeg feer mig overalt omkring — ingen Lise.

Lise. Saa bliver jeg stædt for Hovedet, og vil
gaae min Vej.

Dannegod.

Og saa gik du?

Stephen.

Nei, naadige Herre! jeg satte mig under
hendes Vinduer.

Dannegod.

See! og saa kom Lise?

Stephen.

Hun kom for at sskende paa mig, fordi jeg
havde ladet hende vente efter mig.

Dannegod.

Sskendte hun paa dig derfor?

Stephen.

Ja min Troe gjorde hun saa. Og saa havde
hun en Bouket i Haanden. Jeg vilde vide,
hvad det var for en Bouket; hun vilde ikke sige
mig det. Jeg viiste hende et Baand, som hun
skulde have; men det vilde jeg ikke heller sige
hende. Hun blev fortrydelig, og jeg blev
vred; hun græd og jeg med; see saadan bleve vi
Uvenner.

Dannegod.

Det maae jeg sige, du har meget tydelig
forklaret mig Aarsagen til jeres Uenighed. En
Bouket — et Baand — Sagen er sandelig af
Bis.

Rigtighed. Imidlertid kan man vel bringe den i Rigtighed.

Stephen.

Til visse — Skylden er ikke paa min Side — men dersom det behøves til Forliget, at sige, hun har Ret, gjør jeg det med Forneielse, naadige Herre! min Kierlighed er større end min Stoltthed.
(Dannegod giver Søren et Bink at bringe Lise frem).

Dannegod.

Deri gjør du Ret, min Ven! den, som har meest Fornuft bør give efter.

Stephen.

Naadige Herre! holder Lise endnu af mig?

Ellevte Scene.

(Søren bringer Lise).

Dannegod. Jacob. Christen. Søren.
Stephen og Lise.

Dannegod.

Ah! det faaer du bedst at vide af hende selv.

Dialog i Sang.

Søren (til Lise).

Gaae længer frem!

Lise.

Jeg ikke tør.

Dannegod (til Stephen).

Nu gaae dog frem!

Stephen.

Jeg ikke tør.

Danne-

Dannegod

(Skyder Stephen frem).

Du maae, som Barn dig ikke skikke.

Søren (Skyder Lise frem).

Hvi gaaer du ikke?

Stephen. Lise (begge).

Jeg ikke kan, jeg ikke tør.

Dannegod (til Stephen).

Vend dig en Smule om, frygt ikke.

Søren (til Lise).

Nu kom dog frem, lidt bedre frem, frygt ikke.

Lise (til Søren).

Seer han bevæget ud?

Stephen (til Hr. Dannegod).

Herre see, hvor vred hun seer ud,

Forlige sig hun vil vist ikke.

Dannegod.

Stephen roelig kun vær:

Hun bliver rød. Hun vist strax bevæget er.

Søren (til Lise).

Nu kommer han til dig, snart Freden sluttet er.

Lise.

I mit Ansigt Blodet stiger.

Dannegod og Søren (begge).

Frygt ei saa,

Alt vel vil gaae.

Dannegod.

Jeg Lise god for ham vil sige,

Han Lise ene har havt kier.

Lise.

Lise.

Han elskede ei anden Pige.
Nu da jeg hans for evig er.

Dannegod.

Ah, hvor De bevæger mig!

Christen og Jacob

(inderst paa Theatret).

Hvor disse stakkels Børn dog qvæle sig;
Men snart hver bliver lykkelig.

Søren.

Hvor disse stakkels Børn dog qvæle sig.

Ah! hvor de bevæge mig;

Men snart hver bliver lykkelig.

(Ved Begyndelsen af det Sted: Ingen Ting gjør,
du paa mig skiender, staaer de to Forskerte med
Ryggen imod hverandre, Ketter til hinanden.
Lise fører spøgende den Haand til Siden af Ste-
phen, hvori hun holder Bouketten. Stephen
spøgger med det Vaand, som hænger ud af hans
Lomme. Han lader den ene Ende falde og vin-
der den anden om sin Haand. Lise tager den
anden Ende, og vinder den ogsaa om sin Haand;
naar deres Hænder røre hinanden, vende de sig
henrykte om, kaste sig i hverandres Arme, og
hoppe af Glæde. Lise omfavner Søren. Ste-
phen kysser Hr. Dannegod paa Haanden).

Lise.

Ingen Ting gjør, du paa mig skiender,
Derfor bliver du min Uven.

See, der har jeg den.

(visende Bouketten)

Ste

Lise.

Ah, naadige Herre! hvorledes skal jeg udfige? —

Stephen.

Vores Glæde, vores Erkiendtlighed —

Dannegod.

Jeg har opnaaet, hvad jeg ønskede, siden
jeg har bidraget noget til jeres Lykke.

(man hører Symphonien)

Jeg hører Violiner og Sækkepiber, hvad vil
det sige?

Jacob, Christen, Stephen
og Søren.

Vi skal see efter, naadige Herre.

(Symphonien begynder igien)

(De gaar og kommer tilbage med de andre)

Løste Scene.

Hr. Dannegod, Søren, Jacob, Christen,
Grete, Lise, Stephen, Bønderfolk
af begge Kion.

Thor.

Sørens Fæst i Dag det er,
Bed det Naavn sig fryder hjer.

Grete.

Vi bede meget om Forladelse, naadige Herre,
for at vi, uagtet den Respect vi skulde Dem,
i Deres Nærværelse efterkommer en Pligt, som
vi aldrig forsømme — siden det skeer af et godt
Hjerte,

Hierte, vil vor fromme Herre ikke finde det urimeligt.

Søren.

O! hillekne! det er min Fødselsdag, det erindrede jeg ikke.

Dannegod.

Din Fødselsdag, brave ærlige Gaer! . . .
jeg vil være den første, som ønsker dig til Lykke.

Pise (bæler sin Bouket).

Naadige Herre, der er Halvdelen af min Bouket.

Dannegod.

Bliv saa lykkelig, som du fortjener at være,
saa bliver intet tilbage at ønske for dig.

Søren

(vil kaste sig for Hr. Dannegods Fødder, men
hindres af ham).

Ah! min gode Herre!

Dannegod.

Nei, nei, det er siddende du skal modtage
den Ære, som de med saa stor Fornøielse vise dig.
(Søren sætter sig)

Chor.

Sørens Fæst i Dag det er,
Bed det Navn oplives hver.
Vi alle her os for jer stille,
Sin Urtekost hver byder frem,
Just ei saa smukke som vi ville;
Men Glæden haver bundet dem.

E

Vi

Vi lykønske jer nu alle.
 Hvert Hierte Onsker giør for jer:
 Gid varigt Held jer maae tilfalde!
 Thi jeres Lykke vores er.
 Vi alle her os for jer stille ic.
 At elske jer vi ei aflader,
 Som jeres Børn vi elske jer;
 I jer vi see den beste Fader,
 Hoit Søren sine Børn er kier.

G r e t e.

Jeg kunde, hvad jeg vil sige jer
 Med lidt kunstig Snak faae blandet.
 Jeg som de andre jer har kier:
 Ligefrem jeg mig adbær.
 Hiertets Sprog fortæller ikke andet
 I Staden end paa Llandet.

C h r i s t e n.

Vores Faer gid mange Aar
 Paa denne Dag vi Blomster byde!
 Ringe Blomst I af os kør faaer,
 Men Benskab den skal pryde.

J a c o b.

Maatte vi elske Faer, mange Aar,
 Den kiere Haand af jer modtage!
 Ah! tidt I tælle Fødselsdage,
 Tidt jeres Børn da Festsdag faaer.

C h o r.

At elske jer, vi ei aflader ic.

S t e:

Stephen, Lise.

Fromme Fader, I tilsteder,

I Dag at vi os glæder.

En ydmyg Bøn vi vil gjøre jer:

Imodtag denne Blomst, vi beder,

Vores Venstabs Navn det bær,

Evheds Blomst det er,

Chor.

Alt elske jer vi ei aflader,

Som jeres Børn vi elske jer;

I jer vi see den beste Fader,

Høit Søren sine Børn er kier.

Vi lykønske jer nu alle,

Hvert Hierte Onsker gjør for jer:

Gid varigt Held jer maae tilfalde!

Thi jeres Lykke vores er.

Alt elske jer vi ei aflader ic.

Maatte vi elskte faer mange Aar

Den kiere Haand af jer modtage!

I tælle mange Fødselsdage!

Tidt jeres Børn da Festsdag faaer.

Hr. Dannegod.

O! mine Venner! hvilket rørende Syn!
Brave gamle Mand, det er ikke din Rang, de
hædre; men dine Dyder. Der er ingen, som
jo vilde ønske sig i dit Sted.

Grete.

Det er en Sandhed, det er det. Men der
ere saa saa Mennecker til i Verden, som vores

gode Faer og De, naadige Herre! (til Stephen)
vil du sige mig, du ryggesløse Monsieur, hvem
har givet dig Lov til at staae og holde Masserie
med min Datter.

Danne god.

Min kiere Grete, de ere forligte. Stephen
var uskyldig, han elsker Lise af sit ganske Hierte,
det staaer jeg inde for. Vil I vel bevise mig
det Benskab, ikke at forandre noget i de Foran-
staltninger, jeg har gjort til deres Givtermaal.

Grete.

Ah! naadige Herre, naar De staaer inde
derfor, har jeg slet intet derimod; De gjør mig
tværtimod en meget stor Vre.

Christen.

Nei, see der — der kommer Lucas og Trine.

Jacob og Grete.

Vore Børn?

Søren.

Min lille Lucas?

Trettende og sidste Scene.

De Forrige, Lucas og Trine.

(hun trænger sig igiennem Mængden med sin ny-
fødte Søn paa Armen)

Grete og Søren.

Min Trine!

Jacob.

Min Datter!

Lise.

Lise.

Min Søster, min søde Søster!

Trine.

See her bringer jeg ogsaa min Urteløst.
God Dag allesammen! jeg ønsker vores kære
gamle Faer til Lykke. Her er min lille Knøs,
som gior i Dag sit første Besøg.

Søren.

Den lille Stakkel!

Grete.

Det vakre Barn — (hun tager ham paa Ar-
men) naadige Herre, tag ikke ilde op.

Jacob.

Nu Kone, lad mig dog faae ham, at jeg
ogsaa kan kysse ham.

Grete.

Det er forunderligt, hvor han ligner mig.

Jacob.

End mig da?

Grete.

Dig og mig og den hele Slægt.

Søren

(tager Barnet og krysser det mod sit Bryst).

Der ere mine Børn, der ere mine Børne-
børn, her er mine Børnebørns Barn. — De
har fuldkommen Ret, naadige Herre, jeg er en
lykkelig Fader.

Dannegod.

Jeg ønsker mig lige Lykke, uden at misunde dig din.

E 3

Trine.

Erine.

Naadige Herre, jeg saae Dem ikke —
Danne god.

Jeg ønsker dig til Lykke, min kære Erine.
Jeg vil ønske, at din Søn maatte komme til at
ligne sine værdige Forældre.

Erine.

Ah! naadige Herre, han skal komme til at
elske dem ligesaa høit som vi.

Grete.

Dit lille Skarn, du fik os til i Gaar,
at du ikke kunde komme paa en heel Maaned.

Erine.

O! jeg vilde komme bag paa vore Folk.

Søren.

Det skal du have tusind Tak for, min Ven! —
Mine Børn! takker vor fromme Herre, som gi-
ver os hver Dag nye Prøver paa sin Godhed.
Dersom I vidste, hvad han nyelig har gjort for os.

Danne god.

Mine Venner, lader os ikke tale uden om
den Fornøielse, I føle ved at see jer alle samlede
— og I — forglemmer ikke den Sorg, som
Jalousie —

Stephen.

Ah! naadige Herre, den skal aldrig plage
mig meer.

Lise.

Mig vift ikke heller, den er alt for pinagtig.
Chor.

Chor.

De Hymens Gud og Kierlighed
Bød fæste Bøe paa dette Sted.
Tak Hymens Gud, tak Kierlighed,
Som leve her i Enighed.

Danne god.

Den Godhed, I mig viser,
Er største Løn for mig.
Jeg lykkelig mig priser,
Naar jeg gjør lykkelig.

Chor.

De Hymens Gud ic.

Christen og Jacob.

Nyd Lyst i Ungdoms Dage,
Den smages best i dem.
For altid at behage,
Ei første Ild forglem!

Chor.

De Hymens Gud ic.

Lucas og Trine.

Det Baand, som jer forbinder,
Snart knyttes fastere.
En Lykke man i Livet finder,
Den nyder Elskende.

Chor.

De Hymens Gud ic.

Lise.

Om stakket Tid skal jeg Stephen ægte,
Samtykke mit Valg De mig ei nægte.

Ste

Stephen.

Jeg beer de til os komme maae.

Lise.

Jeg ligesaa, jeg ligesaa.

Stephen og Lise

Kom hid, kom igien, kom tit,

Om vi kun fornoie lidt,

Det Feil paa Eonen bliver.

Lise.

Paa Herrerne han jalour ei bliver.

Vist vort Egteskab lykkelig bliver,

Naar ofte De Besog os giver.

Chor.

Kom tit! ja, kom tit!

Vi altid dem med Glæde see.

Naar vi dem see,

Hvor sole vi Fornoielse.

For Vre dem at tee,

Alt muntert bliver,

Hvert Bryst Glædens høie Raab opliver,

Vi Byens Klokker ville lade lyde,

Og alle Folk omkring os sig skal fryde,

Naar vi Deres Nærvarrelse skal nyde,

Skal høres høit Byeklokkens Klang.

Uf Ugt for Dem vi alting skal anvende,

Man høre skal den lille Sang:

Ding, Ding, Dang,

Bed Klokkens Klang.

